Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

18

JOI, 4 MAI 1978, ANUL XII (NR. 553)

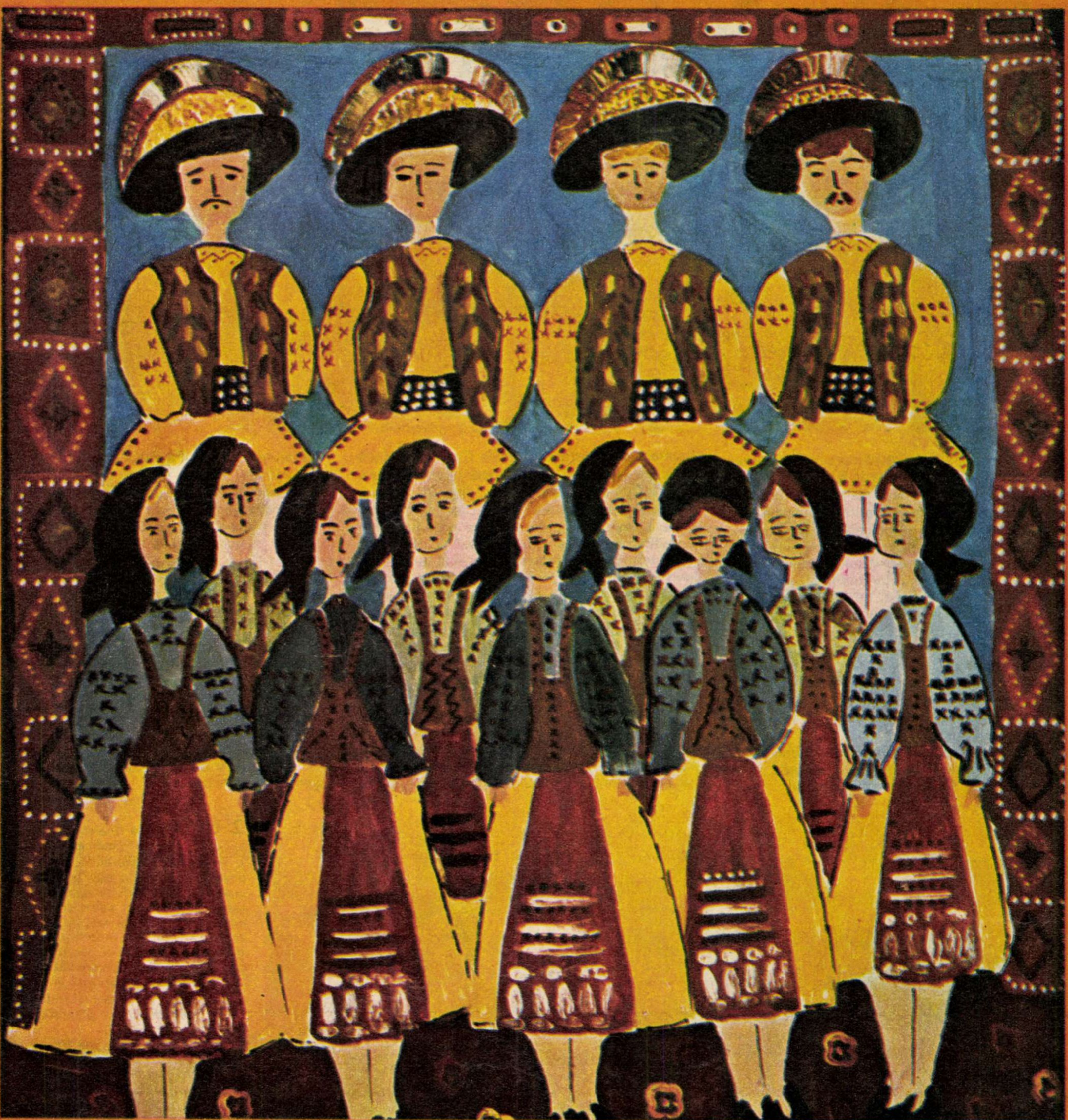

«CÎNTEC» desen de NIRELA BUDUȘAN, clasa a VIII-a

● *ÎN ACEST NUMĂR:* ● **TROFEELE HĂRNICIEI** ● **TRIMESTRUL TREI — UN TRIMESTRU AL CALITĂȚII MAXIME LA ÎNVĂȚĂTURĂ!** ● **«EDUCAȚIA RUTIERĂ» — UN NOU CONCURS CU MARI PREMII!** ● **OAMENI ȘI LOCURI DE PE PLANETĂ.**

1 MAI, scumpă sărbătoare muncitorească, cu profunde rezonanțe în sufletul și conștiința națiunii; în această zi de rodnice bilanțuri, de caldă reafirmare a solidarității cu cei ce muncesc de pretutindeni — toți cetățenii țării, români, maghiari, germani și de alte naționalități, deopotrivă fii și ctitori vrednici ai României socialiste, au adus omagiul lor fierbinte gloriosului Partid Comunist Român, prin lupta și sub călăuzirea căruia s-au împlinit aspirațiile cele mai înalte ale poporului nostru, și-au îndreptat gîndul plin de dragoste și recunoștință spre bărbatul înțelept care se află în fruntea partidului și țării, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, de a cărui activitate strălucită se leagă indestructibil cea mai fertilă perioadă din istoria patriei.

Cu aceste sentimente de aleasă stimă și prețuire, cu bucurie în inimi, exprimate prin cîntec și dans, l-au întîmpinat numeroși locuitori ai Capitalei pe tovarășul Nicolae Ceaușescu încă din clipa sosirii în Parcul tineretului, apoi de-a lungul frumoasei esplanade, pînă la intrarea principală a Palatului sporturilor și culturii, unde a avut loc marea adunare organizată de Comitetul municipal București al P.C.R.

Împreună cu secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în tribuna oficială au luat loc tovarășa Elena Ceaușescu, ceilalți tovarăși din conducerea partidului și statului.

Participanții au aclamat cu dragoste și entuziasm pentru partid și secretarul său general, pentru eroica noastră clasă muncitoare, pentru minunatul nostru popor, constructor al socialismului, pentru patria noastră liberă, demnă și înfloritoare. Adunarea populară și vibrantul spectacol artistic au constituit momente de intensă manifestare a coeziunii strînse dintre partid și popor, a capacității creatoare a maselor de oameni ai muncii din toate generațiile.

La ieșirea din sala Palatului sporturilor și culturii regăsim aceeași atmosferă însuflețitoare. În văzduhul însorit și limpede al acestei dimineți de primăvară se înalță urale și ovații pentru secretarul general al partidului, președintele țării. Tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu le sînt oferite numeroase buchete de flori de către șoimi ai patriei, pionieri și tineri pe care îi îmbrățișează și îi sărută cu căldură. Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu se prind apoi într-o imensă horă a bucuriei, încinsă pe esplanada de verdeață a parcului. Sărbătorirea zilei de 1 Mai 1978 a pus, încă o dată, în lumină unitatea strînsă a poporului nostru în jurul partidului și al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, voința fermă a tuturor fiilor acestor plaiuri de a face totul pentru gloria și măreția patriei, pentru triumful socialismului și comunismului în România.

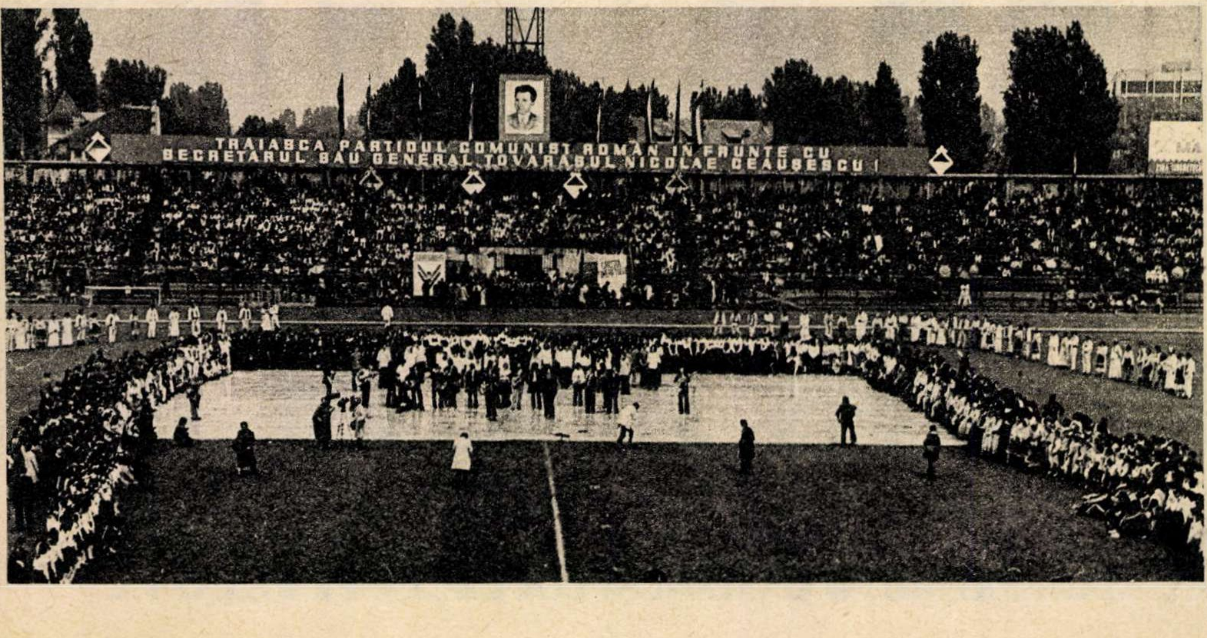
TRAIASCA PARTIDUL COMUNIST ROMAN IN FRUNTE CU
SECRETARUL SAU GENERAL TOVARASUL NICOLAE CEAUSESCU !

2 MAI, *«Ziua tineretului» din Republica Socialistă România, a constituit și în acest an o adevărată sărbătoare a tinerei generații, un nou prilej de afirmare plenară a profundului său devotament față de partid, patrie și popor, de exprimare a hotărîrii sale nestrămutate de a-și dedica toate puterile luptei pentru înflorirea României, pentru triumful socialismului și comunismului.*

Ziua tineretului a prilejuit în întreaga țară ample și atractive manifestări educative, cultural-artistice și sportive, specifice tinerei generații.

În Capitală, pe stadionul Republicii a avut loc o amplă manifestare cultural-sportivă, cu participarea a peste 30 000 de tineri muncitori, intelectuali, studenți, pionieri și șoimi ai patriei.

Participanții la manifestare au adoptat apoi, într-o atmosferă de puternic entuziasm, textul unei telegrame adresate Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

ŞTAFETA CUTEZANŢEI

ÎNTÎLNIRE CU ISTORIA

Într-una din aceste dimineţi de strălucită primăvară, în faţa **Muzeului de istorie a Partidului Comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România** s-au oprit două frumoase şi confortabile autobuze albastre. Din unul a coborît un detaşament de pionieri veniti din comuna **Traian** (Teleorman), iar din celălalt, pionieri din **Salonta** (Bihor). Nu se cunoscuseră pînă atunci, dar cu prilejul vizitării muzeului s-au întîlnit pe aceleaşi coordonate.

— Vom organiza o adunare de detaşament în care vom povesti despre minunata lecţie de istorie pe care am trăit-o azi, aici, studiind exponatele din sălile muzeului. Fotografii documente, steaguri — spune **Iudith Kosza** din Salonta — tot ce am văzut aici ne-a produs o puternică impresie.

— Am observat că aţi notat adesea în carnetele voastre. V-aţi oprit la ceva anume?

Ion Ivan (Şc. gen. Traian): Ne-am oprit îndelung la marele panou dedicat creării Partidului Comunist Român. Ziua de 8 Mai 1921 a rămas înscrisă cu litere de aur în istoria ţării noastre. Am văzut numeroase documente care vorbesc despre Congresul de constituire a partidului, despre arestarea — de către autorităţile burghezo-moşiereşti — a delegaţilor care au participat la acest eveniment istoric.

Aniko Kocsis (Salonta): Vorbind despre anii luptei plini de sacrificii, voi aminti despre acest steag al sindicatelor care a aparţinut muncitorilor constructori din Cluj-Napoca între anii 1899—1923. M-a impresionat vechimea sa. Sub faldurile sale, români şi maghiari au luptat pentru dreptate împotriva asupririi.

Petre Florin (Şc. gen. Traian): Mi-am notat tot ce am văzut despre activitatea revoluţionară a tovarăşului Nicolae Ceauşescu. Am văzut documentele care ni-l arată pe marele fiu al poporului nostru cum a luptat, din cea mai fragedă tinerete, pentru dreptatea clasei muncitoare, cum a înfruntat prigoana, nedreptatea, închisorile. Era foarte tînăr atunci. Doar ceva mai mare decît noi, dar era un neînfricat revoluţionar.

Andrei Bikad (Salonta): Firul istoriei se poate urmări foarte bine aici la muzeu. Iţi dai seama că în toate momentele mari ale luptelor revoluţionare, fie că e vorba de Doja, Horia, sau Avram Iancu, de momentul 1848 sau de întrunirile şi demonstraţiile muncitorilor de la sfîrşitul secolului al XIX-lea, de perioada de luptă împotriva fascismului purtată între cele două războaie — oamenii muncii — români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi au luptat cot la cot, înfrăţiţi. Aşa, cum în zilele noastre, strîns uniţi sub steagul partidului, muncesc pentru ridicarea României socialiste pe noi trepte de civilizaţie şi progres.

Această vizită la Muzeul de istorie a Partidului Comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România a însemnat pentru pionierii din două colţuri de ţară clipe de puternică trăire, de adîncă emoţie, o reconstituire vie a unor momente revoluţionare din istoria poporului nostru. La întoarcerea acasă, în adunările pe care pionierii şi-au propus să le organizeze, vor trăi din nou emoţia acestor ore petrecute în atmosfera muzeului.

B. CARAGIALE

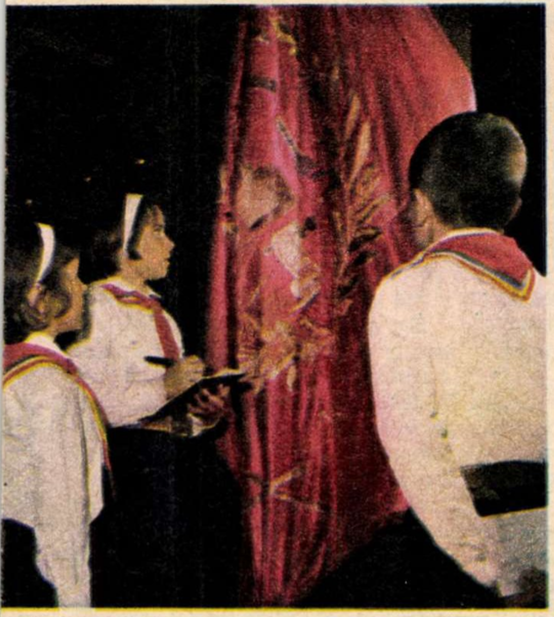

CALENDAR EROIC

8 MAI 1921: CREAREA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Acum 57 de ani, într-o zi de început de mai plin de lumină, s-au desfăşurat la Bucureşti lucrările Congresului de constituire a Partidului Comunist Român.

De-a lungul celor aproape şase decenii de existenţă pusă eroic în slujba patriei, Partidul Comunist Român, continuator glorios al străvechilor noastre tradiţii de luptă pentru libertate naţională şi socială, a purtat neînfricat, plin de cutezanţă, steagul revoluţionar al clasei muncitoare. Niciodată n-a dat înapoi în faţa cruntei terori a organelor de represiune burghezo-moşiereşti. Lupeni, Griviţa, marile demonstraţii antifasciste din ajunul celui de-al doilea război mondial, pregătirea actului istoric de la 23 August 1944 au demonstrat strălucit capacitatea de luptă eroică a partidului clasei muncitoare. Întreaga sa istorie ne arată că este singurul partid capabil să răstoarne clasele exploatatoare de la putere şi să înfăptuiască revoluţia proletară în vederea trecerii la făurirea societăţii socialiste.

Astăzi, cu însufleţire şi avînt, poporul nostru, ca întotdeauna strîns unit în jurul partidului, înfăptuieşte neabătut Hotărîrile Congresului al XI-lea şi ale Conferinţei Naţionale a Partidului, urmează cu înflăcărare îndemnurile secretarului general al partidului, ale revoluţionarului încercat, ale comunistului neînfricat crescut în rîndurile Partidului Comunist Român, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, pentru a ridica România Socialistă pe culmi tot mai înalte de progres şi civilizaţie.

9 MAI 1877: PROCLAMAREA INDEPENDENŢEI DE STAT A ROMÂNIEI

Mereu vor rămîne vii în memoria timpului, în conştiinţa poporului nostru evenimentele din acel an 1877, cînd s-a înfăptuit nobilul deziderat de independenţă, pentru care şi-au dat viaţa de-a lungul secolelor mii de eroi ai neamului. Voi, pionierii, care încă din fragedă copilărie iubiţi istoria patriei, care cinstiţi memoria eroilor, îngrijindu-le mormintele şi monumentele, care cercetaţi cu puterea minţii voastre locuri şi fapte legate de trecutul patriei, înţelegeţi, desigur, că întreaga noastră istorie a însemnat o permanentă luptă pentru independenţă. Această luptă s-a identificat de fapt, cu apărarea a înseşi fiinţei noastre naţionale. Capitularea lui Osman Paşa la Plevna, după lupte eroice ale ostaşilor români, a însemnat semnarea actului independenţei noastre de stat.

9 MAI 1945: ZIUA VICTORIEI ÎMPOTRIVA FASCISMULUI

Acum 33 de ani, prin zdrobirea celui mai crunt duşman al omenirii — fascismul — s-a pus capăt în Europa celui mai crunt război din cîte a cunoscut istoria. Milioane de vieţi fuseseră secerate, oraşe şi sate şterse de pe faţa pămîntului, comori milenare de artă distruse.

În lupta pentru înfrîngerea Germaniei hitleriste, ţara noastră a adus mari jertfe de sînge. În urma insurecţiei populare antifasciste şi antiimperialiste armate de la 23 August 1944, poporul român, armata noastră s-au aflat cu toate forţele alături de armata sovietică, de celelalte armate ale ţărilor aliate, de toate forţele antifasciste, luptînd cu fermitate şi bărbăţie atît pentru eliberarea deplină a României, cît şi pentru eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei, pînă la victoria finală.

Poporul nostru este mîndru că astăzi politica externă a României socialiste slujeşte neabătut cauza păcii şi libertăţii popoarelor. În întreaga lume, ţara noastră, preşedintele ei, secretarul general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu se bucură de o înaltă apreciere, de o deosebită stimă şi preţuire pentru iniţiativele, pentru eforturile depuse în apărarea cauzei păcii şi libertăţii popoarelor.

TRIMESTRUL TREI AL ANULUI ȘCOLAR SĂ FIE PENTRU FIECARE UN TRIMESTRU AL CALITĂȚII MAXIME LA MUNCĂ ȘI ÎNVĂȚĂTURĂ!

De obicei, ultimul trimestru al anului școlar e cel mai animat: se apropie bilanțul cel mai dificil, scad, se rotunjesc sau cresc mediile anuale, pe unele frunți urmează să fie pusă binemeritata coroniță etc.

În aceste zile primele note îi găsesc pe pionieri în foarte variate stări de spirit — după cum arată situația la învățătură din cele două trimestre de mai înainte. Pe de altă parte, așa cum susțin specialiștii, școlarul se află în acel moment al unui an de muncă în care oboseala începe a se face simțită mai cu deosebire. Cu atît mai mult se recomandă deci *repartizarea egală a efortului pe toată perioada trimestrului* — în replică la practicile obișnuite care aglomerează efortul pe ultima parte a perioadei.

Unii școlari pășesc în acest trimestru cu sentimentul cu care încep un nou an școlar: «E destul timp!» Le răspundem categoric: *Nu mai e timp!* Un trimestru — și mai ales cel din urmă — nu e cît un an școlar; nu ne putem permite schimbări de ritm, pierderi de timp: recuperarea devine din ce în ce mai grea. Printr-o minuțioasă repartizare a efortului încă *de la început* trebuie intrat grabnic în ritm, indiferent de situația la învățătură a fiecăruia.

● Dacă în cele două trimestre am acumulat rezultate îngrijorătoare, «salvarea» situației nu poate veni decît mobilizîndu-ne *de la începutul* acestui ultim trimestru, fără să așteptăm fierbintea lună a lui iunie.

● Dacă pe parcursul etapelor anterioare curba rezultatelor a mers în creștere, de la «slab» în primul trimestru — la «bine», în cel de-al doilea, nu coborîți velele tocmai acum! Ar fi păcat! Iar pentru ca lucrurile să se petreacă astfel, instalați-vă temeinic la timonă *de la început*.

● Dacă, dimpotrivă, după un prim trimestru bun și un al doilea slăbuț, vă amenință apropierea de zona periculoasă, *acum este momentul* să redresați «nava», altminteri, mai tîrziu va fi foarte greu.

● Și chiar dacă începeți trimestrul cu o zestre frumoasă de zîmbete pe celelalte două trimestre, nu uitați că sfîrșitul încoronează opera și dacă vreți să vă priviți cu mîndrie în`oglinda aprecierilor celor din jur, nu coborîți *tocmai acum*, din suficiență, din neglijență, ștacheta exigenței.

Iată deci, că pentru toate situațiile — mai generale sau mai particulare; pentru fiecare pionier și școlar, pentru fiecare comandament pionieresc și pentru fiecare «Semafor» un singur cuvînt de ordine: DE LA ÎNCEPUT—, O MINUȚIOASĂ REPARTIZARE A EFORTULUI, ORDINE, RITM, DISCIPLINĂ, MUNCĂ.

CÎND CATALOAGELE SURÎD...

În zilele de debut ale acestui trimestru, vă invităm la un scurt raid prin cîteva cataloage. Vom întîlni aici rubrici care surîd — dar și chipuri la fel de surîzătoare.

Numărul celor pe care vi-i prezentăm e foarte mic, dar i-am ales astfel încît surîsul lor, licărind din fiecare altă parte a țării să semnifice, pe cît se poate, marele marș spre ultimul trimestru al izbînzilor tuturor școlarilor și pionierilor.

LOREDANA VÎNIȘ—Școala generală nr. 6, Constanța.

După două trimestre strălucite, Loredana îl începe și pe acesta cu încredere și cu bucurie. Și fiindcă au venit anotimpurile calde, Loredana, recunoscută înotătoare, vrea să alăture notelor de zece din catalog un loc fruntaș la concursurile naționale de înot.

Sîntem cu ochii pe... cronometru!

GHEORGHE SCHIAU — Școala generală Baia-Română, județul Alba.

Pe lîngă rezultatele excelente la învățătură, Gheorghiță, destoinic comandant de grupă, începe noul trimestru beneficiind de o înaltă cotă de încredere a colegilor în calitățile sale de comandant. Gheorghiță știe foarte bine că succesele din catalog se armonizează de minune cu bucuriile activităților pionierești.

CRISTINA ȘTEFĂNESCU — Școala generală nr. 28, București.

Se spune despre Cristina că e prima la învățătură, prima la pian, prima la poezie. Și acestea nu sînt simple metafore. De curînd, Cristina a pus la punct o frumoasă sonată de Clementi și e foarte aproape de întocmirea primului ei volum de poezii.

EDITH SZÁNISZLO — Liceul industrial nr. 3 Miercurea Ciuc, județul Harghita.

O pionieră de excepție și un prieten

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

SEMAFOR Cutezătorii

AUTOBUZUL ȘI...TEMELE PENTRU ACASĂ

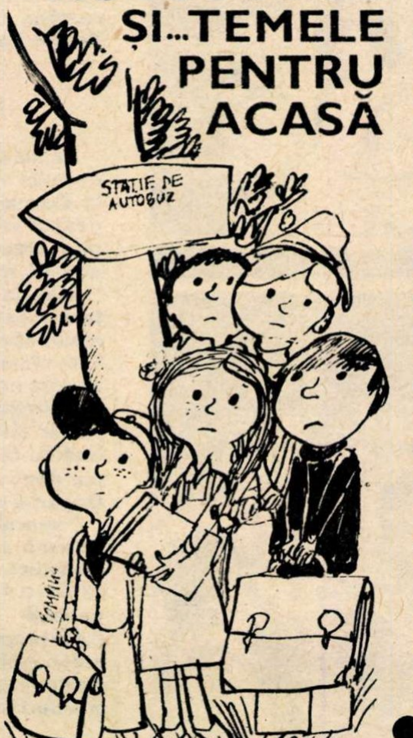

Un titlu care, desigur, vă trezește mirarea. Ce legătură poate să existe între...?

Pentru aproape 40 de pionieri din satul Secaci, comuna Beliu, județul Arad «titlul» acesta a fost ani de zile izvor de neliniște și necazuri. Dacă «a fost» (veți zice) atunci e bine. Este — dar nu prea, fiindcă...

Dar iată povestea:

În fiecare an, un mare număr de pionieri din satul Secaci trebuie să urmeze clasele V—VIII la centrul de comună Beliu —distanță de aproape 15 km. Și cu 15 km întors — fac 30 km — deci o distanță apreciabilă pe care nu poți s-o parcurgi zilnic — mai ales cînd e vorba de școală; program, ore fixe, activitate etc. Întreprinderea de transport auto persoane Arad a introdus de mai mulți ani un autobuz pe ruta Arad—Secaci pe care-l folosesc eroii noștri, dar nu numai ei, ci și muncitorii navetiști ce lucrează la Fabrica de cherestea Bocsig-gară, și alte categorii de călători. Mașina nu circulă niciodată «în gol» deoarece pe acest traseu ea trece prin cinci sate, călători deci, sînt destui.

În februarie anul trecut însă — urmînd unor alte frecvente întreruperi — cursa a fost suspendată — conducerea autobazei acuzînd starea proastă a drumului. Peste două săptămîni pionierii noștri au lipsit de la școală, cu abonamentele pe februarie nou-nouțe în buzunar.

În fine, după mari cheltuieli și eforturi (la munca patriotică au participat și copiii) drumul a fost reparat, cursa a reapărut.

Dar nesiguranța stăruie încă, din păcate. În februarie anul acesta autobuzul iar a lipsit o zi-două; altă dată la fel... Din cînd în cînd, telefoane de la autobază amenință cu suspendarea cursei, pe același motiv: starea drumului.

Desigur, drumul acela ar putea arăta și mai bine decît acum — iar hărnicia oamenilor din Beliu, Secaci și celelalte comune din zonă, va împlini și această dorință. Noi, revista însă, solidari cu cele 40 de semnături aflate pe memoriul sosit la redacție, rugăm conducerea Întreprinderii de transport auto Arad să-și aducă aminte că zilnic, pe ruta aceasta așteaptă sute de oameni un autobuz atît de necesar.

...Că, zilnic, 40 de copii din Secaci, cu ghiozdanele pline de lumina temelor pentru acasă, așteaptă să meargă la școală; **să învețe, să crească, să devină oameni de nădejde!**

ILIE TRAIAN

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

de încredere — așa o recomandă colegii ei. Edith a învățat că ajutorul acordat celor împreună cu care îți petreci viața de școlar și pionier este o rodnică investiție pentru însăși dezvoltarea ta. Edith e respectată și iubită de colegi, Edith are numai prieteni — ceea ce, să recunoaștem, este un lucru minunat.

RENATE WILHELM — Școala generală nr. 6, Reșița.

Este cunoscută în unitate ca un bun «semaforist», prompt, cinstit, doritor ca activitatea colegilor săi să se îmbunătățească continuu...

Poate că și bunele ei rezultate la învățătură i-au acordat o binemeritată autoritate; sigur însă că această autoritate și-a cîștigat-o mai ales luptînd pentru «mai mult și mai bine» — în activitatea ei și a celorlalți.

TREI PIONIERE

Sub acest titlu, reunim meritele frumoase a trei pioniere fruntașe care invață și trăiesc în satul Năoiu, comuna Cămăraș, județul Cluj: **Camelia Cioltea, Cristina Trif** și **Nastasia Mărgineanu.** Stau așa de cuminți în poză și pentru că fotografia a fost făcută de aparatul Cameliei cu ajutorul declanșatorului automat, iar fetele așteptau cu emoție: «O ieși? N-o ieși?»

A ieșit, fetelor! — spre bucuria voastră, dar și a noastră, a cititorilor care astfel fac cunoștință cu trei merituoase prietene.

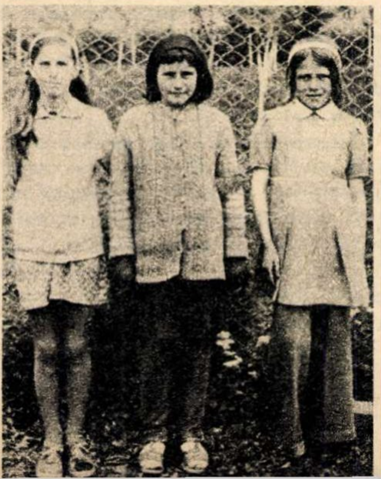

UN MILION DE PRIETENI

Istoria unei prietenii neașteptate!

Primesc de la DANIEL ANGHELINI, *cl. a cincea, Șc. gen. Mironeasa-Iași, o deosebit de interesantă relatare pe care, fără a mai lungi introducerea, mă grăbesc să v-o prezint. Citiți... și luați aminte!*

Mircea, Nelu și Costel erau trei colegi, cum s-ar zice, oarecare din școala în care învăț, mai ales că nu toți sînt în aceeași clasă cu mine. Nici nu-mi închipuiam că, vreodată, m-aș putea împrieteni cu ei. Eram aproape niște necunoscuți unul față de celălalt.

Dar o întîmplare neprevăzută a reușit să ne facă prieteni! Despre ce este vorba? Vă povestesc îndată!

Într-o zi de la sfîrșitul lunii martie a.c., cînd toți, de la mic la mare, trebăluiau pe afară, bucuroși de cerul senin și încălzirea vremii, eu m-am gîndit să merg în pădure să culeg viorele. Nu știu cum s-a făcut, dar, fără să vreau, m-am trezit în tovărășia lui Mircea Lăcătușu, Nelu Vînache și Costel Cîrlescu care mergeau și ei, cu același scop, în pădure. N-am apucat să intrăm bine printre copaci cînd, deodată, Mircea a zărit niște fum înălțîndu-se din mijlocul unor tufișuri. La strigătul lui Mircea, ne-am apropiat cu toții de locul cu pricina. Nu se știe cine fusese atît de «inteligent» încît să dea foc unei grămezi de frunze uscate care se afla la marginea pădurii. Focul se întinsese și asupra tufărișului și amenința să ia proporții. Nelu, curajos ca și Mircea, a spus să stingem numaidecît focul.

Eu și Costel ne cam codeam, gîndindu-ne că focul se extinde și truda noastră ar fi în zadar. Însă, însuflețiți de îndemnurile lui Mircea și Nelu, am trecut la acțiune și eu, și Costel. Am bătut flăcările cu crengi, le-am înecat cu praf și pămînt. Nu știu cît timp a trecut dar am... terminat cu focul și am început cu... prietenia! Zilele care au urmat au întărit și mai mult această neașteptată prietenie. Efortul, decizia, curajul, spiritul de echipă pe care le-am dovedit atunci, acolo, în pădure, ne-a legat pentru totdeauna. Tovarășul pădurar a venit la școală și ne-a mulțumit, în fața întregii unități, pentru intervenția noastră. De la această întîmplare sîntem de nedespărțit.

Unii dintre colegi susțin însă că facem prea mare caz de prietenia noastră și că, în fond, așa cum s-a înfiripat dintr-o simplă *întîmplare*, **tot așa, din** *întîmplare*, **prietenia noastră se va destrăma.**

Eu cred însă în noii mei prieteni și nu concep ca, «din întîmplare», să mă despart de ei vreodată! Dumneavoastră ce părere aveți?

Sînt cu totul de partea ta; prietenia voastră e solidă, durabilă, verificată încă din start! Îmi îngădui totuși să-mi exprim certitudinea că **nici începutul** acestei prietenii n-a fost chiar o **întîmplare!** Am convingerea că, mai devreme sau mai tîrziu, **tot** v-ați fi împrietenit! În lipsa episodului din pădure, s-ar fi găsit **altceva** care să vă unească. De ce? Pentru că fiecare dintre voi are acele calități pe care am dori să le descoperim la omul de lîngă noi. Singur le-ai denumit: decizie, curaj, simț de răspundere, spirit de echipă.

Pe joia viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni».**

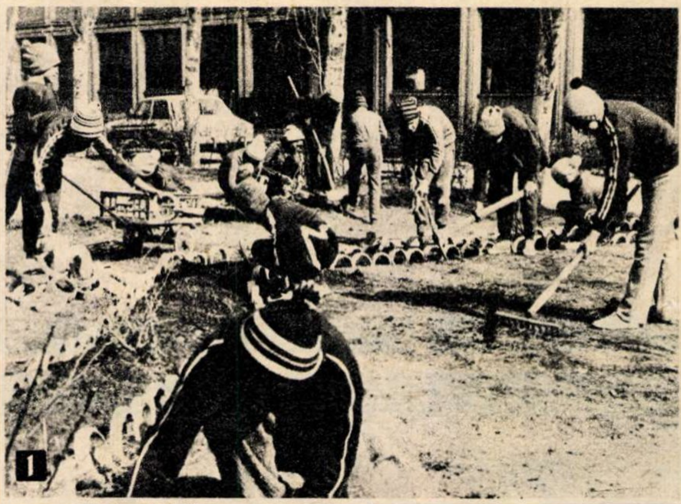

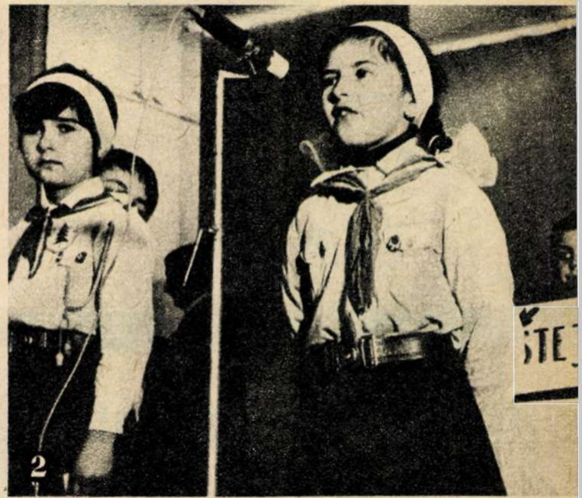

FOTO-CRONICĂ PIONIEREASCĂ

prezintă
SANDU ALEXANDRU

Găzduim astăzi un fotoreportaj de la Școala generală **Mărceni-Bicaz,** *județul Neamț.*

Expeditori: *Dorina Micu, cl. a șaptea (care în comandamentul unității se ocupă, între altele, de activitatea pionierilor-corespondenți de presă) și Ioan Tăriță, cl. a șasea, comandantul unității.*

Autori: *pionierii cercului foto din această unitate. Ei însă nu și-au semnat individual clișeele și, din această pricină, dacă aceste clișee vor intra în vederile juriului, s-ar putea să nu știm pe cine să premiem... Desigur însă că o frumoasă răsplată e însăși publicarea precum și faptul de a face cunoscute tuturor cititorilor noștri preocupările pionierilor din această parte a țării. Meleagurile nemțene au intrat de mult în legendă, ele ne amintesc de Ștefan cel Mare, ele au inspirat încîntătoare pagini unor mari autori — Ion Creangă, Mihail Sadoveanu, Calistrat Hogaș. Prin marile realizări ale construcției socialiste, aceste locuri se înscriu cu vigoare sporită și în cronica epocii pe care o trăim. Pionierii pe care îi vedeți în fotografii se alătură, prin tot ce fac, hărniciei părinților lor.*

1. **Școala noastră arată frumos. La fel trebuie să arate și grădina din preajma ei!**

2. **La concursurile artistice, multe puncte ne aduce talentul Ioanei Zbanț, din cl. a patra.**

3. **Cine a spus că băieții nu sînt gospodari?!**

4. **Ne pricepem și la tehnică. Iată cîteva din lucrările noastre și diplomele pe care ni le-au adus ele! — la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Bicaz.**

5. **Cine va învinge? Înregistrăm acest instantaneu în grabă, pentru că peste cîteva minute luăm noi înșine startul!**

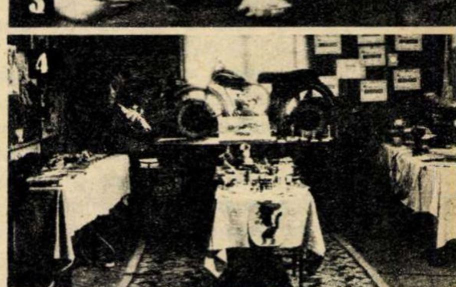

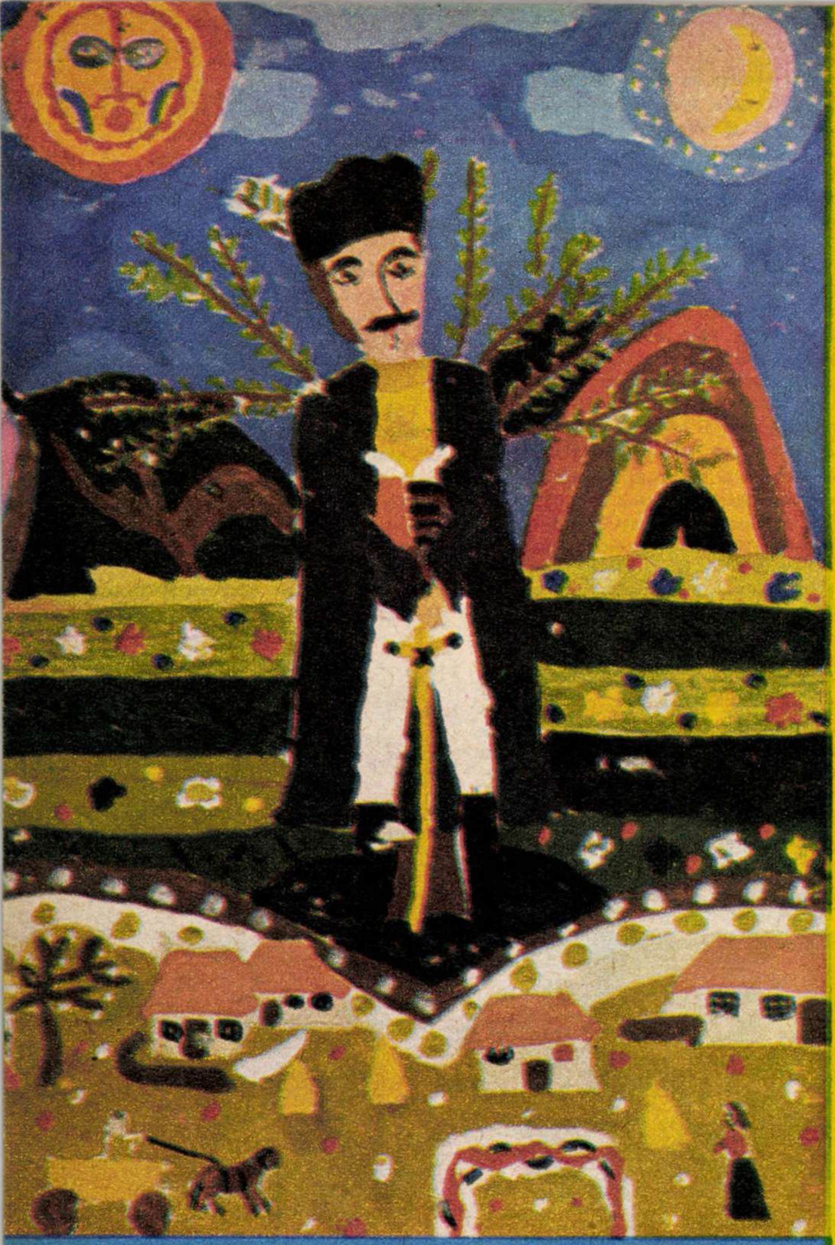

AVRAM IANCU — **BOBIS DAN, clasa a VIII-a.**

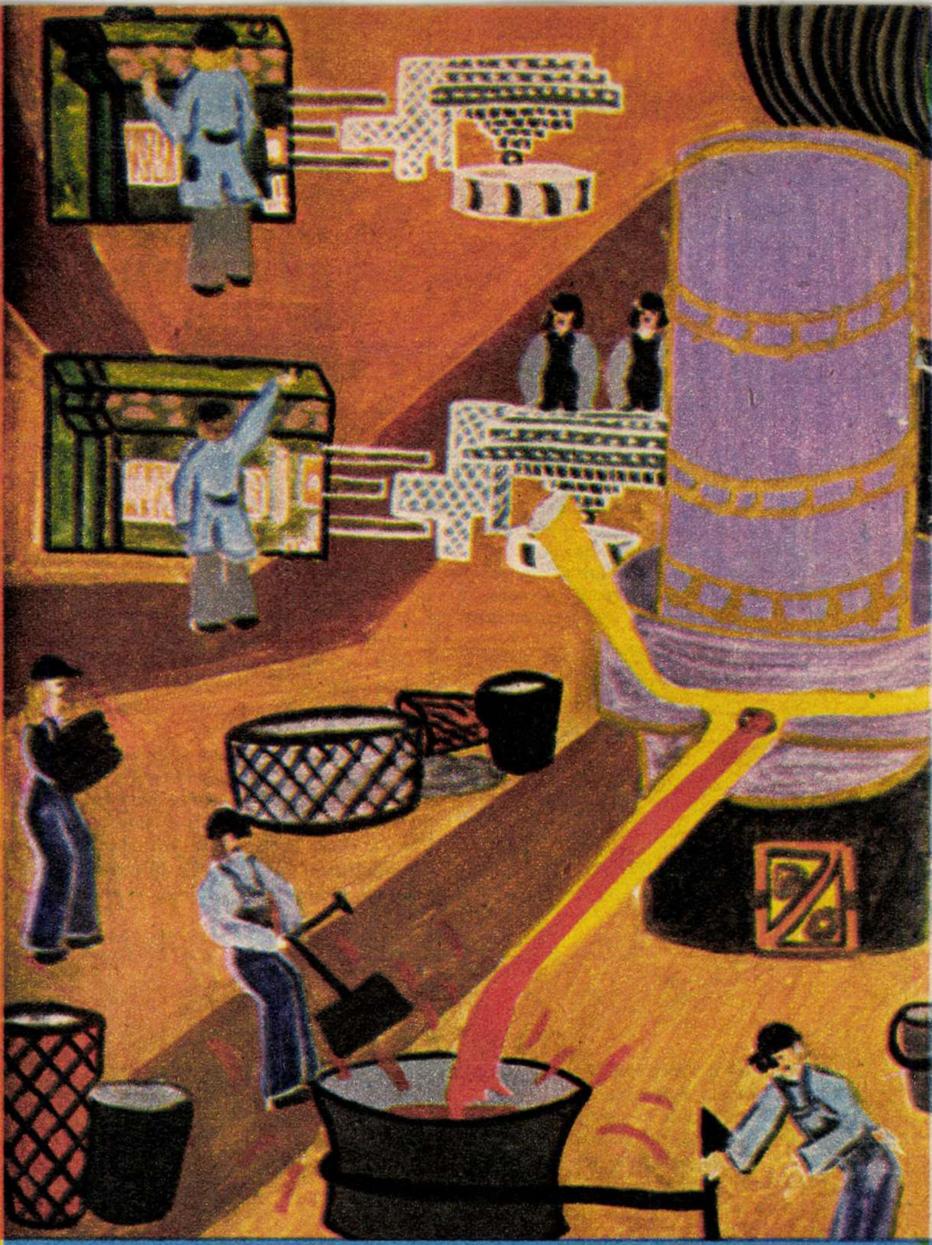

UZINA — **FEIER LAURA, clasa a VIII-a.**

PORTRET — **ADELA TINCA, clasa a VI-a**

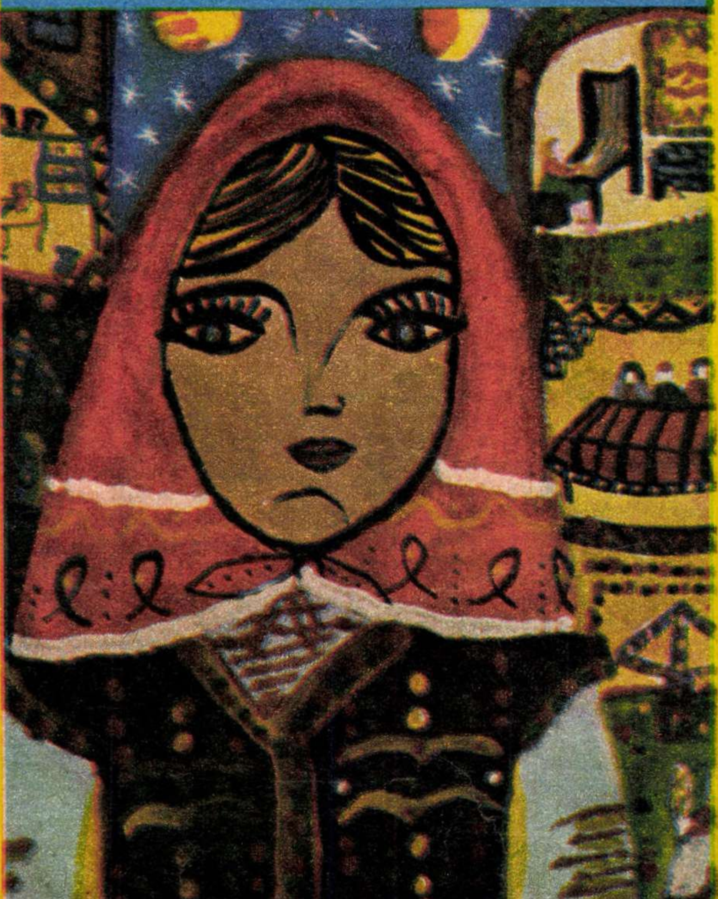

O „PALETĂ DE AUR" DIN CLUJ-NAPOCA

Memoria noastră păstrează, din peregrinări transilvănene, o întîlnire pe care vacanța de primăvară bucureșteană ne-a adus-o în prim plan îmbogățindu-i semnificația. Cu mai bine de doi ani în urmă, la Cluj-Napoca, oaspete aflîndu-ne în redacția revistei «Tribuna», ne-am trezit, ca într-o țară a minunilor, plăsmuită de Alice, fermecați intens de policromiile care, imagine lîngă imagine, decorau pereții redacției cu dovezile migalei, sensibilității și pasiunii cu care cîteva zeci de copii de la Școala generală nr. 14, conduși de profesoara Petrina Pop se afirmau în prima lor «expoziție de grup». O expoziție originală, mi-am spus, o expoziție de calitate, girată de scriitori de prestigiu, precum Dumitru Radu Popescu și colegii săi.

...În această vacanță de primăvară, la «Cutezătorii» porțile deschise ale «Atelierului fanteziei» s-au luminat nu o dată de prezențe pionierești ce aduceau cu ele în redacție prospețimea talentului, perseverența descifrărilor frumosului, setea înaripată de împliniri.

Am discutat cu acești copii clipe în șir, i-am auzit cu vie emoție povestind despre viața lor de școlari și de foarte tineri pictori, porniți într-o adevărată expediție, pe parcursul căreia aveau să facă importante descoperiri.

Tinerii voștri colegi de la Școala generală nr. 14 din Cluj-Napoca, însoțiți de dascălii lor, aveau să întîlnească la București însemnele ospitalității colegiale, ale solicitudinii cu care colectivul Teatrului «Ion Creangă» le-a oferit foaierele sale pentru organizarea unei a doua expoziții de grup, iar tinerilor

MIHAI NEGULESCU

(CONTINUARE IN PAG. 11)

PRIETENUL

Schiță de ȘTEFAN TITĂ

Cîtă vreme scaunul era întors cu spătarul spre fereastră știam că nu putea să vadă dar că, între timp, încerca să își închipuie ceea ce mie îmi oferea din plin dreptunghiul din sticlă iluminat de căldura zilei de afară. Mai precis, așa am crezut la început, adică atunci cînd dialogul dintre noi nu mai era alcătuit doar din scurte întrebări și din răspunsuri monosilabice.

În încăperea cu pat alb și noptieră albastră, ca într-o sală de lectură sau ca în preajma marilor scene de spectacol, tăcerea nu putea fi tulburată. Poate de aceea abia mult mai tîrziu am înțeles că la mijloc, undeva între noi, în spațiul acela alb, se aflau cărțile. Nenumărate, adunate la un loc sau împrăștiate în neorînduială, purtînd amintirea proaspătă a mîinii care le-a răsfoit, manuale școlare, opere ale clasicilor ori jurnale de călătorie.

Mă bucuram încercînd să mă conving în sinea mea că prietenul meu nu se putea simți niciodată singur și că, în fond, ceea ce fusese un banal accident de bicicletă nu presupunea decît efortul de a învinge așteptarea, scurgerea monotonă a zilelor pînă la vindecare.

M-am bucurat cînd mi s-a spus că îi mai rămăseseră numai cîteva zile de odihnă forțată, poate cu puțin mai mult decît numără degetele unei singure mîini și m-am mirat că el primise această veste cu un sentiment de tristețe inexplicabilă.

L-am găsit, în ziua aceea și în toate cele care au urmat, așteptîndu-mă întors ostentativ cu spatele la fereastră. M-a rugat să mă așez acolo, pe scaunul cu spătarul sprijinit parcă de năvala razelor fierbinți și să-i vorbesc despre ceea ce se petrece jos, afară, în furnicarul multicolor al străzii. «Știu că te pricepi» a argumentat în fața nehotărîrii mele, amintindu-mi de un 10 obținut la o compunere de literatură.

N-am avut încotro și de altfel nu mi-ar fi plăcut niciodată să mă las rugat pentru un serviciu cerut de un prieten, astfel că în scurtă vreme, în tăcerea plină de așteptare a celuilalt m-am pomenit ascultîndu-mi cuvintele. Spre surprinderea mea vorbele se înșirau cu ușurință pe măsură ce orizontul descoperirilor mele se lărgea. Nu mă îndoiam nici o clipă, după cum nu o fac nici acum, că la mijloc era un joc interesant, născocit de prietenul meu, căruia îi trecuse prin cap să adauge orelor noastre, petrecute în fiecare zi împreună, o dimensiune nouă, mult mai potrivită parcă pentru a înlătura monotonia. Iar în ceea ce mă privea, din momentul în care, părăsind ascensorul, mă găseam în camera lui de la etajul al șaptelea cu strădania de a uita că purtam întipărit în păr și în haine mirosul aerului de afară, încercam să mă detașez ori poate, mai degrabă, în curgerea domoală a descrierii se împleteau sentimentele proprii cu amănunte observate din perimetrul limitat al ferestrei.

Îi vorbeam despre primăvară, despre jocul copiilor și despre blocul a cărui construcție se apropia de sfîrșit, încercînd să-l pregătesc pentru contactul cu o realitate care în ultimele săptămîni se modificase în datele esențiale și poate că tocmai de aceea întrebarea lui, venită pe neașteptate sub forma unei propoziții imperative și solicitînd o reîntoarcere în trecut a izbutit să mă uimească, să mă tulbure și să mă contrarieze în egală măsură:

— Povestește-mi, a spus, despre concurs. Cum a fost?

Bineînțeles, nu i-am răspuns imediat. Mi se părea că, fără ca eu să-mi fi putut da seama, mă pomenisem ca într-o capcană meșteșugit întocmită, că în răstimpul în care îl lăsam singur, prietenul meu îmi lua locul pe scaunul de la fereastră și, contemplînd îndelung strada, își întipărea adînc în memorie toate amănuntele, inclusiv acela despre care, în convorbirile noastre, evitasem să-i vorbesc vreodată din dorința de a nu-i pricinui o durere ascunsă. Poate că de aceea, întrucîtva împotriva voinței mele, l-am învinuit timp de cîteva clipe de lașitate.

Prietenia noastră se închegase cu multă vreme în urmă, într-o zi în care ne găsisem tot așa, în niște împrejurări asemănătoare, ca participanți la un binecunoscut concurs cicloturistic. Îmi dădusem seama atunci că am în el un adversar redutabil, un coleg înzestrat cu tenacitate și disciplină interioară alături de care era greu să nu încerci adevărata bucurie pe care ți-o poate oferi competiția, iar cei care ne apreciaseră atunci și de multe ori după aceea, ne socoteau drept adversari cu șanse și posibilități decurgînd dintr-o valoare egală. Devenise cu timpul aproape de la sine înțeles că între noi doi se disputa întîietatea și poate că cei care gîndeau astfel nu se aflau prea departe de adevăr. Puțini erau însă aceia care deslușeau în spatele luptei pentru rezultat și «altceva» la fel de important ori poate pentru noi chiar mai important decît acesta: lupta, efortul continuu și perseverent pentru autodepășire.

La un asemenea antrenament intervenise accidentul prietenului meu. Nu se știe exact cum, dar la un moment dat, supus unui efort prelungit, axul de la roata din față se rupsese și el se prăbușise în plin avînt. Iar a doua zi ar fi trebuit să aibă loc concursul la care pentru prima dată în ultimii doi ani ar fi însemnat să mă prezint singur, fără el.

Acum, după atîta timp, cuvintele căzuseră între noi instaurînd tăcerea. Îmi era greu să-i răspund și nu știam dacă nu cumva vorbele acelea nu sunaseră ca un reproș sau ca și cum mi-ar fi inspirat o anumită vinovăție. Poate că, într-adevăr, ar fi trebuit să tac spre a-i lăsa lui răgazul necesar să descopere adevărul. Ceea ce m-a hotărît a fost însă dispariția cărților pe care pînă în momentul acela, nu știu de ce nu o observasem. Ori poate și mai mult, senzația că în cameră se făcuse pe neașteptate foarte mult loc, care trebuia umplut cu vorbe. M-am prefăcut mirat:

—Cum, nu ți-am spus?

Și pentru că nu am primit nici un răspuns, am continuat cu o voce pe care mi-o doream sigură deși, în în fond, nu mă străduiam decît să bravez:

—A fost o întrecere reușită. Asta mi-au spus toți cei care au luat startul acolo. Păcat doar că deși aș fi vrut... nu am putut cîștiga competiția...

Nu mă așteptam și de altfel nu am înțeles ce se întîmplă decît abia acum cînd, după cîțiva pași făcuți de unul singur, fără nici un ajutor, l-am regăsit în fața mea, așteptîndu-mă cu mîna întinsă:

— Ai făcut rău că nu te-ai dus atunci. Am aflat și multă vreme deși nu ți-am spus-o, am fost supărat pentru că tu ar fi trebuit să cîștigi — a rostit accentuînd cuvintele.

L-am privit puțin stingherit, simțindu-mă întrucîtva vinovat pentru că mințisem.

Dar știam că mi-ar fi venit mult mai greu dacă ar fi trebuit să-i explic de ce, la momentul respectiv, hotărîsem că e mai bine să renunț. Neștiind ce să mai fac, frămîntîndu-mi nehotărît mîinile, am descoperit atunci pe neașteptate lucrul cel mai important, vestea pe care el nu mi-o comunicase într-un mod intenționat pentru ca în felul acesta efectul de surpriză să rămînă și mai accentuat și am izbucnit întretăiat:

—Dar tu... acum... înseamnă deci că te-ai făcut bine!

Prietenul meu a zîmbit:

— Da. Doctorul a spus că peste puțină vreme voi putea să merg iar pe bicicletă... Te-aș ruga pe tine să-mi fii antrenor. Vrei?

—Mai încape vorbă!

Iar atunci cînd, după cîteva momente, am coborît împreună, nici unul dintre noi nu ne-am uitat, pentru ca știam că undeva, în urmă, nu mai rămăsese decît doar un scaun gol, cu spătarul îndreptat către fereastră.

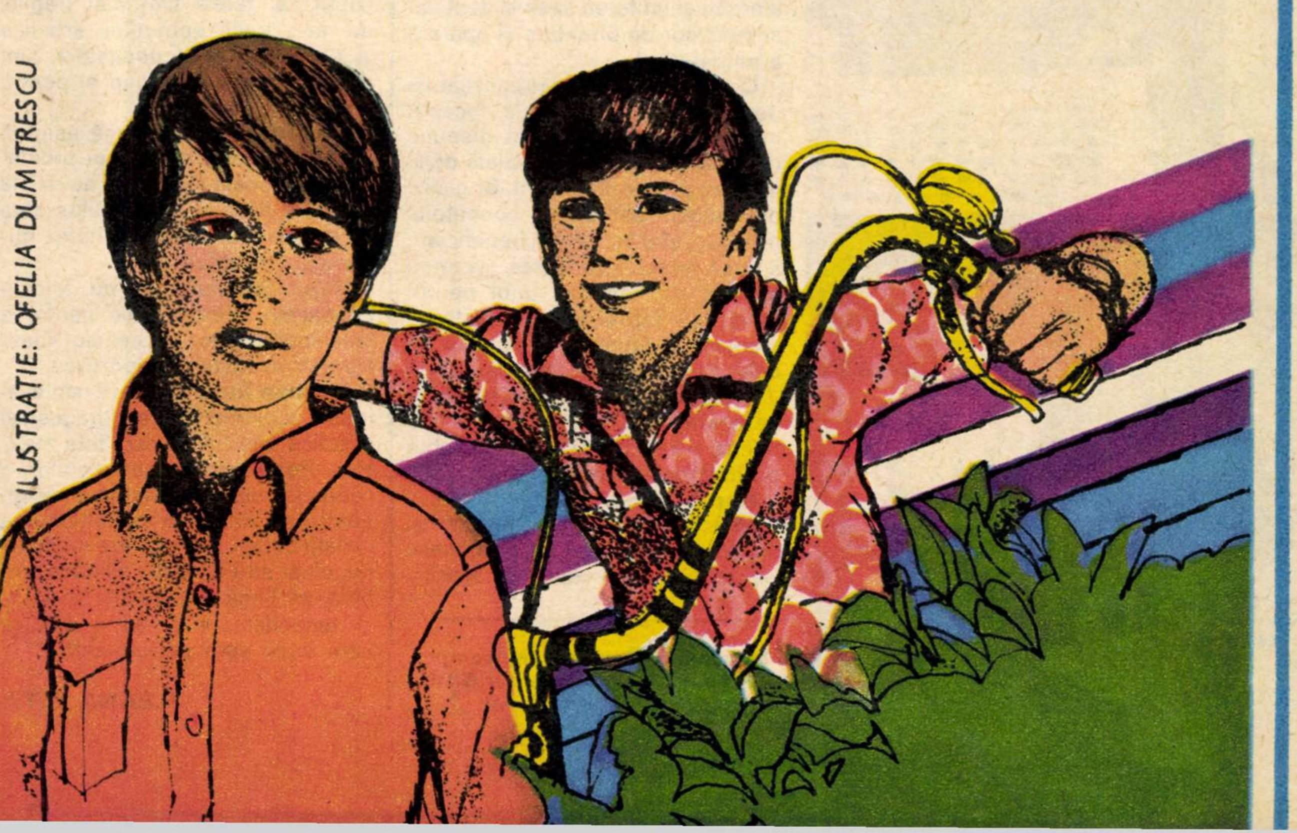

ILUSTRAȚIE: OFELIA DUMITRESCU

Între programul de activități al unității și... foile de concurs!

Se înstăpînise binecunoscuta atmosferă proprie unei noi ore de curs, cînd am intrat în incinta Școlii generale nr. 1 din Rîmnicu Sărat. Mi-am spus că pînă avea să sune ar fi bine să mă familiarizez întrucîtva cu preocupările elevilor acestei școli, apelînd la numeroasele panouri expuse pe culoar. M-a frapat dintru început un panou impunător care marca — printr-o suită de diplome, distincții și trofee — succesele sportive: locul I pe județ cucerit de echipa de handbal; performerii fazei pe oraș la tenis de masă — Roxana Miu, Mariana Dulgheru, Marius Stoica; repetate victorii ale lui Ciprian Dobrin în «turnirurile cavalerilor pe cai de lemn» (campion consacrat al orașului Rm. Sărat) și altele. Citind mai apoi articolele apărute la «Semafor», am descoperit că la rubrica «O mie de fapte pionierești» erau evidențiate clasele cu rezultate deosebite obținute în întrecerile pe școală în cadrul «Daciadei». Un anunț atenționa asupra ediției radiofonice a «Semaforului» — «Recreația mare» — în care aveau să fie difuzate amănunte asupra meciurilor de volei, handbal și baschet ce urmau să se desfășoare la încheierea cursurilor din acea zi.

La debutul dialogului nostru cu comandamentul unității, unul dintre interlocutori, **Alexandru Mircescu,** a făcut o sumară trecere în revistă a activităților sportive desfășurate de la începutul anului pînă în prezent, pe care le-am notat tot foarte «sumar» și prescurtat pe... trei file de carnet! Și-ar fi continuat expunerea dacă nu i-aș fi adresat o întrebare care l-a cam descumpănit:

— Ați desemnat, în cadrul activului pionieresc, un colectiv cu atribuții exclusiv în domeniul sportiv? Acest colectiv este un «generator» de idei și inițiative?

Replica, foarte promptă, a venit din partea pionierei **Carmen Iuga**, membră a redacției «Semafor»:

— Se cuvin două precizări: nu avem un «compartiment» destinat exclusiv sportului pentru că tot activul pionieresc practică sportul, unii sînt chiar campioni ale căror nume le-ați întîlnit la panou și la «Semafor». Activul pionieresc este, în primul rînd, un «receptor» de idei și propuneri venite din partea tuturor colegilor noștri. Dintre acestea sînt selectate și concretizate cele mai atractive și totodată posibile de realizat.

Rep.: Cam cît la sută dintre pionierii școlii practică sportul organizat în afara obișnuitelor ore de educație fizică?

Carmen Iuga: E drept, nu ne-am gîndit niciodată să facem un asemenea calcul, dar nici nu cred că-i necesar. Am să vă explic de ce: noi nu sîntem o școală sportivă, deci nu ne-am profilat pe-o anumită disciplină sportivă. Atletismul, handbalul, fotbalul, tenisul de masă, de cîmp sau șahul își au adepții lor foarte numeroși, iar competițiile inter-clase oferă tuturor elevilor prilejul să se afirme în sporturile predilecte.

Dar **Mugur Gheorghieș** ține să facă unele precizări:

— Totuși,voleiul și handbalul sînt cele mai îndrăgite, aici s-au înregistrat cele mai bune rezultate și, spre mîndria noastră, unii dintre ei au fost cooptați în selecționata de juniori a orașului. Însă atletismul este sportul care ar trebui să cîștige cei mai mulți adepți. Am auzit într-o dimineață la radio că atletismul este abc-ul tuturor sporturilor. Am preluat imediat ideea și am propus să amenajăm o pistă de alergări și un teren special destinat activităților de orientare și apărare a patriei.

Ciprian Dobrin, reputatul șahist despre care vorbeam la început, ne informează că școala dispune de o bază sportivă amenajată de la «a la z» prin forțe proprii. Brigăzile de muncă patriotică, constituite pe clase, sînt în prezent beneficiare a două terenuri de fotbal, un teren asfaltat de handbal, unul pentru tenis de cîmp și volei, o pistă de alergări. Adăugăm la acestea și cele două săli de gimnastică.

Carmen Iuga ne informează că se anunță la orizont un sport nou pentru ei care pare să aibă un debut promițător — baschetul de sală.

Rep.: Toate-s bune și frumoase pînă acum. N-aveți nici necazuri și nici cazuri de elevi care chiulesc de la orele de educație fizică...

— Ba mai avem, cum să n-avem — intervine **Alexandru Mircescu.** De pildă, unul dintre colegii mei de clasă a suferit cu mulți ani în urmă de o boală pentru care a avut o vreme scutire. Dar cu timpul scutirea asta și-a prelungit-o cu de la sine putere, încît în clasa a VI-a continua să lipsească de la orele de educație fizică. În schimb, în recreații sau acasă era cel mai înflăcărat fotbalist. Comandamentul detașamentului l-a invitat să participe la o serbare sportivă de la care el s-a eschivat, pretextînd că... și-a pierdut de mult condiția fizică! Am reușit totuși să-l convingem să opteze pentru un sport care i s-ar părea mai ușor pentru așa-zisa lui «slabă condiție fizică». Ce credeți c-a ales? Trecerea pistei cu obstacole! Acum Constantin Leana este unul dintre cei mai buni la concursurile de orientare și la activitățile de apărare a patriei, iar echipa lui a cucerit de curînd locul II pe școală.

Ovidiu Petrescu: — Mai e și frica unora pentru exercițiile mai dificile. De pildă, în clasa noastră, un elev de statură mai mică n-avea în ruptul capului curajul să sară capra. L-am ajutat să-și înfrîngă teama și peste cîteva săptămîni a devenit unul dintre cei mai buni săritori. Ba, mai mult, el pretinde că de atunci a mai crescut în înălțime!

Rep.: Timpul afectat antrenamentelor nu prejudiciază rezultatelor școlare?

Mugur Gheorghieș: — Se mai întîmplă ca unii să considere că de vreme ce ei se dedică sportului nu pot realiza un atare compromis între pregătirea fizică și intelectuală! Acționăm foarte rapid cu acești înfumurați și uneori îi excludem din competiții pînă cînd își reabilitează situația la învățătură.

Rep.: Am constatat că în unele școli numărul băieților care practică sportul depășește pe cel al fetelor. Și asta, potrivit unor concepții ca: fetele sînt mai fragile, au mai mult aptitudini artistice și de ce să nu recunoaștem, sînt mai tocilare, «n-au timp și pentru sport», zic ele.

Mariana Dulgheru mă asigură că asemenea concepții nu proliferează în școala lor și deci nu există un atare decalaj spectaculos care să demonstreze superioritatea numerică a băieților.

Rep.: Bănuiesc că nu folosiți mijloacele audio-vizuale pentru a face «publicitate» succeselor voastre sau «vedetelor» sportive...

Carmen Iuga: Noi nu avem «vedete», ci pionieri care îndrăgesc și practică sportul cu rezultate meritorii. Popularizarea campionilor, a echipelor de performanță o facem pentru a-i stimula,a-i ambiționa pe ceilalți colegi să-i egaleze și, de ce nu, chiar să-i întreacă. Fiindcă ambiția, pe lîngă aptitudinile sportive și tenacitate, e și ea o calitate care duce spre performanță.

ILEANA PIȚA

În imagini: aspecte din competițiile sportive ale pionierilor Școlii generale nr. 1, Rîmnicu Sărat.

UN CONCURS PENTRU VOI:

„EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ”

Consiliul Național al Organizației Pionierilor, prin redacția revistelor «Cutezătorii» și «Jóbarát» și în colaborare cu Inspectoratul general al miliției — Direcția circulație și cu sprijinul A.D.A.S. organizează concursul pe teme de circulație intitulat «**EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ**».

SCOPUL:

Concursul urmărește stimularea cunoașterii și respectării stricte a regulilor de circulație de către pionieri și școlari, dezvoltarea spiritului de întrajutorare a copiilor în ideea prevenirii accidentelor și formarea unei opinii colective pentru ridicarea gradului de civilizație rutieră.

PARTICIPAREA:

La concurs pot participa toți pionierii și școlarii din clasele V—VIII.

DISTINCȚII ȘI PREMII

Concursul se va desfășura între 25 mai — 26 octombrie a.c. El va consta din întrebări pe teme de circulație, însoțite de taloane speciale pentru participare.

Din două în două numere vor fi publicate cîte două întrebări, fiecare avînd unul sau două răspunsuri corecte și unul sau mai multe incorecte. Participanții vor stabili răspunsurile corecte, care vor fi marcate, în spațiul special rezervat, cu un X.

Răspunsurile vor fi trimise pe adresa redacției în termen de cel mult 15 zile de la data publicării lor. Taloanele care vor depăși acest termen (a 15-a zi va fi socotită după data din ștampila poștei) nu vor fi luate în considerare.

Participarea la concurs obligă prezentarea tuturor răspunsurilor, prin trimiterea taloanelor de participare. Cei care nu vor trimite integral răspunsurile participă la concurs cu șanse reduse.

DESFĂȘURAREA:

Redacția revistelor «Cutezătorii» și «Jóbarát» va ține evidența participărilor și va publica, periodic, informații din și despre desfășurarea concursului.

Imediat după 10 noiembrie (ultima zi de primire a răspunsurilor) juriul concursului, constituit din reprezentanții factorilor organizatori, întocmește clasamentul pe baza căruia va acorda următoarele distincții și premii:

- **DOUĂ LOCURI ÎNTÎI — cîștigătorii primesc o diplomă de onoare «Prieten al circulației» și cîte o bicicletă de semicurse echipată regulamentar;**
- **PATRU LOCURI DOI — cîștigătorii primesc o diplomă de onoare «Prieten al circulației» și cîte un casetofon;**
- **ȘASE LOCURI TREI — cîștigătorii primesc o diplomă de onoare «Prieten al circulației» si cîte un aparat de fotografiat;**

50 DE MENȚIUNI — cîștigătorii primesc o diplomă de onoare «Prieten al circulației» și cîte o servietă pe care vor fi încorporate materiale reflectorizante.

În cazul în care vor exista mai mulți participanți cu același punctaj, acordarea distincțiilor și premiilor se face prin tragere la sorți.

Consiliul Național al Organizației Pionierilor oferă cîștigătorilor locurilor I, II și III posibilitatea participării ca invitați în tabăra națională organizată în anul 1979 cu ocazia desfășurării celei de a X-a ediții a finalei pe țară a concursului «Cea mai bună patrulă școlară de circulație».

Vă invităm să participați într-un număr cît mai mare la concursul nostru și vă dorim tuturor deplin succes!

Notă: *Pentru documentare în vederea răspunsurilor la întrebări, vă recomandăm următoarea bibliografie:*

— Regulamentul de circulație;

— Regulamentul concursului «Cea mai bună patrulă școlară de circulație»;

— Regulamentul de organizare și funcționare a patrulelor școlare de circulație;

— Manualele școlare de circulație pentru clasele I—IV, IX—X;

— Materialele și expunerile pe teme de circulație publicate în revistele noastre sau în alte publicații.

Pentru documentarea necesară în vederea rezolvării celor patru întrebări ale A.D.A.S., concurenții se vor adresa sucursalelor A.D.A.S

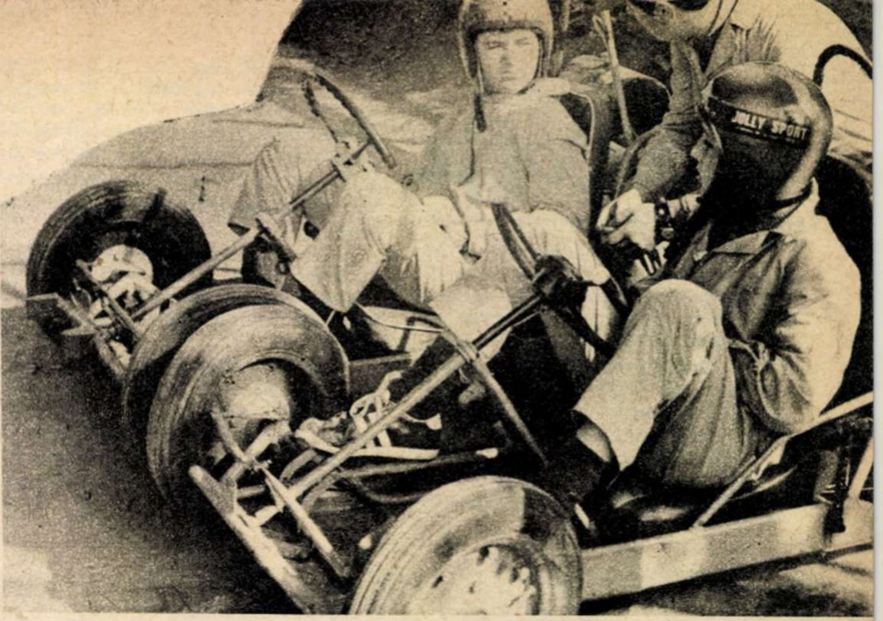

CUPA „MĂGURA“ LA CARTURI

Raliul «Măgura» la carturi a devenit o întrecere tradițională. Tradițională pentru că ea se află acum la cea de-a V-a ediție dar și pentru că se desfășoară în fiecare an în timpul vacanței de primăvară. Însă pentru a impune o asemenea tradiție trebuie să dispui și de condiții propice găzduirii unei astfel de întreceri.

Cercul de carturi ființează aici, la Casa pionierilor și șoimilor patriei Cisnădie (județul Sibiu), din anul 1971. Pe-atunci membrii acestui cerc erau doar constructori de carturi și nu aspirau încă la titlul de campioni alergători pe patru roți într-un raliu interjudețean. Curînd însă performanțele tehnice au declanșat și ambițiile de mari performanțe sportive. Ori pentru aceasta era necesară o pistă de antrenament. Demarajul sportiv avea să aibă loc în 1973, cînd s-a desfășurat raliul inaugural al pistei de carting, amenajată cu forțe proprii de către pionierii din Cisnădie. Locurile de frunte n-au fost cucerite atunci de către gazde, însă pista amenajată (400 m lungime și 6 m lățime) de ei avea să fie «confirmată» ca optimă desfășurării unor asemenea competiții, fiind omologată pe țară cu numărul 9. Era o primă victorie cîștigată la capitolul muncă, pricepere, hărnicie pionierească. Edițiile a III-a, a IV-a și cea desfășurată recent — a V-a — au impus însă alergători cu certe virtuți tehnice și sportive, precum Ion Mironescu, Alexandru Anca, Gheorghe Blaga cărora activitatea la cercul de carting le-a decis și opțiunea pentru profesiuni cu profil tehnic. În prezent, performerul nr. 1, considerat cu adevărat o speranță sportivă, este Lucian Frățilă, cîștigător a două ediții consecutive (a IV-a și a V-a) la categoria carturi cu roți mici. Acest foarte talentat și pasionat al sportului cu motor, în vîrstă de numai 10 ani, a fost eroul unei curse palpitante, o cursă slalom extrem de rapidă, cu viraje spectaculoase, în care Lucian, cîștigînd un avans incontestabil decisiv față de adversarul său din Sibiu, totalizează un timp de 3'19". Cea de-a doua manșă la aceeași categorie a impus un bun alergător din Tîrnăveni — Dorel Bichiș (elev în clasa a VII-a). Foarte echilibrată această cursă, în care taciturnul și modestul Dorel știe să-și dozeze eforturile, să-și calculeze cu precizie distanțele și vitezele, să-și stăpînească emoțiile, dar mai ales știe cînd și cum să-și depășească adversarul sibian — Rolf Bileș. Dorel trece linia de sosire cînd cronometrul marca viteza 3'18". Dar cel mai bun timp, unic în istoria Cupei «Măgura», a fost realizat de sibianul Mihai Boar: 3'12". La o asemenea viteză, cartul lui Mihai Boar a ocupat locul cu nr. 1, la categoria 14—16 ani.

La întrecerea «cart normal» s-au calificat pe primele locuri Radu David din Alba Iulia, Cristian Paulini din Cisnădie și Dorin Lazu din Sibiu. Dar la acest raliu au concurat evident și fetele, care și-au disputat Cupa «Măgura» cu ardoare dar și cu o pregătire tehnică și sportivă echivalentă cu a băieților. Pe primele trei locuri s-au clasat Monica Borsam — Alba Iulia, Rodica Buruleanu — Cisnădie și Dagmar Drotlef — Sibiu.

În clasamentul pe echipe ale acestui raliu, la care au concurat Case ale pionierilor și șoimilor patriei din județele Alba, Hunedoara, Mureș și Sibiu, s-au evidențiat echipajele din Sibiu, Cisnădie și Alba Iulia.

I. DAN

OAMENI ȘI LOCURI DE PE PLANETĂ

OPERAȚIUNEA DODOMA

În anul 1973, în Tanzania a fost hotărîtă mutarea capitalei de la Dar-Es-Salaam, situată la țărmul Oceanului Indian, la Dodoma —, în centrul țării. De atunci a început «Operațiunea Dodoma», care cuprinde pe lîngă edificarea noii capitale, un amplu program de dezvoltare economică a tuturor regiunilor țării și construcția unor importante căi rutiere și feroviare.

Ținîndu-se seama de specificul climei și modul de viață al locuitorilor, în noua capitală a Tanzaniei au fost construite pînă în prezent numeroase blocuri de locuințe, în care s-au și mutat peste 100 000 de oameni. Au început să funcționeze aici și unele ministere și instituții centrale.

Grădinile și parcurile amenajate în ultimii ani, ca și miile de pomi sădiți pe marginea șoselelor oferă noii capitale un aspect din ce în ce mai plăcut.

Situată la 500 km de ocean, Dodoma dispune de condiții prielnice dezvoltării unei industrii puternice, permițînd în același timp impulsionarea dezvoltării agriculturii și revalorificarea resurselor naturale ale țării.

PESCARII DIN
LOFOTEN

Dincolo de coasta nordică a Norvegiei, din apele mării agitate de vînturi răsare un arhipelag format din circa 80 de mici insule stîncoase, cu țărmuri abrupte bogat dantelate de fiorduri, ce par lipsite de viață: insulele Lofoten. Privite din larg, ele se prezintă ca un masiv lanț de munți abrupți, de nepătruns. S-ar părea că natura capricioasă și ostilă, lipsită de arbori și soluri fertile a făcut din acest ținut doar un domeniu al pescărușilor. Cu toate acestea, prin hotărîrea și dîrzenia ce-l caracterizează, omul a reușit să-și impună prezența pe cîteva dintre aceste insule. Construind case din lemn, adeseori ridicate pe piloți, lucrînd cu trudă, în scurtele veri polare, minuscule petice de pămînt, dar mai ales luptînd permanent cu marea din apele căreia îi smulge roadele, el a transformat locurile austere în oaze de viață. Existența celor circa 28 000 de locuitori care populează cîteva insule depinde aproape în exclusivitate de mare. Practicată de sute de ani, meseria de pescar este transmisă aici din tată în fiu. Încă de la vîrsta de 12—14 ani băieții sînt luați pe mare și învățați să-i înfrunte pericolele, să-i cunoască capriciile. Oamenii acestor locuri cunosc cu precizie toate perioadele de migrare a peștilor și, în funcție de acestea, pornesc cu ambarcațiunile lor, pe marea agitată, în mari campanii de pescuit. Apele dimprejur sînt bogate în heringi și macrouri argintii, în toni, dar mai ales în morua, o specie de pește mare din Atlanticul de nord, mult apreciată și exportată în întreaga lume. Din ianuarie pînă în aprilie (în plină noapte polară), cînd bancurile de morua coboară din Marea Borents spre apele încălzite de curentul Golfstrom, insulele sînt stăpînite de o activitate febrilă. Ele se transformă într-un adevărat centru de dirijare a navelor de pescuit — atît ale localnicilor cît și a celor sosite cu pescari de pe continent — pregătite să pornească în bătălia pentru recoltarea bancurilor de pește. De rodnicia recoltei va depinde existența familiilor pe întregul parcurs al anului. În zorii zilei stabilite pentru plecarea în larg, la un semnal radio, ca într-un scenariu pus la punct cu minuție, vasele pescărești părăsesc în șiruri lungi micile porturi, pierzîndu-se în depărtări. Nici ceața groasă, nici valurile ce ating uneori patru metri înălțime nu-i împiedică pe pescari să-și arunce în apă năvoadele. Zi și noapte, fără odihnă, ei scot din apă năvoadele pline pe care le golesc, apoi, pe puntea vasului. Din cînd în cînd, vase mai mari vin și colectează peștele prins pentru a-l transporta la instalațiile de prelucrare aflate în micile porturi. Acolo, mii de tone de pește sînt puse la congelat pentru a lua calea exportului. Alte cantități sînt transformate în conserve sau sărate, uscate și afumate. Toată suflarea rămasă în insule — femei și copii — lucrează cu febrilitate. Băieți și fete de 10—12 ani, purtînd cizme de cauciuc și șorțuri lungi, își ajută cu sîrg mamele la curățatul și săratul peștelui. Uneori ei pot fi văzuți decupînd la infinit limba acestor pești din care se prepară o specialitate mult apreciată de toți localnicii.

După luni de muncă încordată, cînd pescuitul se încheie, pescarii se întorc acasă și, împreună cu familiile sărbătoresc triumful omului în lupta cu capriciile mării, sărbătoare pe care o dedică vieții și cutezanței.

Pagină realizată de
ECATERINA ROȘCA

Fiică de pescar.

In timp ce tatăl se află pe mare, acest băiat, ca mulți alții de-o vîrstă cu el, participă la muncile de prelucrare a peștelui.

Vas pescăresc pregătit de plecare în larg.

ADRIAN MUNȚIU

CONSTRUCTORII

Hai să ne jucăm, copii,
Cu altfel de jucării.

Mai întîi un zid... apoi
Un acoperiş de soi.

Geamul, uşa, pragul, toate
Le ridică cine poate.

Nu e chiar uşor să pui
Lucrul bun la locul lui.

Noi, constructorii cei mici
Facem un oraş aici.

Mîine, cînd vom fi mai tari
Vom clădi şi ziduri mari.

MESERII

Mie mi-ar plăcea să fiu
Şef de gară cu chipiu,
Să dau liber, să-şi ia vînt
Trenurile, cîte sînt,
Înspre orice colţ de ţară...
Unul e şeful de gară!

Mie însă mi-ar plăcea
Să muncesc şi altceva.
Straşnic e acel ce poate
Să taie-n cărbuni palate.
Şi mult mai adînc, în lut,
Unde totu-i ne-nceput.

Eu aş vrea, cînd voi fi mare,
Să conduc prin lan tractoare.

Eu, să meşteresc din fier
O rachetă-n zbor spre cer.

Toţi vrem să muncim, copii,
Cînd ieşim din jucării.

EU VOI CONSTRUI VAPOARE

Eu voi construi vapoare,
Lungi, cam cît nişte penare...

Şi mai mari... vaporul este
Ca o casă din poveste.

Şi voi colinda cu ele
Ape scînteind sub stele.

Vom zbura pe mări ca vîntul
Străbătînd întreg pămîntul.

DESPRE CURAJ

Ce-i curajul?... Ei, curajul...
E un buzdugan pe care
Il simţim, ca-n bătălie,
Nevăzut în fiecare.

Şi cu el învingem toţi
Zmei vicleni, balauri, hoţi
Şi deschidem porţi prin care
Bem lumină de la soare.

●●●●●●●●●●

O „PALETĂ DE AUR" DIN CLUJ-NAPOCA

(URMARE DIN PAG. 6)

spectatori prilejul de a face cunoştinţă cu talente de seama lor.

Desenele copiilor vorbesc întotdeauna în graiul culorii spontane, în graiul compoziţiei pline de neprevăzut, despre infinitele feţe ale participării, ale sensibilităţii noastre în descoperirea luminii de pe faţa lucrurilor. La reîntîlnirea aceasta ne-au impresionat rigoarea desenului, timbrul grav al paletei coloristice, alternanţa tonică, robustă, optimistă a imaginilor din prezent şi din trecut, împletindu-se strîns într-un adevărat poem al plaiurilor româneşti îngemănate sub raza izvorîtoare de noi frumuseţi a Festivalului Naţional «Cîntarea României». În cele cîteva zile bucureştene, copiii oraşului de pe Someş şi-au expus inima lor de o curată frumuseţe şi bogăţie ochilor noştri bucuroşi să descopere, înscrise pe desene, nume de copii români şi maghiari, pasionaţi cronicari ai anilor în care cresc, ai zilelor la care sînt părtaşi, ai viitorului spre care aspiră împreună în trainică frăţie.

Ne bucurăm să ştim că la Şcoala generală nr. 14 din Cluj-Napoca, un mănunchi de cutezători descifrează împreună minunatele taine ale picturii, ale frumuseţii şi adevărului. Le dorim tuturor rodnice împliniri pe calea formării lor multilaterale, pe calea dezvoltării armonioase a aptitudinilor, a personalităţii.

Poate că aceasta este şi menirea întru slujirea căreia îşi deschide porţile săptămînă de săptămînă modestul nostru «Atelier al fanteziei».

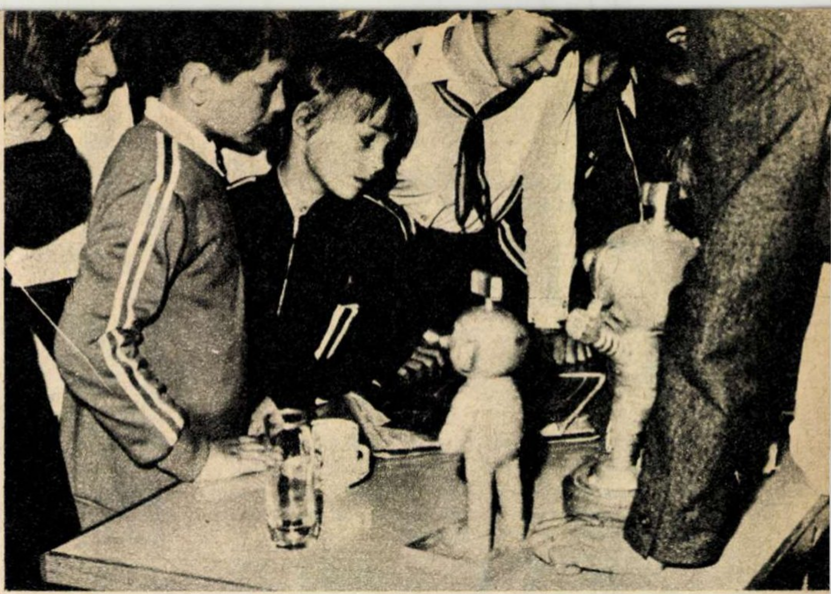

Pionierii Adela Tinca, Kulcsar Magda, Mirela Buduşan, Laura Feier, Willi Cristea, Maria Babos, Ibolya Pap, Hajnal Csiampor, Miklos Zrinyi, Laszlo Szabo, Eniko Varga, Gabriela Gasparik, Răzvan Repede, Adriana Cîmpeanu, Marcela Pindus, Gloria Neamţiu, Nicolae Katona împreună cu tovarăşii profesori Petrina Pop şi Ştefan Szekely de la cercul de pictură al Şcolii generale nr. 14 din Cluj-Napoca, după ce au participat la vernisajul propriei lor expoziţii din foaierul Teatrului «Ion Creangă», au venit să ne viziteze la redacţie.

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

Filatelie

● Sacul de poştă transportat cu avionul special al companiei Japan Airlines de la Tokio la Mexic, în 1968, cu ocazia Jocurilor Olimpice, şi conţinînd peste 1 500 de trimiteri poştale a dispărut şi nu s-a găsit nici pînă în ziua de azi.

● Acum zece ani, un excavatorist a găsit, în apele Senei, un container conţinînd aproape 150 de scrisori din timpul asediului Parisului (1871). După ample dezbateri, s-a stabilit ca scrisorile să fie distribuite eventualilor moştenitori ai destinatarilor.

● La 92 de ani, renumitul compozitor austriac de operete Robert Stolz a compus «Valsul filateliştilor».

● Cînd Pelé, celebrul fotbalist, a înscris cel de al 1 000-lea gol, poşta braziliană a emis în 2 000 000 exemplare un timbru poştal consacrat evenimentului.

I. PENESCU

Cel mai tînăr participant la recentul Campionat naţional de judo al copiilor: EMERIC ARUS, executînd o «aruncare peste umăr».
Amănunte veţi putea citi în numărul viitor al revistei noastre.

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacţie:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAŞ

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresindu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

12 PAGINI, 1 LEU

index 41033

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN şi CLAUDIA STĂNESCU

6

DIN ZORI DE ISTORIE

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: În fruntea unei puternice expediţii, regele persan Darius cotropeşte pămînturile geto-dacilor, dar armata invadatoare nu întîlneşte în cale decît pustiul. Hrana se împuţinează...

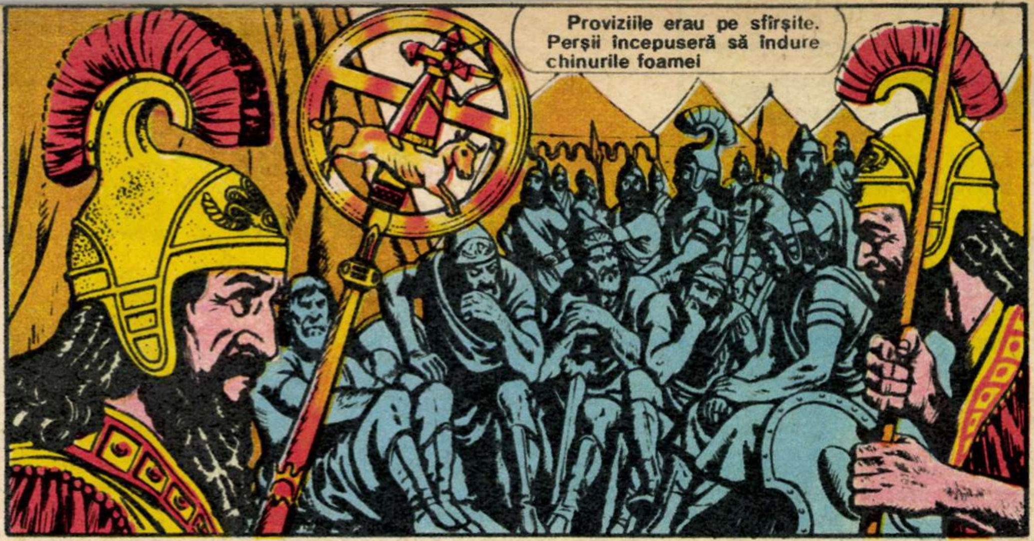
Proviziile erau pe sfîrşite. Perşii începuseră să îndure chinurile foamei

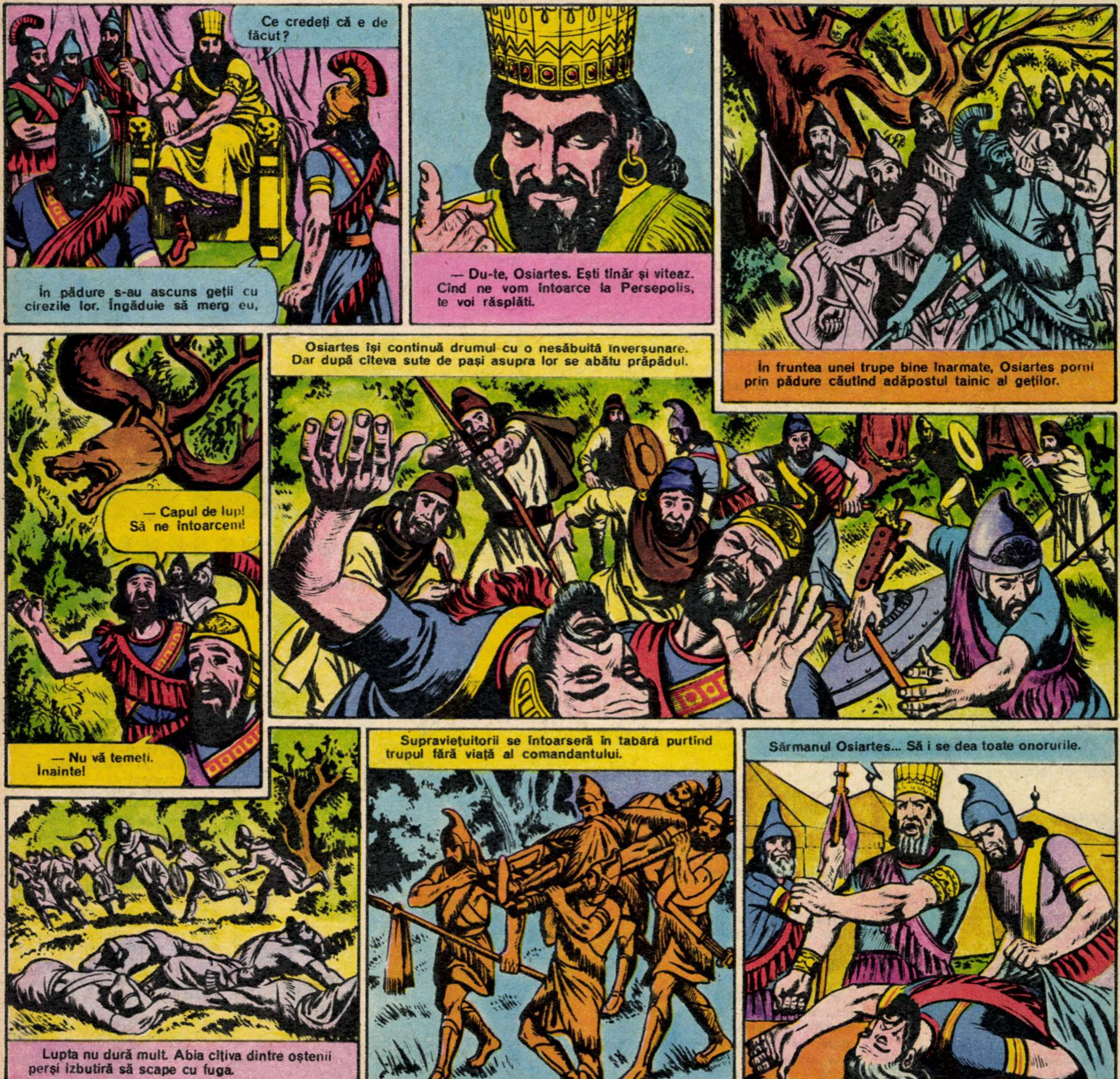
Ce credeţi că e de făcut?
În pădure s-au ascuns geţii cu cirezile lor. Îngăduie să merg eu,
— Du-te, Osiartes. Eşti tînăr şi viteaz. Cînd ne vom întoarce la Persepolis, te voi răsplăti.
În fruntea unei trupe bine înarmate, Osiartes porni prin pădure căutînd adăpostul tainic al geţilor.
— Capul de lup! Să ne întoarcem!
— Nu vă temeţi. Înainte!
Osiartes îşi continuă drumul cu o nesăbuită înverşunare. Dar după cîteva sute de paşi asupra lor se abătu prăpădul.
Lupta nu dură mult. Abia cîţiva dintre oştenii perşi izbutiră să scape cu fuga.
Supravieţuitorii se întoarseră în tabără purtînd trupul fără viaţă al comandantului.
Sărmanul Osiartes... Să i se dea toate onorurile.

— Va urma

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

PIONIERA
IRINEL PĂNULESCU
MULTIPLĂ CAMPIOANĂ A ROMÂNIEI

(pag.10)

Foto: CONSTANTIN POPESCU

19

JOI, 11 MAI 1978, ANUL XII (NR. 554)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

TÎRGUL INTERNAȚIONAL DE PRIMĂVARĂ TIBCO '78 ȘI A II-A EDIȚIE A SALONULUI INTERNAȚIONAL AL CHIMIEI

În aceste zile, Bucureștiul trăiește atmosfera specifică marilor manifestări economice internaționale. La Complexul expozițional din Piața Scînteii și-au deschis porțile la 4 mai cea de a V-a ediție a Tîrgului internațional de primăvară — TIBCO '78 — și a II-a ediție a Salonului internațional al chimiei. Festivitatea de deschidere a acestei duble manifestări economice și comerciale s-a bucurat de participarea președintelui Republicii Socialiste România, tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** și a tovarășei Elena Ceaușescu.

Prestigioasa manifestare de la Complexul expozițional din Piața Scînteii constituie o mărturie fidelă a noilor coordonate cantitative și calitative ale participării active a României în circuitul mondial de valori materiale, rezultat al dezvoltării multilaterale a economiei noastre naționale. Ea prilejuiește un amplu dialog între specialiști sosiți aici din toată lumea.

În mod firesc, și de această dată, țara noastră este principalul expozant: 23 de întreprinderi de comerț exterior prezintă pe o suprafață de 14 500 mp — în cinci pavilioane și pe platforme exterioare — produse reprezentative realizate în peste 100 de centrale industriale, uzine și fabrici. Larga paletă a tipurilor de mașini și instalații, a sortimentelor de produse chimice, de larg consum, alimentare, expuse la ediția din această primăvară a tîrgului, reflectă maturitatea economiei noastre naționale, capacitatea ei sporită de a răspunde cu promptitudine exigențelor mereu în creștere ale cumpărătorilor interni și de peste hotare.

La TIBCO '78 participă, alături de România, peste 500 de firme din 27 de țări ale Europei, Asiei, Africii și celor două Americi.

Cea de a II-a ediție a Salonului internațional al chimiei reunește într-o autentică competiție cele mai recente și mai reprezentative creații în materie de instalații și echipamente, utilaje petrochimice și pentru industria chimică, a materialelor plastice și cauciucului, aparate destinate cercetării științifice în aceste domenii precum și o gamă largă de produse chimice și petrochimice, farmaceutice și cosmetice. A V-a ediție a TIBCO '78 și a II-a ediție a Salonului internațional al chimiei vin să confirme încă o dată puterea crescîndă a industriei românești, calitatea și competitivitatea tot mai evidentă a produselor realizate de industria României socialiste.

RADAR PIONIERESC

TE SLĂVIM, PARTID IUBIT

Pionierii din comuna **Sîncrăieni,** *județul* **Harghita,** *au participat la un concurs cu titlul* **«Te slăvim, partid iubit»,** *dedicat unor momente din glorioasa istorie a Partidului Comunist Român. După concurs, participanții au prezentat un program artistic alcătuit din versuri și cîntece dedicate patriei, partidului.*

EROII DE LA PĂULIȘ

Zilele trecute a avut loc acțiunea tradițională a pionierilor arădeni, **«Eroii de la Păuliș».** *Aflată la a IX-a ediție, această emoționantă acțiune-inițiată în memoria eroilor țării care s-au jertfit în luptele de la Păuliș pentru eliberarea patriei, pentru înfrîngerea fascismului — a mai cuprins un bogat program de manifestări cultural-sportive.*

Anul acesta, frumoasa serbare de la Păuliș a fost dedicată și împlinirii a 950 de ani de la prima mențiune documentară a municipiului Arad.

PARTIDUL, PATRIA, EROII

Sub genericul **«Partidul, patria, eroii»,** *pionierii din localitatea* **Zagra**, *județul* **Bistrița-Năsăud,** *au organizat în ziua de 9 mai o evocare închinată eroilor patriei. Florile înflăcărate ale gîndului rostit prin cîntec și vers li s-au alăturat buchetele depuse la Monumentul eroilor luptei pentru independența națională. Acțiuni pionierești asemănătoare s-au desfășurat și în localitățile* **Șieu Odorhei, Șieu Măgheruș, Ilva Mică, Galați-Bistrița,** *acțiuni care au cuprins bogate programe cultural-artistice.*

TROFEELE HĂRNICIEI ● TROFEELE HĂRNICIEI ● TROFEELE HĂRNICIEI ● TROFEELE HARNICIEI

Voioșie de primăvară, voioșie a hărniciei pionierești la **Școala generală nr. 23, Brăila.**

- În cadrul acțiunii «Satul nostru azi», pionierii din localitatea **Teliuc-Hunedoara,** prin hărnicia lor, au adus vesminte noi, primăvăratice satului natal. Ei au amenajat spațiile verzi și rondurile din jurul școlii și a numeroaselor locuințe.

- Intitulîndu-și acțiunea «Primăvara, la noi acasă», pionierii Școlii generale din localitatea **Valea Ciorii-Ialomița** au curățat izlazul comunei și au sădit o sută zece plopi și pomi fructiferi pe marginea șoselei ce leagă comuna de orașul Slobozia.

- Pionierii de la școlile generale din localitățile **Năeni** și **Fințești,** județul **Buzău,** au plantat **50 000 de arbuști** de diferite specii pe terenurile supuse eroziunii din preajma comunei lor natale. Harnicii purtători ai cravatei roșii cu tricolor de la aceste școli au mai efectuat, recent, **5 000 de ore de muncă patriotică,** dînd ajutor părinților la treburile gospodărești ale comunei și la C.A.P.-Năeni.

- Pionierii din **Coroeni,** județul **Maramureș,** și-au propus să planteze puieți în toate rîpele și dealurile golașe din perimetrul comunei lor.

Pînă acum au plantat peste 10 000 de puieți. Le urăm spor la treabă vrednicilor pionieri **Cristea Felicia, Blenche Radu, Bob Dorel, Ciupe Mariana, Bob Dorina, Perșa Marinela, Radu Petronela, Bob Radu, Cozma Liliana** și celorlalți.

- În fotografie zîmbesc pionierii și școlarii clasei a VI-a G (Școala generală **Bistra-Alba)** care se află printre fruntașii din școală la îndeplinirea și depășirea angajamentului de muncă patriotică. Pionierii de aici și-au dovedit hărnicia curățind pășunile și izlazurile, plantînd arbuști și amenajînd spațiile verzi din comună.

PALMARES

„CUTEZĂTORII DELTEI"— LA BRAȘOV

Aflat la cea de a doua ediție, concursul tehnico-aplicativ «Cutezătorii Deltei» a reunit în acest an participanți din județele **Bacău, Brașov, Brăila, Buzău, Constanța, Covasna, Dîmbovița, Galați** *și* **Tulcea.** *Timp de trei zile, purtătorii cravatei roșii cu tricolor care s-au întîlnit la Tulcea cu acest prilej au demonstrat din plin pasiunea, priceperea și îndrăzneala atît de necesare în cîștigarea cupei. Dacă la* **carting** *s-au dovedit a fi cei mai buni pionierii din* **Constanța, Galați** *și* **Tulcea** *— la* **navomodele** *primele trei locuri au fost ocupate în ordine de reprezentanții județelor* **Tulcea, Covasna** *și* **Brașov.** *La probele de radioelectronică pe locul I s-au clasat participanții din* **Galați** *și* **Brașov,** *iar la orientare turistică primul loc a fost cîștigat de echipajul județului* **Tulcea.** *În urma punctajului total, cupa «Cutezătorii Deltei» a revenit reprezentanților județului* **Brașov,** *pionierii din* **Tulcea** *— cîștigătorii primei ediții — clasîndu-se pe locul doi.*

Neasemuitele dimineți

evocare de **GICA IUTEȘ**

Noi nu aveam decît un carnețel, un creion și un vis arzător: să scriem poeme nemuritoare despre eroii clasei muncitoare, despre măreția patriei eliberate. Dormeam prin gări cu ziduri rănite de schije și, în zorii zilei, un camion ne ducea pe drumuri desfundate, pînă spre barăcile mirosind a rășină ale șantierului. Acolo priveam cu uimire muntele hirsut care trebuia străpuns, rîul din vale ce urma să fie mutat din matcă. De la comandamentul șantierului căpătam o pereche de cizme de cauciuc și-o pufoaică. Echipați astfel, prestigiul nostru de reporteri la o revistă studențească se sălta simțitor. Creionul zbura înaripat pe filele carnețelului: muntele hirsut era gata străpuns, din tunelul prin care se întrezărea cerul senin al zilei de mîine, un balaur de locomotivă țîșnea cu un țipăt lung, spintecînd depărtările. Pe seară, în sala de mese mirosind a brad, la lumina sărbătorească a celor două petromaxuri, cîntam ținîndu-ne pe după umeri ca niște membri recunoscuți ai tinerei familii de brigadieri. «Noroiul, zăpada nu ne înspăimîntă/ căci avem elan în noi și muncim cu rîvnă/ Cîntăm și muncim/ țara o reconstruim/ noi brigadierii Republicii noi!»

După treizeci de ani tumultul de imagini se topește de-a valma în strălucirea unei neasemuite dimineți. Ce tineri și frumoși eram, și cîntecul ca un ecou răsună în timpane: «Noi, brigadierii Republicii noi!». Vă văd aievea, tovarășii mei, atît de tineri și frumoși ca în neasemuitele dimineți de început, mărșăluind în rînduri strînse, în salopete albastre, pășind în marșul victorios spre viitor. Răsuna valea de la Bumbești la Livezeni de hăulitul cîntecului tînăr.

Fac parte din acea tînără generație a brigadierilor primelor șantiere: Agnita-Botorca, Bumbești-Livezeni, Salva-Vișeu. Zeci de mii de tineri, sute de mii, toată floarea țării a răspuns la chemarea partidului, a clasei muncitoare. Efortul eroic al muncii, al acestor tineri a deschis paginile unei mărețe epopei, a scris cu litere de aur cronica acelor ani.

În ochii amintirii mi se perindă zeci și zeci de chipuri tinere, ucenici, copii ai uzinei, copii ai satului și orașului, elevi, studenți, tineri ingineri, activiști de partid, toți ca unul au simțit din plin bucuria muncii libere, au înțeles, odată cu prima lovitură de tîrnăcop în stînca dură, că viitorul patriei începe cu drumuri noi și electricitate. Așa au străpuns munții, așa au aruncat peste prăpăstii viaducte și poduri și au supus rîurile. Toți acești tineri au crescut odată cu țara, au învățat în școli, au terminat facultăți și au cîștigat înalta calificare de neîntrecuți specialiști, de constructori. Numele lor s-a legat și de alte ctitorii socialiste: Bicaz, Firiza, Argeș, Paroșeni. Numele lor de constructori vestiți dăinuie peste decenii, cu mii de volți lumină. Tinerețea lor e fără bătrînețe. În nesfîrșita coloană a muncii li s-au alăturat noile generații de tineri care au preluat ștafeta și au continuat cu dîrzenie marșul de asalt spre viitor cu noi forțe și noi elanuri creatoare, la chemarea partidului și a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru a ridica țara pe noi trepte de civilizație și progres, pentru făurirea României socialiste multilateral dezvoltate.

In fibra din oțel și beton a barajului de la Bicaz se află încorporată și munca acelor tineri constructori, care au clădit nu pentru o generație sau două, ci pentru veșnicie. Batardourile pe care le-au construit la Porțile de Fier au cerut aplicarea unei tehnici deosebite, unice în Europa. Ei toți, acești neîntrecuți constructori români de la Porțile de Fier, Paroșeni, Doicești, s-au adunat laolaltă în hala de electroliză, emoționați ca niște școlari înainte de examenul hotărîtor, așteptînd minunea primei șarje de alumină de la Slatina. Astăzi îi întîlnim la cote și mai înalte ale muncii revoluționare, pe marile șantiere ale patriei, printre zecile de mii de brigadieri ai zilelor noastre la fel de harnici și devotați ca înaintașii lor de acum trei decenii.

Și pe chipurile tinere, viscolul și gerul, ploaia și vînturile, arșița și nopțile albe, au dăltuit semnele pline de noblețe ale maturității.

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

Din toate colțurile de țară aflăm că pionierii și șoimii patriei participă cu însuflețire la marele Festival Național «Cîntarea României», în cea de-a doua ediție a sa, prilej de a-și exprima în vers, cîntec și culoare profundele sentimente de dragoste pentru patrie, pentru partid.

BRIGADA «SEMAFOR»

Sala Căminului cultural **(Ciupercenii Noi,** județul **Dolj)** s-a dovedit în ziua aceea a fi neîncăpătoare. Aproape toată comuna venise să vadă spectacolul pe care-l prezentau pionierii; se dusese vestea că va fi foarte frumos. Într-adevăr, varietatea și fantezia programului au fost pe măsura așteptărilor. Melodiile intonate de cor au alternat cu frumoase recitări, culminînd cu montajul literar «Sub raza tinereții comuniste». De aplauze la scenă deschisă s-a bucurat și brigada artistică «Semafor». Pionierii Cristian Stancu și Angelica Tace au rostit replicile satirice cu multă vervă. O altă surpriză pregătită de brigadă a constituit-o prezența printre interpreți a șoimilor patriei. Colegii mai mici n-au avut nici un fel de trac pe scenă! Astfel, spectacolul realizat de pionieri și șoimi ai patriei, oferit părinților și fraților, s-a constituit într-o frumoasă demonstrație de talent pus în slujba educației revoluționare, așa cum frumos ne-a spus una dintre participante, pioniera **Florența Fera.**

O UTECISTĂ INIMOASĂ

Un grup de pionieri de la Școala generală nr. 4 **Constanța,** iubitori de muzică și poezie, s-au constituit într-un grup folk. O entuziastă iubitoare de muzică, utecista **Gabriela Sauciuc,** fostă pionieră și elevă a școlii, s-a oferit să-i îndrume. Împreună au ales repertoriul și tot împreună au repetat. Să ascultați numai cîntecele «Mi-e leagăn pămîntul țării» sau «Învăț din slova cărții» și veți vedea ce frumos știu ei să întovărășească versul cu muzica.

De curînd, au ales cîteva poezii distinse cu premii la concursul literar «Tinere condeie», pe care tot cu ajutorul Gabrielei le vor pune pe muzică. Și, tot de curînd, au cooptat în formația lor și șoimi ai patriei, care s-au dovedit a avea un real talent.

Iată-i, în fotografia pe care v-o prezentăm în această pagină.

REPREZENTANȚII ȘCOLII

Pionierii de la Școala generală **Tungujei (Iași)** și-au desemnat colegii care-i vor reprezenta la faza comunală a «Cîntării României». Alegerea n-a fost tocmai ușoară. Pe scenă s-au prezentat multe formații din școală, aici fiind create bune condiții pentru dezvoltarea tinerelor talente. În final, au fost selecționate acele formatii care au prezentat cît mai original specificul zonei. Au fost astfel alese **o echipă de teatru,** avînd în repertoriu cîteva momente dramatice cu haiduci — valorificare a unei vechi tradiții de teatru popular din partea locului — și **o echipă de dansuri** care va prezenta jocuri și, bineînțeles, costume, așa cum s-au păstrat din moși-strămoși, în comuna lor.

SALTUL ÎN CALITATE LA ÎNVĂȚĂTURĂ, O REALITATE A CELUI DE-AL TREILEA TRIMESTRU ȘCOLAR ?

DA! spun Cutezătorii

Cronica actualului trimestru școlar și-a înscris primele file în care găsim cuprinse faptele și acțiunile pionierești dedicate unui scop nobil și pasionant: învățătura. Dezbaterile pionierești ce s-au desfășurat în fiecare detașament asupra rezultatelor obținute la învățătură în precedentul trimestru școlar au avut un țel cutezător: depășirea acestora, realizarea unei pregătiri superioare la toate materiile, urmărindu-se un progres **continuu** în **calitatea muncii de învățătură.**

Acum, spiritul de acțiune pionieresc mereu treaz — la școală, în orele de studiu individual, în timpul liber — **voința de autodepașire** și **perseverența** își spun cuvîntul decisiv.

Reporterul a surprins cîteva momente semnificative din cronica primelor zile ale acestui trimestru școlar printre pionierii din județul **Brăila.**

— PRIMELE NOTE CARE AU APĂRUT ÎN CATALOG SÎNT PROMIȚĂTOARE, ne spune cu un zîmbet discret, de satisfacție, **Dumitrița Girip** din clasa a V-a A, Școala generală **Chiscani.** Dumitrița răspunde de problemele învățăturii în comandamentul detașamentului, dar simplul fapt că toți colegii din clasa ei au promovat pînă acum integral n-o mulțumește pe deplin. «Abia cînd vom obține cu toții în clasă numai note de la 7 în sus, vom fi mulțumiți, spune Dumitrița. Dar nici atunci nu ne vom opri!»

În acest trimestru deci, scopul nu este menținerea unei constante, ci saltul calitativ. Trebuie să mai remarcăm că aici rolul **opiniei pionierești** se dovedește fundamental. Ei între ei, colegii, nu se poartă cu o falsă politețe sau cu o îngăduință indiferentă.

Un exemplu: într-o zi, un coleg îi cere Dumitriței caietul de matematică să copieze lecția. Dumitrița îi răspunde direct și... practic: «Eu am muncit iar tu vrei să iei totul de-a gata? Te ajut, dar nu să copiezi...» Și i-a explicat ceea ce nu înțelesese din lecție.

UN SALT SPECTACULOS

Sîntem la Școala generală **Tichilești,** unde aflăm despre «fenomenul» clasei a III-a C. Pe scurt: un detașament care pînă în acest an aparținea unei clase «sub critică», «sub limită», s-a... metamorfozat! Aceiași copii ce păreau că vor învăța cu mare greutate să citească, să povestească și să stăpînească tabla înmulțirii inspiră astăzi respect și încredere. Cauza reușitei? Au acționat și ei tot **împreună,** îndrumați de tovarășa învățătoare și comandanta-instructor Petrica Băjan care, deși foarte tînără, recent venită în școală, e deosebit de competentă și înțelegătoare.

Să asistăm la un dialog:

...«Prea grozavi nu sîntem, după cum se spune. Ne-am ridicat, dar nu chiar așa de mult cum vrem noi. Nu-i așa, Joița?»-își exprimă părerea tovarășa Petrica Băjan. «Așa e, trebuie să învățăm și mai bine!»-îi dă dreptate pioniera comandant de detașament, Joița Malinchi. «La-nceput a fost mai greu, dar nu eram singură, m-am sprijinit pe tine, Joița și...». «Și pe comandanții de grupă, Lenuța Lazăr, Grigoraș Corbu și Luminița Șerban». «Iar copiii mai slabi la învățătură?...». «I-am ajutat noi, care eram mai tari...» «Și disciplina, Joița, spune-mi, de ce acum, cînd intru în clasă, e liniște perfectă?».«De disciplină răspund Vasile Gheorghe și Radu Tudorel» — amintește Joița. «Le spunem celor gălăgioși să facă «gălăgie»... în gînd! Și-atunci încep să-și... revadă temele!»

ALEEA FRUNTAȘILOR

Sărbătoarea de 1 Mai a făcut să strălucească noi chipuri și imagini pe cunoscuta Alee a fruntașilor din Piața Hristo Botev a municipiului **Brăila.** Aici se întîlnesc, în fotografiile de pe cunoscutul panou de onoare, comuniști și uteciști fruntași în muncă din întreprinderile industriale ale municipiului și, tot aici, nelipsite sînt și fotografiile pionierilor care — învățînd și muncind ireproșabil — urmează exemplul de cutezanță al celor mai vîrstnici. Pionierii claselor a V-a și a VII-a, de la Școala generală nr. 23, nu numai că au promovat pînă acum cu **toții,** dar în catalog, în dreptul lor, domină notele și mediile **de la 7 în sus.** Gabriel Șerbulea, pionier-comandant de detașament la clasa a V-a, ne-a spus: «Nu-i nici un secret în reușitele noastre, care, de altfel, pot fi și mai mari!» (Gabi a dat astfel replica la o întrebare care i se păruse prea... literară. Întrebarea suna astfel: «Care este secretul reușitelor voastre?»).

Din relatarea lui Gabi aflăm ce acțiuni pionierești inițiate în unitatea lor — cum sînt «Prieten în orice clipă» și «Vede tot» — au o influență puternică asupra mersului ascendent la învățătură, îmbunătățirii disciplinei, organizării judicioase a timpului liber.

Eforturile investite, reușitele și voința de permanentă autodepășire aduc prestigiu pionierilor de la Școala generală nr. 23. Ei obișnuiesc să spună că țin la onoarea de a învăța în această școală. Iar noi ne îngăduim să completăm: renumele școlii chiar munca lor l-a creat!

MARGARETA MICU

CU „SEMAFORUL" REDACȚIONAL PRINTRE... „SEMAFOARELE" PIONIEREȘTI !

Raidul nostru a luat startul nu cu exemplul clasic al neatenției la ore sau al victoriilor repurtate de supercampionii luptelor... neomologate în competițiile sportive, ci cu un avertisment pentru un elev surprins pe sens interzis de către «cronometrul» neîngăduitor al «Semaforului» de la Școala generală nr. 42. Petrișor Oglan (clasa a V-a) e un băiat plin de calități, învață foarte bine, dar în ultima vreme, în comportarea lui a apărut un fel de înfumurare cu efecte neplăcute asupra colegilor săi, cărora le adresează cuvinte destul de jignitoare, probabil uitînd că notele bune la învățătură nu suplinesc și «nota» de colegialitate. Sperăm că după acest... avertisment va învăța să respecte un important semn

UN MILION DE PRIETENI

Între catalog și... tabela de marcaj

Întrucît primăvara nu numai cataloagele, ci și tabelele de marcaj ale terenurilor sportive sînt foarte... vorbărețe, socotesc potrivit să reluăm discuția prilejuită de corespondența — publicată acum cîteva săptămîni — a Adrianei Năstase din Galați. Ea ne relata cazul a două colege, gimnaste de performanță, care din pricina antrenamentelor — spun ele — nu aveau timp să învețe. Mulți cititori au ținut să-și exprime părerea. Vă redau mai jos, sub forma unei discuții, fragmente din scrisorile lor.

— Uneori, vin atît de obosit de la antrenament — fac parte din echipa de baschet — că dacă aș încerca să-mi fac lecțiile n-ar ieși mare lucru! Dar eu mi le fac înainte **de antrenament, renunțînd la distracții. De fapt, nu e chiar o renunțare: tot ceea ce fac — și cînd învăț, și cînd mă antrenez — îmi place** atît **de mult, încît ține loc de orice distracție!** (CALIMAN DINCU, **Liceul «Andrei Mureșanu», Bistrița).**

— Am cunoscut și eu cazuri în care **diferiți colegi spuneau ca** nu **pot învăța din pricina sportului sau invers, că nu pot desfășura diferite activități pentru că au mult de învățat. În toate aceste situații pe care noi le-am rezolvat împreună cu tovarășa dirigintă — s-a dovedit că, de fapt, acești colegi «supra-ocupați» erau niște ...risipitori ai timpului! Dovada: treptat, au ajuns să aibă suficientă vreme ca să nu mai rămînă în urmă la nimic, nici măcar la joacă.** (ADRIANA PRĂZNICIUC, **cl. a cincea, Șc. gen. Potîngeni — Iași).**

— Părerea mea e oarecum diferită de a Adrianei. Sigur, în principiu, timpul îți ajunge dacă știi să-l folosești, dar nu toți oamenii au aceeași perseverență, aceeași voință și aceeași energie. Eu con-

de circulație etică: modestia. E posibil. Da — și ne-o dovedește rubrica «Interviul săptămînii» («Semaforul» Școlii generale nr. 13) aducînd în prim-plan un elev — Vasile Dan —care și-a revizuit comportarea, adeverind că o critică judicioasă, la momentul oportun, are efectul scontat. De altfel, acest «Semafor» cultivă cu succes foiletonul, cel din prezenta ediție atacînd un aspect care, în ultimă instanță, tot la indisciplină se oprește. Personajul este un... caiet de matematică, un caiet care plînge de ciudă fiindcă e neîngrijit și nu i se respectă menirea lui — **caiet de teme.**

Să pătrundem acum în universul unei ore de curs: elevii ascultă atenți explicațiile, notează conștiincios pe maculator, nimic nu tulbură atmosfera aceasta laborioasă. Este, poate, și meritul «Semaforului» Școlii generale nr. 204 care lansase nu demult următorul S.O.S.: **«Nava cosmică «Clasa a VII-a C», plecată într-o călătorie în spațiu către planeta «Cumințenia», s-a pierdut în Galaxia gălăgioșilor».** *Sperăm ca în acest ultim trimestru al anului școlar să revină pe... aeroportul statorniciei la învățătură și disciplină,*

Un alt anunț — care sperăm să nu mai apară și în trimestrul III: **«Să rîdem cu comicii vestiți ai... clasei. În rolurile titulare: Florian Piser și colegul său de bancă, Lucian Dragomir, clasa a VII-a D.»** *Nu le dorim să se metamorfozeze în «cavaleri ai tristei figuri», ci să devină pionieri conștiincioși, disciplinați și veseli la sfîrșitul unui an școlar rodnic. Cam des apar în vizorul caricaturistului elevii Alin Miu, George Foră. Este un mod nerecomandabil de «consacrare». Ne gîndim că e mult mai confortabilă ipostaza de pionieri modești, dar disciplinați și buni la învățătură. Epigrama adresată lui Foră George* **«În ore — clei/ Iar în pauze — Cassius Clay!»** *se potrivește, din păcate, și altora.*

Disciplină înseamnă însă și participarea la activitățile pionierești, la munca patriotică. Mai sînt unii care se eschivează sistematic, care produc «pretexte de serie», uitînd că «ulciorul nu merge de multe ori la apă». Colegii lor știu să adopte măsuri menite să-i readucă la o atitudine cinstită, pionierească față de muncă, față de sarcinile pe care le au de îndeplinit. Alții obișnuiesc să chiulească de la școală sau să întîrzie la prima oră. În acest scop, caricaturistul de la Școala generală «Dumitru Petrescu» recomandă un eficient «ceas cu lasou», verificat în cazul elevei Cristina Toma.

La rubrica «Tot ce-i rău și tot ce-i bun, fotografiem acum» (Școala generală nr. 165), un instantaneu foto îi surprinde pe pionierii Gabriela Vasile și Ion Constantin rupînd un arbust de curînd plantat. Cum să definești o astfel de toană?

Desigur, multe sînt «fețele» sub care apare indisciplina, dar sîntem convinși că acestea pot fi remediate printr-o critică judicioasă, colegială.

În final, reporterul consideră necesară următoarea mențiune: raidul a fost prilejuit de expoziția pe care o găzduiește în prezent Școala generală nr. 3 din Capitală. De fapt, este vorba despre o competiție a pionierilor-reporteri din municipiu, care au expus aici edițiile de ultimă oră (citiți săptămînă) ale «Semaforului». Ne permitem a face și cîteva observații, aprecieri, recomandări. Unele «Semafoare» promovează o critică fără adresă precisă «ca să nu-și supere colegii». O asemenea atitudine conciliantă, știți bine, nu dă rezultate. «Semaforul» nu se rezumă doar la a satiriza, a critica, ci și la a prezenta în prim-plan faptele meritorii care stimulează, generează emulația unei comportări cu adevărat pionierești. Nu socotim fericită nici abordarea unei singure modalități satirice — epigrama (aviz «Semaforului» Școlii generale nr. 136). Recomandăm mai multă grijă față de stil, față de limbaj și, în acest sens, trebuie să evidențiem ținuta literar-publicistică ireproșabilă a «Semaforului» Casei pionierilor și șoimilor patriei din sectorul I.

ILEANA PIȚA

---

sider că trebuie să stabilești care e obiectivul principal. Punîndu-mă în situația celor două gimnaste, aș spune: învățătura. Și dacă n-aș putea s-o îmbin cu cele două antrenamente zilnice, aș renunța la unui din acestea sau la amîndouă! Repet, nu dau sfaturi; spun doar ce aș face eu». (MARIANA LEFTER, **com. Radovanu — Ilfov).**

— Și dacă ai talent? Nu e păcat să-l irosești? Mariana e cam grăbită. Eu i-aș da mai degrabă dreptate lui Căliman. Iată cum își petrece ziua colega mea Dana Ionescu, patinatoare. Se trezește la 6 dimineața și merge la antrenament. De aici, se duce la școală. După ore, se odihnește, apoi își face lecțiile. După-amiază, din nou antrenament. La orele 18, se întoarce acasă, își pregătește ghiozdanul și uniforma pentru a doua zi, deretică și pe urmă iese la joacă. Are aproape numai note de 9 și 10, rar cîte un 8. (LELIA RĂDULESCU, **str. Mașina de Pîine 14, București).**

— Toate bune și frumoase, dar și în discuția de azi apare o prejudecată des întîlnită: că sportul și învățătura trebuie «împăcate». Oare altfel se exclud reciproc și trebuie să facem eforturi pentru a... îmblînzi relațiile dintre ele? Nu voi spune nici da, nici nu. Las să vorbească următoarea întîmplare: am șapte colege (notați, nu una sau două, ci șapte) care, cîndva, învățau slab, se întîmpla să ia, cîte una, și nota 4; ei bine, de cînd au fost selecționate la baschet și se duc la antrenament, răspund atît de bine la ore încît au ajuns să se numere printre cele mai bune pioniere! (OLIMPIA PLĂIAN, **cl. a șasea, Liceul «Liviu Rebreanu», Bistrița).**

...În ceea ce mă privește, eu sînt de acord cu toți cei de mai sus. Pe joia viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Ca de-obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «**Un milion de prieteni**».

P.S. Primesc multe scrisori prin care mi se solicită **adrese de elevi în vederea corespondenței.** Am mai spus și repet: **cine dorește astfel de adrese, le are la îndemînă în reportajele, articolele, informațiile și diferitele rubrici ale fiecărui număr! Vă este atît de greu să le transcrieți?**

FOILETON

STRÎNGEM BANUL ȘI BIFĂM... BORCANUL?

Tinel e gata. Ghiozdanul, gustarea... așa... Nu, n-a uitat nimic, cum să uite? Plasa cu sticle e gata de-aseară — curate și lucioase, ca niște becuri. Dar dacă...?

— Mamă? Să împachetez fiecare sticlă în ceva?

— De ce s-o împachetezi?

— Să nu se spargă! N-ai văzut cum aduce bunica ouăle?.

— Bine, dar sticla...

Și totuși, ca să fie sigur, le-a împachetat în hîrtie pe fiecare. Acum, totul e să meargă atent și — detașamentul lui se va putea în curînd mîndri cu o nouă apariție la «Aplauze pentru». Fiindcă și Duțu, și Roxana, și George — toți vor veni astăzi cu «trofeele» lor, știe asta foarte bine.

— La revedere, mamă!

— La revedere și succes la școală! Vezi să nu întîrzii.

—Da, da. Și mai ales să nu se spargă.

Dar gata, iată școala.

—Ce duci acolo, tinere, așa de grijuliu? Ouă de prepeliță?

(Ah! Din nou șmecherul ăsta de Sandu de la școala vecină, cu glumele lui).

—Nu zău, serios; ce-ai acolo? Sticle? Dar ce faci cu ele?

—Ce fac? Cum ce fac? Colectăm deșeuri. E ceva important.

— Stai așa și dă-le aproape!

— Ce vrei?

— Să te luminez! Ești depășit de evenimente, amice! La noi, la școală, s-a procedat mult mai igienic; fără sticle, fără praf și Alba; fără necazuri cu depozitarea și altele: am adus banii corespunzători... *înțelegi cuvîntul ăsta, co-res-pun-zători?*

— Cred că da... însă...

— Ei, atunci, ai înțeles totul! «Ciao», făptură nevinovată.

Dar Tinel a rămas nedumerit în mijlocul drumului. Bani în locul...? Dar de ce?

Un gînd străin îi veni în minte (lui, care pînă atunci nu se gîndise decît la forma, culoarea și curățenia lucioasă a acestor anonime obiecte): un leu și șaptezeci înmulțit cu... adunat cu de cinci ori 60 de bani, plus...

P.S. *Oprește-te, Tinel!*

Dar mai ales oprește-l din număral pe Sandu și pe ceilalți care procedează ca el.

Colectare înseamnă grijă pentru bunurile muncite; hărnicie, spirit gospodăresc — și nu colectă: *un leu, doi lei...*

Oprește-i și spune-le și altora lucrul acesta. Spune-l răspicat.

ILIE TRAIAN

- LA NOI LA ȘCOALĂ S-A PROCEDAT MULT MAI IGIENIC...

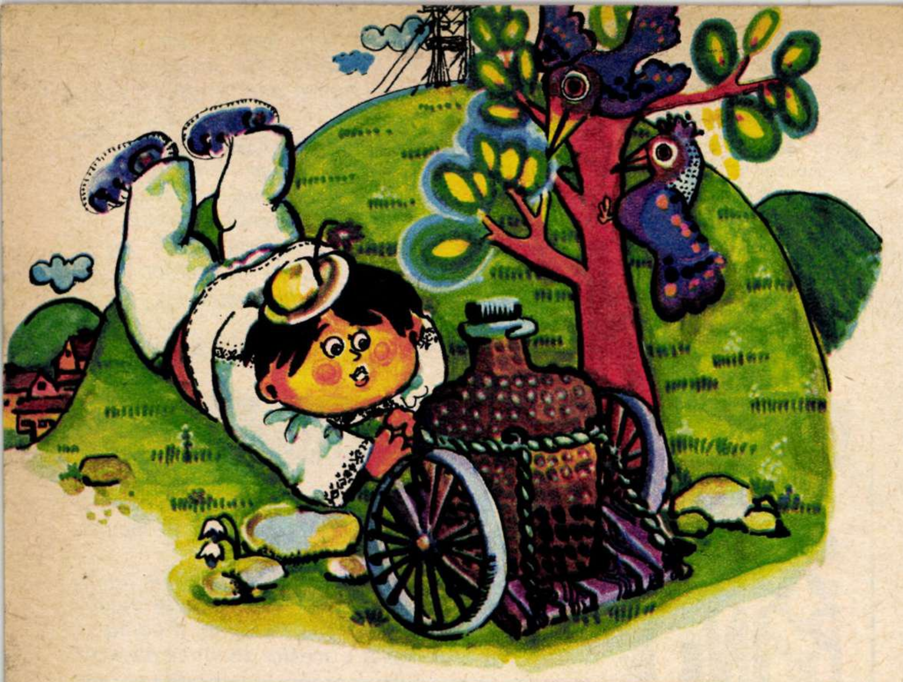

URCUȘUL

de **ILIE TĂNĂSACHE**

Cît rămăsese pînă în muchea dealului? Andrei refuză să socotească. Ridică doar privirea. Dar privirea lui n-avea cum să bată pînă acolo. Întoarse căruțul de-a curmezișul drumului. Damigeana, plină ochi cu apă, stătea aplecată gata-gata să pornească de-a dura, la vale, spre sat. Știa însă că-i zdravăn legată, — o înfășurase cu toată sfoara unui zmeu. «Pit-pitic». «Pit-pitic ». «Pit-Pitic». Pasărea ascunsă în salcîmul abia înfrunzit parcă-i măsura bătaia ritmică a inimii, gîfîitul obosit. «Pit-pitic ». «Pit-pitic ». «Pit-pitic», o îngînă Andrei, și pasărea, nemulțumită, zbîrnîi în lungul șirului de salcîmi ce urcau drept, odată cu dealul.

— Cred și eu că îți convine, rosti cu ciudă Andrei. Tu ai aripi, lovești de cîteva ori aerul și urci, și urci pînă la soare. Să te văd însă măsurînd urcușul cu pasul. Atunci să te văd...

Își șterse pînza de sudoare ce cobora de pe frunte spre sprîncene. «Bună ar fi o gură de apă». Dar pentru asta trebuia să desferece damigeana. Mai bine să încerce s-o aplece cu căruț cu tot. Cît să soarbă o gură, două. O gură, da, izbuti să soarbă. Nu mai mult deoarece căruțul se răsuci nu știu cum și-o porni la vale, tîrîndu-l și pe el, cu mîinile încleștate de curmeiul legat direct de osie. Coborau așa, ca o sanie ciudată, stîrnind tot praful drumului. «Orice s-ar întîmpla, nu trebuie să-i dau drumul». Un bolovan sau numai o simplă ridicătură îl izbi în burtă. Fu exact picătura care-l scoase din sărite: «Adică tu ești mai tare?» rosti printre scrîșnituri. «Adică să mă dau bătut, căruț nenorocit, și deal nenorocit?» Doar o idee cîrmi alergarea bezmetică a căruțului. Mai adăugă la asta și o frînă pusă de un singur picior, ca la sanie, cînd voia să cotească într-o parte sau alta. Și astfel nimeri în șanțul drumului. Noroc că-l astupau destul ploile din toamnă și apa zăpezilor.

«Pit-pitic ». «Pit-pitic ». «Pit-pitic » căta să-și rîdă de el pasărea obraznică. Mă rog, oricui i se putea să-și julească genunchii. Nu oricine ar fi fost în stare, însă, să oprească căruțul pornit. Își mîngîie rănile, se scutură de praf. De acolo, din salcîm, pasărea aceea nu-i dădea de loc pace. «Te sfătuiesc să n-o faci pe grozava cînd o trece Petrică pe aici. Are o praștie care bate pînă-n vîrful Omul». Cum însă pasărea nici nu se sinchisea de amenințare, Andrei își încolăci frînghia de două ori după mînă și-o porni în sus. Nu înainte de a fluiera ascuțit spre salcîmul din marginea drumului. Petrică avea cu adevărat o praștie nemaipomenită și i-ar fi părut rău de pasăre, chiar dacă prostuța și-a rîs de el. Mă rog, atît a dus-o mintea și gata.

Urca încet, însă căruțul se făcea din ce în ce mai greu, i se împotrivea din răsputeri. Degeaba însă. Pînă la jumătatea dealului tot urcase. Trase cu coada ochiului în lungul drumului străbătut. Deși nu era nici țipenie pînă la intrarea în sat, drumul în jos i se părea mai vesel. Parcă avea și mai mult soare. Și copacii arătau mai verzi. Ca să nu mai vorbim de sîrmele rețelei electrice, agățate de stîlpii de beton. Zbîrnîiau frumos în văzduh, deși văzduhul de primăvară nu era tulburat de nici o mișcare. Aerul încremenise limpede deasupra pămîntului, ici-colo cîte un zvîcnet de pasăre mare înfiora pentru o clipă vîrfurile fragede ale copacilor, după care totul se cufunda în această liniște de amiază.

Urca încet, gîfîind, și-i venea să rîdă de mutra pe care o va face Petrică. Plecase la brutăria satului, împărțindu-i repezit o sută de ordine pe minut. Ordine repezite și ele... «Iei damigeana de colo. Controlezi dacă-i curată. Dacă are mucegai, o speli cu apă de la fîntîna lui Nae Gărgăriță. Are apă mai bună. Să nu te prind că te încaieri iar cu Nae. Și nu-l mai porecli Gărgăriță». «Tu, de ce-i spui așa?». «Eu? se miră lung Petrică. Păi ce, eu sînt de vîrsta voastră?» Și cu un dispreț fără drept de apel: «Eu pot să vă spun oricum. Cînd ai să fii mare, ca mine, mai vedem noi». După care Petrică a revenit la ordinele rostite tot așa, dintr-o răsuflare: «Pui damigeana pe căruț. O legi bine cu sfoară. Și m-aștepți pînă vin de la pîine». «Unde plecăm?». «Cum, unde? La tata. Acolo.» Arătă un punct în muchea dealului. «Acolo. Instalează un transformator. Clar?». «Clar». «Mă rog, zici și tu așa, deși habar n-ai ce-i un transformator». «Și mă rog, ce-i?». «Îți spun cînd mă întorc. Pentru că n-ai încotro: trebuie să m-aștepți. Nu ești tu în stare să urci dealul cu atîta apă».

«Pit-pitic »... «Pit-pitic »... «Pit-pitic »...

— Bine, răspunse îndesat Andrei. Bine... Vedem noi dacă trece Petrică pe aici.

«Dacă? Ce vorbă mai e și asta. Petrică îi va lua urma negreșit. Vijelie se va așterne după el. Ei, dacă ar trage amîndoi povara asta!... Sau măcar să-l lase o porțiune de drum să se odihnească... S-ar așeza uite, colea, pe marginea șanțului. Ori nu, la umbra rară a salcîmului. Cu fața în sus, cercetînd fiecare ram, nu se poate să nu dea cu ochii de pasărea neastîmpărată care l-a urmărit de la începutul urcușului.»

De căldură ori de oboseală, simți cum tălpile încep să-l frigă. Trase iar la marginea drumului și-și descălță tenișii. Tălpile dogoreau prin ciorapi. Era bine așa, fără tenișî. De încălțat însă trebuia neapărat să-i încalțe. Drumul era presărat de bolovani mărunți, uscați, care pișcau rău tălpile. Înainte de-a porni din nou urcușul puse urechea la

* * *

DESEN DE Paula Bercaru :: CLASA a VI-a, ȘCOALA GENERALĂ / Micodani, PRAHOVA

stîlpul de beton. Nu, nu s-auzea acel «țiu-biu», «țiu-biu» lung, prelung, ca un cîntec niciodată ajuns pînă la capăt, cum îl despletește de telegraf. Curios. Doar firele electrice duc cu toatele la transformator. A văzut el cum se adună mănunchi acolo, cum izvorăsc de acolo.

Dealul era și mai neprietenos acum. Îl primea pieptiș, puternic, aproape batjocoritor. Parcă-i făcea în ciudă: «Ehei, n-ai tu putere să urci pînă sus cu povara asta». Întocmai ca și Petrică: «Nu ești tu în stare să urci dealul cu atîta apă». La urma urmei, Andrei mai putea să se întoarcă. Ori să se odihnească aici, chiar aici, sub salcîm. Să aștepte un tractor ori vreo căruță. Iar dacă nu va veni nici tractorul și nici căruța, Petrică, sigur, trebuie să pice dintr-un moment în altul. Cu pîinea mare, rotundă, caldă sub braț. Oho, o bucată de pîine ar fi grozavă acum. O bucată rumenă, cu coaja groasă, care să pocnească între măsele.

Și-l închipui pe Petrică dînd ochii cu el aici, la jumătatea drumului. Sau mai mult de jumătate. «Ei? Ți-am spus? Cum să urci tu singur? Tu nu vezi că abia mai răsufli? Ei?»... Undeva, în vale, fluieră ascuțit o locomotivă. Dealurile preluară sunetul. «Hă, hă, hă...», i se părea lui Andrei că rîd dealurile și văile și înaltul cuprins de zăpușeala primăverii. «Hă, hă, hă», repetau salcîmii și firele electrice, așa, absolut fără nici un rost. Pasărea obraznică, rea, prostuță, fără pic de minte, reîncepu nepăsătoare sporovăiala ei. Nepăsătoare ori, cine știe, poate mai degrabă neștiutoare; «Pit-pitic». «Pit-pitic ». «Pit-pitic »...

— Nu ești nici obraznică. Nici rea. Nici prostuță. Nici fără minte, rosti printre gîfîituri Andrei. Ești o pasăre cumintе. Bună. Deșteaptă. Grozavă. Numai dealul ăsta este rău. Răul răilor!

«Pit-pitic» încuviință pasărea nevăzută. Ori poate îndemnîndu-l să urce, să urce. Pentru că păsările, cine poate ști mai bine decît ele cît de frumos este înaltul?

— Răul răilor este dealul ăsta. Dar nu mă las... Nu mă las... Nu mă las, rostea Andrei, cu obrazul numai apă, urcînd încrîncenat îngrămădirea pieptișă de pămînt așezată astfel de la începutul lumii. Văzduhul era și mai încins acum, dar Andrei știa că acolo, în muchea dealului, unde tata îl așteaptă cu apa, e răcoare. Acolo bate desigur vîntul.

Nu poate să nu bată vîntul.

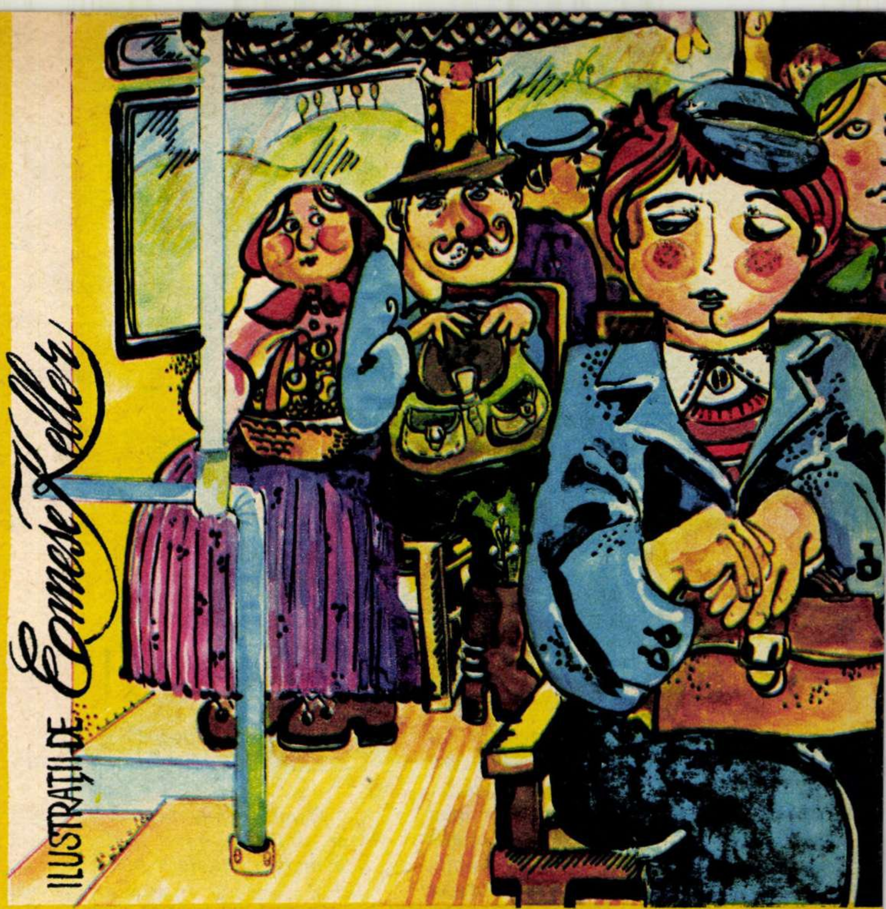

ILUSTRAȚII DE *Ernest Keller*

Patria

Patria
e cîmpia albastră
pe care aleargă căprioarele mele
de lumină
s-ajungă la pădurea de stele.

Patria
e minunea acestor mîini solare
cu care te culeg, țară,
din ochi de crini și din mărgăritare,
din zîmbetele florilor de tei,
din lanurile dulci de grîu,
din roadele livezilor și viilor
și apelor de rîu
din care părinții noștri
și-au făcut cîntece.

Patria
e focul nestins din uzină,
vîltoarea de ape ctitorind peste zări
izvoare zburînd de lumină.

Patria
e pămîntul acesta legendar
de Basarabi și Mușatini
unde partidul ne este far
și renăscător de datini.

Patria
e doina din frunză sau nai
cînd ne zidim pe-o gură de rai,
cu tot ce avem noi astăzi mai bun,
în inima unui cuvînt străbun,
numindu-ne cu legitimă mîndrie:
Patrie socialistă — ROMÂNIE!

PETRONELA CEANGĂU
cenaclul literar «Lucian Blaga»,
Școala generală nr. 3,
Slănic-Moldova, județul Bacău

SINCERITATE

Schiță de BŐLONI DOMOKOS

— Cea mai bună compunere din clasă — spuse profesorul — este a lui Korondi Lajkó. E de nota 10. Merită s-o citim împreună:

«Am plecat cu mama la Odorheiul Secuiesc să cumpărăm o uniformă școlară. În autobuz era lume multă, dar toți oamenii aveau loc pe bănci, chiar și mama; singur eu am rămas în picioare, deoarece sînt curios. De fapt, lîngă mine se mai afla și un bătrîn; cu siguranță se ducea la medic, sărmanul, căci de-abia se ținea pe picioare. Mulți dintre cei din mașină mergeau la lucru; vorbeau tare, glumeau între ei. Șoferul se-ntoarse și spuse:

— De ce nu-i dați un loc bătrînului? Nu vedeți că-i bolnav? Dar tinerii nu l-au auzit. Atunci s-a ridicat o bunicuță, cam de aceeași vîrstă cu bătrînul, oferindu-i acestuia locul. Bătrînul însă n-a acceptat; doar erau amîndoi la fel de bătrîni și, în plus, ea era femeie! Pînă la urmă au căzut la învoială să stea împreună pe același scaun.

Mie mi s-a făcut milă de ei și o tot căutam din ochi pe mama; dar ea nu mă vedea, căci avea loc tocmai în spatele mașinii. Cum să-i ajut pe bătrîni? Atunci mi-a venit o idee. Pe-un scaun din stînga, cu șapca trasă pe ochi, stătea văru-meu, Nagy Boldizsár. M-am apropiat de el și, cu voce tremurată, i-am șoptit: «Mi-e rău». La început n-a înțeles despre ce-i vorba; în cele din urmă, însă, s-a ridicat, m-a așezat în locul lui, iar el a trecut mai în față. Am rămas cîteva minute pe scaun, apoi m-am ridicat cu băgare de seamă apropiindu-mă de bătrîn și spunîndu-i: «Nene Pișta, ia loc, te rog, scaunul e liber». Nenea Pișta m-a mîngîiat pe creștet și cu ochii în lacrimi îmi grăi: «Mulțumesc, fiule». Și a ocupat locul vărului meu. Ce mai! Eram mîndru de fapta mea! Dar pe undeva aveam și un pic de teamă de ce-o să spună văru-meu. Dar văru-meu n-a spus nimic: și-a tras și mai mult șapca pe ochi, atent la drum, prefăcîndu-se că n-a observat cele întîmplate. Dar îi vedeam obrajii arzîndu-i ca focul».

— Este, într-adevăr, o compunere frumoasă, săriră cu vorba cei dintr-a cincea. Lajkó merită nota zece plus!

— Lajkó, dă-mi carnetul, spuse profesorul bucuros. Dar Lajkó nu se clinti din loc. Mai apoi, începu să cotrobăiască prin ghiozdan, ca și cum nu și-ar fi găsit carnetul, iar fața îi ardea ca para.

Într-un tîrziu, spuse cu voce tărăgănată:

— Tovarășe profesor, vă rog să nu-mi dați nici o notă.

Profesorul se miră. În clasă se făcu dintr-o dată liniște.

— De ce, Lajkó? Consider că meriți nota. Sau poate cele scrise de tine nu sînt adevărate?

Lajkó oftă, lăsîndu-și privirile în jos:

— N-a fost chiar așa.

Clasa începu din nou să se agite.

— Pe văru-meu, Nagy Boldizsár, l-am sculat, într-adevăr, de pe scaun. L-am sculat de ciudă că n-a oferit locul bătrînului — se îmbărbătă Lajkó. Dar cele ce le-am scris după aceea... nu s-au întîmplat chiar așa. Eu am rămas tot pe locul lui văru-meu... Din lipsă de curaj... Și cei doi bătrîni au stat mai departe pe același scaun; la curbe, se sprijineau unul de altul, să nu cadă...

Ultimele cuvinte Lajkó le spuse în șoaptă, ca pentru sine. Mult timp, nimeni în clasă nu sparse tăcerea. Chiar și profesorul privea spre elevi puțin derutat, iscodindu-le fețele. În cele din urmă, micuțul Teleki Vencel se ridică:

— Totuși, Korondi Lajkó merită nota 10! strigă el. Pentru că a avut curajul mărturisirii!

—Îi dăm zecele? —întrebă profesorul înseninat.

—Daaa! — răspunseră copiii în cor.

Profesorul scrise în carnet un zece frumos, cu un zero rotund-rotund. Jenat, Lajkó întinse mîna după carnet; abia mai tîrziu avu tăria să-și ridice privirile, cînd mergea spre bancă. Dar și le-a ridicat! Și în ochi i se putea citi încrederea.

— Chiar dacă acum nu mi s-a cerut acest lucru, e bine ca în orice împrejurare să spui adevărul — șopti el.

În românește de
DIM. RACHICI

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

Juanita

DE LA „MIJLOCUL LUMII“

Sîntem în Anzi, într-un sătuc nu departe de Quito, capitala Ecuadorului. Aici, pe un podiș, păzit de un vulcan stins, Pichincha — înalt de aproape 5 000 de metri — se află o piațetă cu un monument simplu, de granit, de la baza căruia pornește o linie groasă din piatră albă, încrustată în sol. Ea se suprapune celebrei linii nevăzute care împarte globul pămîntesc în două jumătăți egale — Ecuatorul. Iar monumentul este ridicat în memoria acelor savanți care au calculat pentru prima oară cu exactitate unde trece, aici, Ecuatorul.

Așadar, ne aflăm la Ecuator. Razele soarelui, care cad perpendicular, ard, pur și simplu, în pofida înălțimii de aproape 2 900 de metri la care ne aflăm. Cu toate acestea, cușmele de zăpadă ale lui Pichincha și ale fraților săi gemeni, Cotopaxi și Chimborazo, nu se topesc. Se numește San Antonio de Pichincha și localnicii nu uită să-ți atragă atenția că e situat la «mijlocul lumii». In timp ce, trecînd cînd de o parte cînd de alta a liniei ecuatoriale, pășeam de fapt dintr-o emisferă a Terrei într-alta, mă gîndeam la anii de școală, cînd ni s-a explicat semnificația cercurilor paralele care înconjoară Pămîntul și a căror numărare începe de aici.

Simt că cineva din spate îmi atinge ușurel mîna. Întorc capul și văd o fetiță de vreo 9—10 ani, care arată spre o stivă de pălării de paie așezate pe un covoraș la marginea piațetei.

— Nu cumpărați o pălărie de Panama?

— Să mă gîndesc... Dar cum te cheamă?

— Juanita. Cei care vin mai des pe aici și mă cunosc mai bine îmi spun «Juanita de la mijlocul lumii». După o clipă de tăcere, adaugă: Sînt vestite și bune aceste pălării. Vă apără de soare. Se zice că sînt din Panama, pentru că în trecut se vindeau mult în Panama — dar s-au făcut și se fac aici, la noi în Ecuador.

Cumpăr o pălărie, și Juanita reia firul discuției:

— Sînteți din Europa?

— Dintr-o țară din Europa, Juanita.

— Atunci e mai sus de Ecuator. Și-mi arată cu mîna porțiunea de unde începe emisfera nordică.

— De unde știi, Juanita, că Europa e mai «sus» de Ecuator? Ai învățat la școală?

— Știu. Mai știu și pe unde călătorește în lume linia albă. Străbate Brazilia, trece peste ape întinse, străbate apoi Africa și, pînă la urmă, se întoarce tot aici. Și peste tot pe unde trece e cald. Și plouă mult.

— Ai vrea să-mi spui de unde știi toate astea, Juanita?

— Pues (păi), de la turiștii care vin pe-aici. Dacă vorbesc limba noastră îi întreb de unde sînt. Își trage căpșorul între umeri, își aranjează pe cap pălăria (purta și ea o pălărie de paie cu o floare roșie). Și mă întreabă: Țara dumneavoastră cum se numește? Îi spun...

— Și capitala, care e?

— București.

— Bu-cu-rești. Silabisește cuvîntul o dată, de două ori, apoi îmi spune: o să caut orașul acesta pe hartă. Fratele meu care lucrează în «selvă» vine în fiecare lună acasă și atunci căutăm pe hartă locurile noi despre care am auzit.

— Și le ții minte pînă vine?

— Țin. Că le spun de mai multe ori. Le spun și surorilor mele. Știți, am două surori și, seara, ne jucăm de-a țări și orașe. Cine știe într-o seară mai multe nume, a doua zi pune o floare roșie la panglica pălăriei. Vedeți floarea mea?

În acel moment Juanita mi-a apărut ca un simbol emoționant al setei copiilor de pretutindeni de a cunoaște, de a-și lărgi orizontul.

— Să-mi trimiteți o ilustrată din București.

— Pe ce adresă?

— Scrieți numai așa — «Juanita de la mijlocul lumii». Poștașul mă cunoaște bine.

ELENA POP

ȘCOALA CEA NOUĂ

Ca numeroși alți copii din R.S. Cehoslovacă, și cei din localitatea Libcany învață din acest an într-o școală nouă. Pe lîngă sălile de clasă spațioase, școala dispune de laboratoare modern echipate, de o frumoasă sală de sport și mai multe cabinete specializate pe materii. Elevii sînt mîndri de școala lor și pentru faptul că, împreună cu profesorii, au contribuit la înălțarea ei, prin efectuarea a peste 3 000 de ore de muncă patriotică. Iată două aspecte din timpul orelor de la școala din Libcany.

PRIMA HARTĂ GEOLOGICĂ A MONGOLIEI

Timp de mai mulți ani, geologii mongoli au efectuat cercetări amănunțite asupra subsolului, reușind să alcătuiască prima hartă geologică a țării. Ei au ajuns la concluzia că, peste jumătate din teritoriul Mongoliei este format din granit (în special granit alcalin) alături de care se află metale prețioase. În rocile de granit a fost descoperit un nou minereu de zirconiu, numit armstronghit. Lava aruncată la suprafață acum circa 6 000 de ani de cei peste 200 de vulcani, care formează și astăzi un uriaș lanț, prezintă un mare interes pentru cercetători. Întrucît aceasta conține resturi din straturile de mare adîncime ale Pămîntului, cercetătorii consideră că studiindu-le ar putea reconstitui compoziția straturilor terestre pînă la adîncimi de sute de kilometri.

ABORIGENII AUSTRALIEI

Cînd primii europeni au pășit pe teritoriile Australiei au întîlnit acolo o populație băștinașă, a cărei evoluție socială se afla în epoca pietrei cioplite. Condițiile grele de viață, în ținuturi lipsite de apă, unde cu greu își puteau găsi hrană au făcut ca numărul acestor băștinași să scadă mereu. Astăzi, numărul aborigenilor de pe continentul australian este de numai 50 000. Ei trăiesc în circa 350 de rezervații, organizați în clanuri care se deosebesc prin origine, limbă, culoarea părului etc. Specialiștii consideră că și astăzi aborigenii au păstrat circa 300 de limbi și graiuri pe care le vorbesc. Deși trăiesc în secolul al XX-lea, ei și-au păstrat multe dintre obiceiuri și modul de organizare al vieții tot la nivelul epocii de piatră.

Ei refuză să se mute în locuințele construite de autorități, preferînd să trăiască în spiritul tradițiilor ancestrale, în colibele construite de ei. În multe dintre rezervații, peste 80 la sută din locuitori suferă de trahomă. Cei ce pleacă la orașe, în căutare de lucru, nu se pot adapta noului mod de trai care le este străin. Acolo, tineri aborigeni, care pînă nu demult vînau canguri, struți sau dropii, trebuie să învețe o meserie ca cea de șofer, mecanic, tractorist etc., meserii pe care nu le pot practica întotdeauna.

În ceea ce privește adaptarea băștinașilor la mediu, în Australia există două tendințe: una vizează măsuri pentru adaptarea acestor «copii ai naturii» la normele de civilizație și integrare a lor în societate. Cealaltă, dimpotrivă, pledează pentru menținerea aborigenilor în rezervații, unde să trăiască potrivit tradițiilor, departe de civilizația modernă, de boli și poluare. Dar, chiar și în rezervații contactul cu această civilizație a fost făcut, iar scăderea numărului populației aborigene a devenit un fenomen îngrijorător.

NOI REALIZĂRI ÎN CHIMIE

Specialiştii din domeniul chimiei au reuşit să obţină în activitatea de creaţie ştiinţifică şi tehnică în 1977 peste 1 500 de produse noi şi reproiectate. Iată cîteva dintre acestea: înlocuitori sintetici, mase schimbătoare de ioni, îngrăşăminte complexe, materiale plastice, săruri diverse, plastifianţi etc. Un caracter de deosebită originalitate îl prezintă polietilena reticulară produsă de specialiştii din Institutul Central de chimie. Această polietilenă a fost folosită de Centrala industrială de motoare şi materiale electrotehnice (CIMME) ca înveliş pentru cablul ce va fi instalat la metroul bucureştean. Este vorba de un produs nou, dat fiind că pînă acum, pretutindeni în lume, cablurile de acest fel aveau o manta din cauciuc natural. Realizarea este valoroasă pentru faptul că noul material are o rezistenţă mult mai mare decît cauciucul, fiind şi mai ieftin.

Noile produse ale industriei chimice stau la baza unor procese industriale în valoare de multe sute de milioane de lei anual. Prin fabricarea în ţară a cinci dintre aceste produse se elimină anual importul în valoare totală de 79 de milioane de lei valută. Care sînt cele cinci produse? Iată cîteva cuvinte despre fiecare: cauciucul poliizoprenic ciclizat este un adeziv pentru fabricarea lacurilor, vopselelor, cernelurilor; elastomerii termoplastici sînt utilizaţi la fabricarea tălpilor de încălţăminte şi a altor bunuri de consum; terpolimerii de etilenă-propilenă reprezintă un cauciuc utilizat la producerea unor articole tehnice şi bunuri de consum; poliadipatul de dietilenglicol şi trioli este un intermediar pentru spume poliuretanice rigide; transpolipentenamerul este un produs utilizat în industria de anvelope.

O gamă largă de medicamente intrate în producţia curentă sau aflate în stadiul de experimentare vine să completeze palmaresul chimiei noastre. Este vorba de medicamente de mare eficacitate, utilizate în tratamentul bolilor reumatice şi de inimă, de obţinerea unor noi clase moderne de antibiotice, ca şi de o grupă cu totul nouă de produse stomatologice.

Un ingenios aparat destinat verificării capacităţii bateriilor Tesla, utilizat în telecomunicaţii, a fost realizat de elevii de la Liceul industrial nr. 2 din Sibiu.

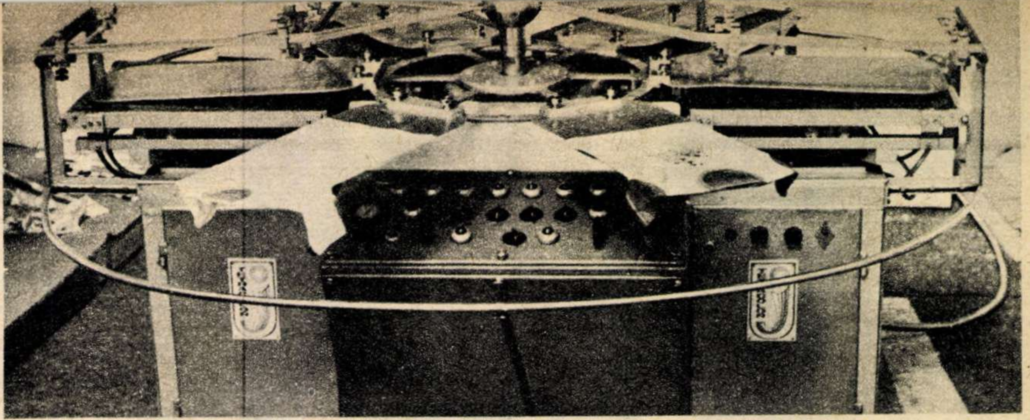

Maşina din imagine este realizată la Fabrica de tricotaje de bumbac «Zimbru» din Suceava. Cu ajutorul ei se pot imprima modele în patru culori pe produse gata confecţionate: bluze, pantaloni etc. Imprimarea se face cu o perfectă precizie de înscriere a culorii, eliminîndu-se astfel erorile care se produceau la imprimarea manuală.

NOUTĂŢI ÎN CONSTRUCŢII

Specialiştii de la Institutul de cercetare şi proiectare pentru industria materialelor de construcţii sînt autorii unui material de mare viitor în construcţii — B.A.S.F. Iniţialele reprezintă **betonul armat cu fibre de sticlă** care are aceeaşi funcţionalitate ca şi betonul masiv. Spre deosebire însă de acesta din urmă, B.A.S.F.-ul este mult mai uşor. El se poate folosi la realizarea balcoanelor, a elementelor de faţadă, a acoperişurilor uşoare, a pereţilor despărţitori interiori, a măştilor şi a conductelor de aerisire.

La Institutul de cercetare şi proiectare pentru industria lianţilor şi azbocimentului s-au obţinut şi materiale de construcţie realizate din bazalt topit. Piatra bazaltică, pe care o întîlnim atît de frecvent în pavajul străzilor şi care se găseşte din abundenţă în munţii noştri, poate fi transformată, prin intermediul unei tehnologii care foloseşte temperaturi ridicate, în dale, cărămizi, placaje pe cît de rezistente pe atît de estetice.

PERFORMANŢE „DIN MERS"

Aflate într-o permanentă modernizare, transporturile necesită din partea specialiştilor atingerea «din mers» a unor noi performanţe, valorificarea rapidă a cercetărilor. Realizarea unor moderne vagoane pentru călători şi pentru marfă, introducerea în fabricaţie a noului tip de locomotivă diesel de concepţie originală românească, producerea boghiurilor cu trei osii pentru vagoanele de marfă sînt cîteva dintre succesele recente ale cercetării, proiectării şi producţiei. Concomitent cu aceasta se are în vedere asigurarea unei cît mai bune organizări şi funcţionări a transportului feroviar. Astfel, dispozitivul radar pentru controlul vitezei vagoanelor, aparatul de siguranţă şi vigilenţă pentru locomotive, circuitele de cale pentru staţii vor spori gradul de siguranţă a circulaţiei, vor permite creşterea vitezei şi scurtarea timpului destinat manevrelor în staţii.

Şi în domeniul mijloacelor de transport auto putem consemna cîteva realizări de certă valoare. ARO — iniţialele aflate pe o «carte de vizită» binecunoscută astăzi în întreaga lume oferă beneficiarilor o surpriză plăcută: autoutilitara ARO 320. Specialiştii au conceput-o în două variante de motor cu benzină (80 de cai putere şi consum 16,5 la 100 km) şi cu motorină (65 de cai putere şi un consum de 13 la 100 km). Viteza pe care o poate atinge este de 106 km/h. Autoutilitara se comportă excelent nu numai pe drumurile modernizate, ci şi în terenurile accidentate.

La rîndul lor, constructorii de maşini de la Întreprinderea de autocamioane din Braşov sînt autorii unei performanţe de prestigiu: autobasculanta de 20 de tone. Într-un viitor apropiat urmează să fie asimilate în producţie şi variante avînd sarcini utile sporite.

Autoutilitara ARO-320 continuă seria performanţelor atinse de binecunoscutele produse ale Întreprinderii din Cîmpulung Muscel.

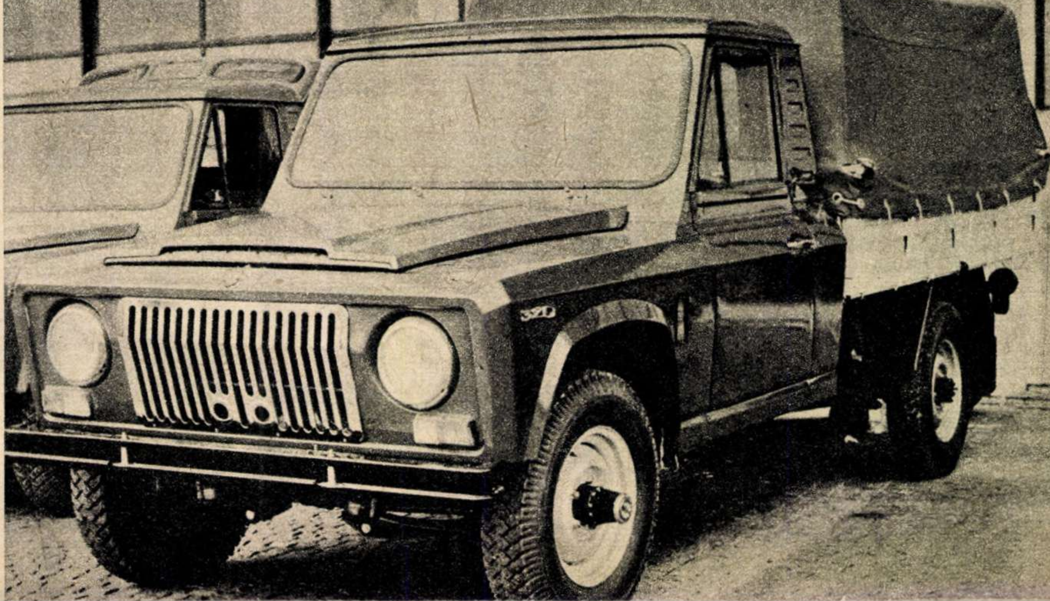

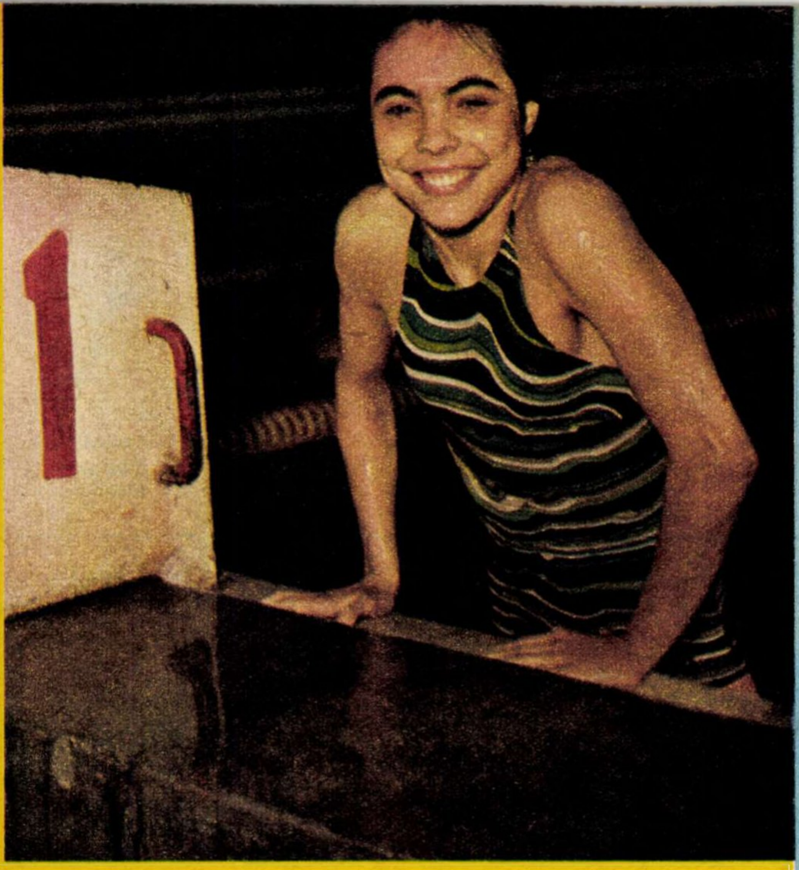

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

PIONIERA IRINEL Pănulescu

MULTIPLĂ CAMPIOANĂ A ROMÂNIEI

În sfîrșit, iată-ne la un pas doar de scopul urmărit luni de zile: întîlnirea și discuția directă cu **Irinel Pănulescu.** Prinsă într-un nesfîrșit șir de pregătiri și de concursuri, interne și internaționale, «copilul-minune» al înotului nostru s-a ținut pînă acum — fără să vrea, bineînțeles — la distanță. Acum, însă, ne aflăm sub cupola uriașă a bazinului olimpic de înot din Ploiești, doar la cîțiva metri de ea. Dar, deocamdată, cei 5—6 metri pot fi, fără probleme, transformați în kilometri, noi aflîndu-ne **pe uscat** iar ea... **în apă.** Și cum n-o putem deranja din obișnuitul, zilnicul antrenament, care durează cîteva ore, îl abordăm pe antrenorul ei, **profesorul Mihai Mitrofan** care, ne oferă, cu amabilitate, o scurtă «carte de vizită» a marii campioane:

A început înotul în vara lui '70, la vîrsta de 6 ani, dovedind de la început cîteva calități native deosebite: greutate specifică «aproape ideală», forță de alunecare pe apă foarte bună (concretizată în viteză), ușurință în însușirea procedeelor tehnice. Dar pentru ca «rețeta» să fie completă și să dea rezultate mai era nevoie de încă două elemente posibil de-a fi ulterior cultivate: rezistență la efort și perseverență, tenacitate în pregătire. Spre bucuria tuturor celor din jurul ei, Irinel a făcut repede și dovada acestora. În așa fel încît de la vîrsta de 8 ani n-a existat concurs, mai mic sau mai mare, în care să nu realizeze măcar un record.

1977 a fost, însă, **anul ei,** în care s-a afirmat plenar, atît în țară cît și peste hotare, realizînd **101** recorduri la toate categoriile: copii, junioare și senioare. Deține în momentul de față peste 150 de recorduri. Disciplinată, ascultătoare, ambițioasă și de-o tenacitate rar întîlnită are mari perspective de-a se impune prin rezultate strălucite în arena sportului internațional. De acum, însă, aproape totul depinde numai de ea...

*

Departe de bazin, în cartierul ei, printre blocurile noi și printre copii care bat mingea sau joacă șotronul, Irinel, îmbrăcată ca toate fetele de vîrsta ei, nu mai arată cîtuși de puțin a mare campioană. Poate că tocmai din acest motiv discuția se înfiripă mai repede și decurge mai firesc:

Rep.: Cum ai descoperit că-ți place înotul, Irinel?

I.P.: Din întîmplare. Sora mea mai mare, care acum e maestră a sportului, m-a luat odată cu ea la noul bazin olimpic. Nu mai intrasem în apă dar mi-a plăcut de la început și, un timp, m-am bălăcit zi de zi.

Rep.: Și pe urmă?

I.P.: Aproape doi ani m-am pregătit împreună cu mulți alți copii. Apoi, cînd am început să particip la concursuri, pe la opt ani, am văzut că am succes și că mi se acordă tot mai multă atenție. Tovarășul profesor Mitrofan, antrenorul meu, mi-a zis că am talent și că dacă o să fiu și ambițioasă...

Rep.: Am auzit că ești chiar foarte ambițioasă. Spune-mi, din ambiție te antrenezi în fiecare zi cîte 3—4 sau chiar 5 ore, străbătînd săptămînal, după cum am aflat, cîte 60—70 kilometri înot?

I.P.: Și din ambiție, dar și din alte motive. Am văzut și m-am convins, de la început, că rezultatele mele bune la înot îi bucură mult pe toți cei din jurul meu: și pe profesori, și pe părinți, și pe antrenori, ba chiar și pe alți oameni pe care nu-i cunosc. De-ați vedea cum mă primesc în școală după fiecare concurs, cît de mult se mîndresc colegii cu mine!... Iar eu cred că fiecare dintre noi e dator să facă numai bucurii celor din jurul lui.

Rep.: Cred că mai e vorba și de altceva: ai gustat din «turta dulce» a succesului, ți-a plăcut și acum nu vrei s-o mai lași din mînă. Și bine faci.

I.P.: Poate că da. Visul meu e să particip la Jocurile Olimpice din 1980 și să cîștig acolo cel puțin trei medalii de aur. În ideea și cu speranța asta muncesc și mă pregătesc. Trebuie să dovedesc pînă atunci că merit să fiu selecționată în lotul olimpic. Și mă străduiesc.

Rep.: De ce trei medalii olimpice de aur? Vrei să reeditezi performanța Nadiei?

I.P.: Nu, nici vorbă de-așa ceva. După calcule, nu pot obține mai mult de patru. Dar nu vreau nici mai puțin de trei.

Rep.: Nu te plictisești, măcar așa, din cînd în cînd, să tot înoți zi de zi, de una singură în bazin?

I.P.: Uneori da. Dar atunci, cînd mi-e mai greu, mă gîndesc la scopul pe care-l urmăresc, la concursurile care mă așteaptă, la clipele acelea emoționante cînd urc pe cea mai înaltă treaptă a podiumului și cînd datorită mie se cîntă Imnul țării noastre și se înalță, mai sus decît toate, tricolorul nostru.

Rep.: Te antrenezi enorm. Înotul îți consumă cel puțin jumătate din timpul de care dispui. Uneori, în concursuri, chiar mai mult. Cum de reușești, totuși, să fi si o elevă foarte bună la învățătură, distinsă cu premiul II?

I.P.: Îmi măsor și-mi planific timpul pînă la minute. Am un program strict, de la care nu mă abat niciodată. Pe urmă sînt atentă la ore și învăț în orice condiții. Cum mă întorc dintr-un concurs, primul lucru pe care-l fac e să mă interesez de lecțiile și temele pe care le am și imediat mă apuc de ele.

Rep.: Deci o mare sportivă acordă cel puțin aceeași atenție învățăturii ca și sportului.

I.P.: Invățătura este principala mea îndatorire de elevă și pionieră. Și dacă în sport mai am voie să greșesc, la învățătură rezultatele slabe nu-s de admis. Ar însemna să renunț la înot. Iar eu vreau să le fac bine pe amîndouă.

Rep.: Așadar, Irinel Pănulescu e o mare recordmană și în sport, și la învățătură. Drept care pot să te întreb: care-i, după tine, «rețeta» marilor performanțe?

I.P.: Numai muncind din greu, zi de zi, și renunțînd la preocupările mărunte, poți obține recorduri. În ultimele trei luni n-am văzut decît două filme, și pe acelea într-o singură zi, la Hunedoara, după campionate.

Rep.: Programul la televizor îl vizionezi?

I.P.: Desigur, dar numai cînd e ceva interesant. Chiar și atunci, dacă tovarășul antrenor mă sună și-mi zice să mă culc, renunț.

Rep.: Ai depășit cu mult numeroase înotătoare, atît pe plan național cît și internațional, unele avînd de două ori vîrsta ta. Ai urmărit în mod special așa ceva?

I.P.: Niciodată. Nici acum nu știu prea bine pe cine și cu cît am depășit. După părerea mea nu faci nimic dacă te compari cu alții. Totul e să lupți cu tine însuți și să reușești să te autodepășești mereu. La Hunedoara am reușit să dobor aproape toate recordurile pe care le realizasem doar cu cîteva zile în urmă la Trento, în Italia.

Asta a fost bucuria mea.

Rep.: Știi cîte recorduri ai realizat pînă acum?

I.P.: Nu. Nu le-am ținut evidența. Dar cred că am peste 150 și vreau să mai realizez încă pe-atîtea.

Rep.: Care consideri că e cea mai mare performanță a ta?

I.P.: O să vă surprindă poate, dar ea nu e numai de natură sportivă. E vorba de cele două distincții «Meritul pionieresc»,–care mi-au fost acordate pentru rezultatele deosebite obținute la învățătură și-n sport de către Organizația Pionierilor.

În haine obișnuite, de stradă, Irinel Pănulescu nu se deosebește cu nimic de celelalte fete de vîrsta ei, care joacă mingea sau șotronul pe aleile dintre blocuri. Noi știm însă că ea e o mare campioană și că așa cum gîndește și cum se comportă, cum muncește și cum se pregătește, va obține, în continuare, performanțe și mai mari, contribuind, și ea, încă de la vîrsta pionieriei, la creșterea prestigiului internațional al sportului nostru de performanță.

CONSTANTIN DIACONU

A OPTA EDIȚIE A CAMPIONATULUI REPUBLICAN DE JUDO — COPII

CUM SE AJUNGE LA PERFORMANȚĂ SAU... FOARTE APROAPE DE EA!

În zilele de 15 și 16 aprilie s-a desfășurat, la Oradea, Campionatul național de judo al copiilor — aflat în acest an la cea de-a 8-a ediție.

Ce a însemnat pentru cei 504 participanți această mare competiție la nivel național?

Pentru majoritatea judoca-nilor veniți aici, campionatul a fost, desigur, primul mare concurs sportiv din viața lor, prima întîlnire cu șansa de a urca pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. Dar numai cu speranța și încrederea în șansă nu se poate ajunge la performanță.

Să vorbim, deci, despre modul cum se ajunge la performanță.

Pe parcursul celor două zile de întreceri, timp de 15 ore s-au desfășurat numeroase întîlniri, pe categorii de vîrstă și greutate, pentru ca, în final, din 504 luptători să fie desemnați campionii. Au fost atribuite 21 medalii de aur, tot atîtea de argint și 42 medalii de bronz.

Gazdele — orădenii — au obținut cele mai multe titluri fruntașe: 6 locuri I și 7 locuri II.

Care este secretul acestor succese? La cercul de judo al Casei pionierilor și șoimilor patriei din Oradea, cei 27 de pionieri care fac parte din echipa de performanță, se antrenează zilnic cîte două ore. Antrenament complex, în care exercițiul fizic, cel de forță și exercițiul pentru executarea corectă a procedeelor de judo se succed conform unui program riguros. Urmează, desigur, și lupta propriu-zisă, contra cronometru, care simulează condițiile de competiție. Înaintea finalei, în urma concursurilor județean și zonal, selecționații în finală **(Ovidiu Tudoran, Attila Palint, Adrian Hîrta, Adrian Vanica, Adrian Magalea, Gavril Canalas și László Laczai)** au fost, împreună cu profesorul Ioan Hălmăgean, în cantonament la Stîna de Vale.

Aceasta a fost vacanța pionierilor judoca orădeni, vacanță în care ei s-au pregătit cu seriozitate pentru campionat. Au făcut și schi, dar au și luptat. Au luptat pe zăpadă, au făcut urcuș pentru rezistență contra cronometru, adică au muncit din greu pentru performanță. Acești harnici pionieri nu sînt mulțumiți cu cele trei locuri doi obținute, dar nici dezamăgiți. Sînt hotărîți ca, în continuare, să lucreze și mai mult pentru a reedita, poate, succesul de anul trecut, cînd s-au întors de la campionat cu trei medaliați cu aur. Iată ce-mi spunea Adrian Magalea, pionier la Școala generală nr. 2, campion al actualelor naționale la categoria 45 kg, medaliat cu argint: **„Pregătirea anterioară campionatului și-a spus cuvîntul. Pentru a cîștiga trebuie să știi să respecți cîteva condiții esențiale: calmul desăvîrșit, decizie și hotărîre în atac, viteză în reacții și să privești mereu în ochii adversarului. Se vede că nici eu și nici prietenii mei Vanica și Tudoran nu am respectat întrutotul rețeta. Așteptăm însă ca, la «Cupa speranțelor», să reușim."**

EMILIA NICULESCU

OVIDIU TUDORAN — locul II și medalia de argint la Campionatul național de judo — copii.

ADRIAN VANICA — și el medaliat cu argint la același campionat.

AGENDA COMANDANTULUI-INSTRUCTOR ȘI A PIONIERULUI-COMANDANT

Ne aflăm în luna mai, la sfîrșitul căreia se va încheia primul an de pregătire pentru apărarea patriei a pionierilor și școlarilor în cadrul sistemului unitar. În ansamblul acestei pregătiri, ședințele de tragere cu arma cu aer comprimat, pentru clasele VII și VIII, care se află în plină desfășurare, ocupă un loc important. Pentru a veni în sprijinul organizării și desfășurării acestora, cît și a acțiunilor viitoare de pregătire pentru apărarea patriei a pionierilor și școlarilor (locale, județene, interjudețene și republicane), publicăm mai jos schema de amenajare și organizare în încăperi a unui poligon de tragere cu arma cu aer comprimat, calibrul 4,5 mm.

PLANUL

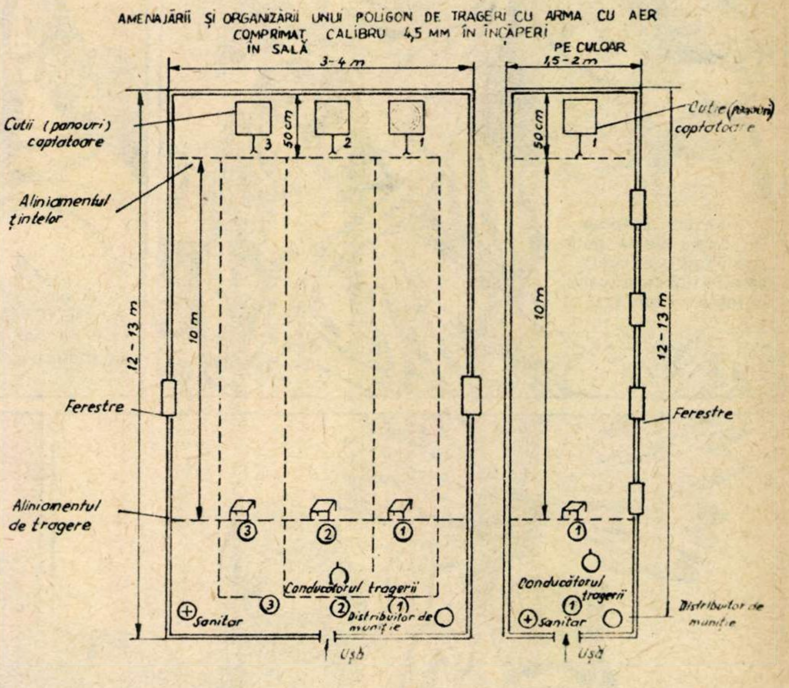

REȚINEȚI:

—Aliniamentul de tragere și celelalte linii se pot marca cu vopsea sau cu cretă.

—Cînd sala (culoarul) are dimensiuni prea mici, vor intra, pe serii, numai pionierii și școlarii care urmează să tragă. Ceilalți vor executa instrucția pe grupe în curtea școlii.

—Se vor folosi obligatoriu cutiile (panourile) captatoare pentru alice.

—Se interzice lipirea țintelor pe pereți.

—Se interzice orice altă activitate în sala sau pe culoarul respectiv.

—Se vor lua toate măsurile de siguranță și protecție în vederea evitării oricăror incidente sau evenimente deosebite.

Răspunderea *pentru amenajarea și organizarea unui asemenea poligon, precum și pentru utilizarea lui în cele mai bune condiții,* **revine în primul rînd tovarășului care îndeplinește funcția de comandant al centrului de pregătire** *precum și comandamentului unității de pionieri din școala respectivă.*

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 LEU

index 41033

DIN ZORI DE ISTORIE

7

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN şi CLAUDIA STĂNESCU

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: În fruntea unei puternice expediţii, regele persan Darius cotropeşte pămînturile geto-dacilor. Dar armata invadatoare nu întîlneşte în cale decît pustiul. Hărţuiţi şi înfometaţi, soldaţii persani încep să şovăie.

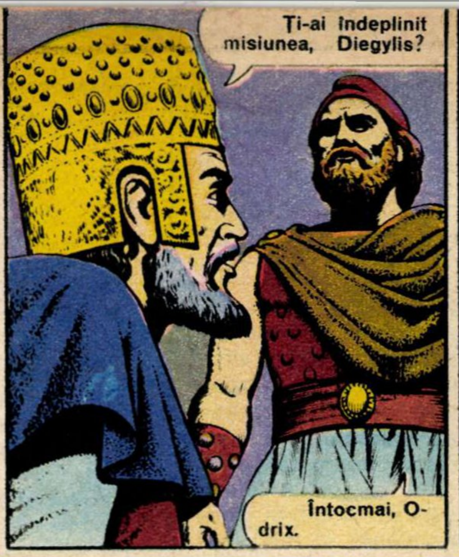
Ţi-ai îndeplinit misiunea, Diegylis?
Întocmai, Odrix.

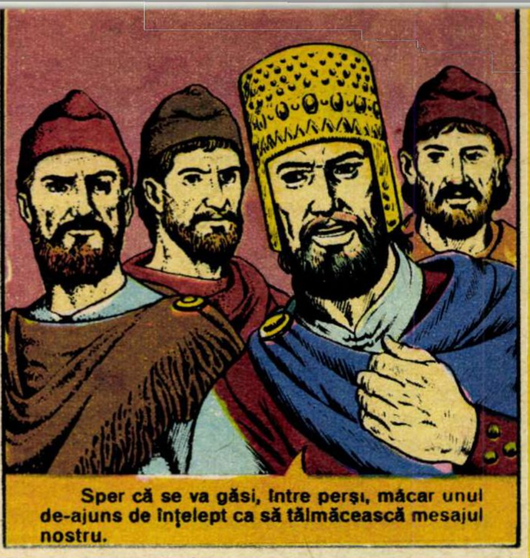
Sper că se va găsi, între perşi, măcar unul de-ajuns de înţelept ca să tălmăcească mesajul nostru.

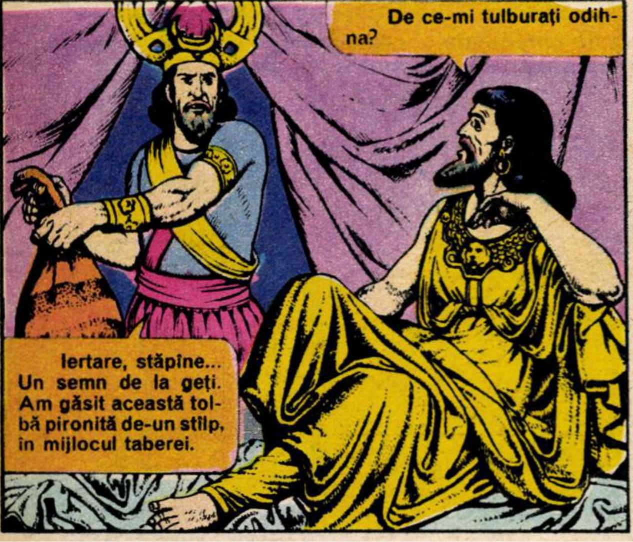
De ce-mi tulburaţi odihna?
Iertare, stăpîne... Un semn de la geţi. Am găsit această tolbă pironită de-un stîlp, în mijlocul taberei.

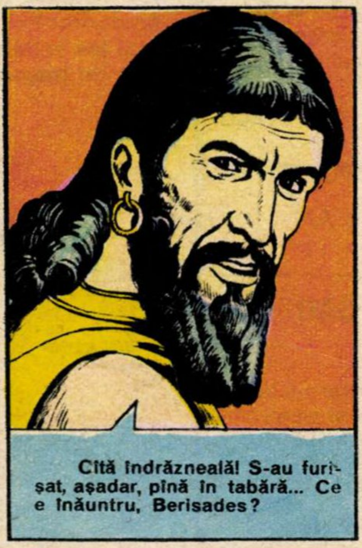
Cîtă îndrăzneală! S-au furişat, aşadar, pînă în tabără... Ce e înăuntru, Berisades?

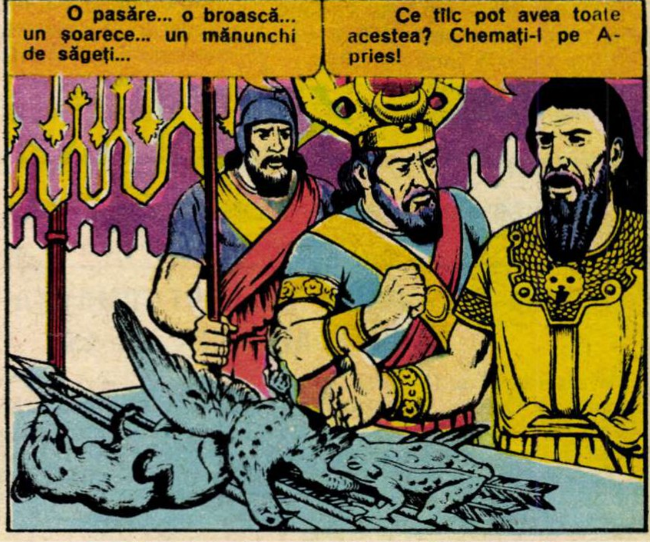
O pasăre... o broască... un şoarece... un mănunchi de săgeţi...
Ce tîlc pot avea toate acestea? Chemaţi-l pe Apries!

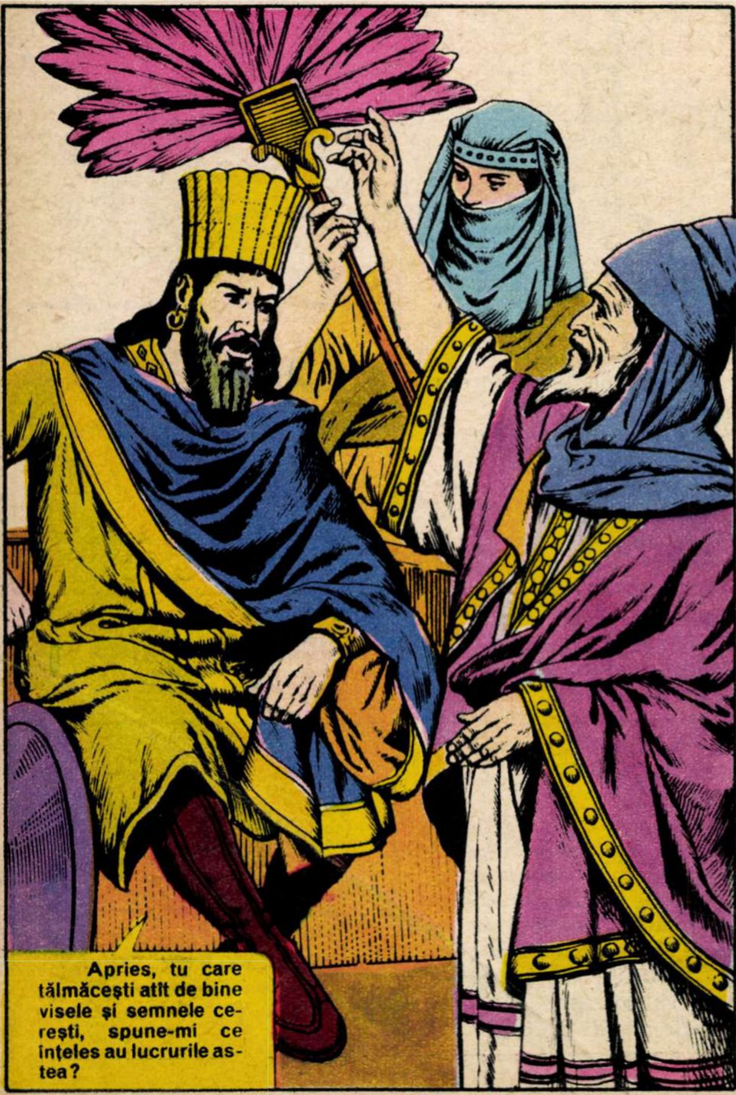
Apries, tu care tălmăceşti atît de bine visele şi semnele cereşti, spune-mi ce înţeles au lucrurile astea?

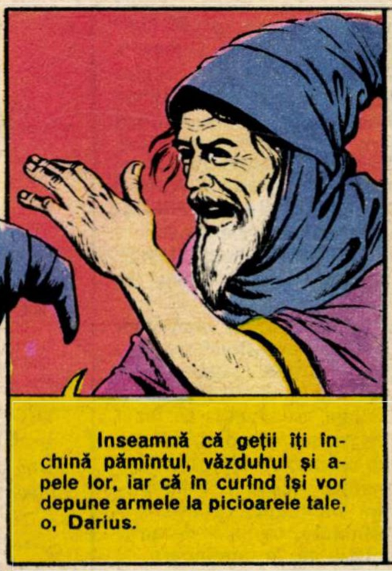
Inseamnă că geţii îţi închină pămîntul, văzduhul şi apele lor, iar că în curînd îşi vor depune armele la picioarele tale, o, Darius.

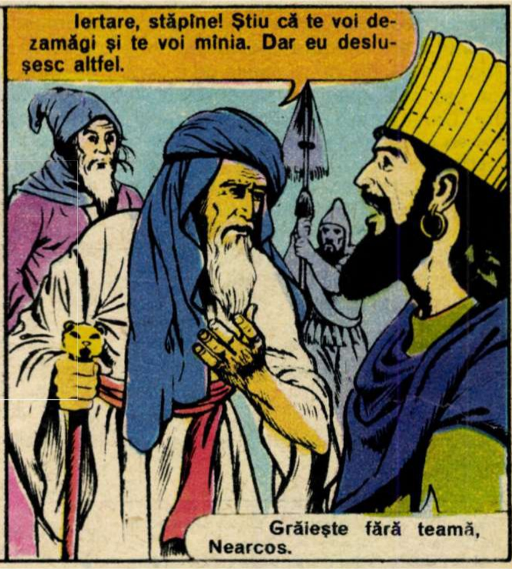
Iertare, stăpîne! Ştiu că te voi dezamăgi şi te voi mînia. Dar eu desluşesc altfel.
Grăieşte fără teamă, Nearcos.

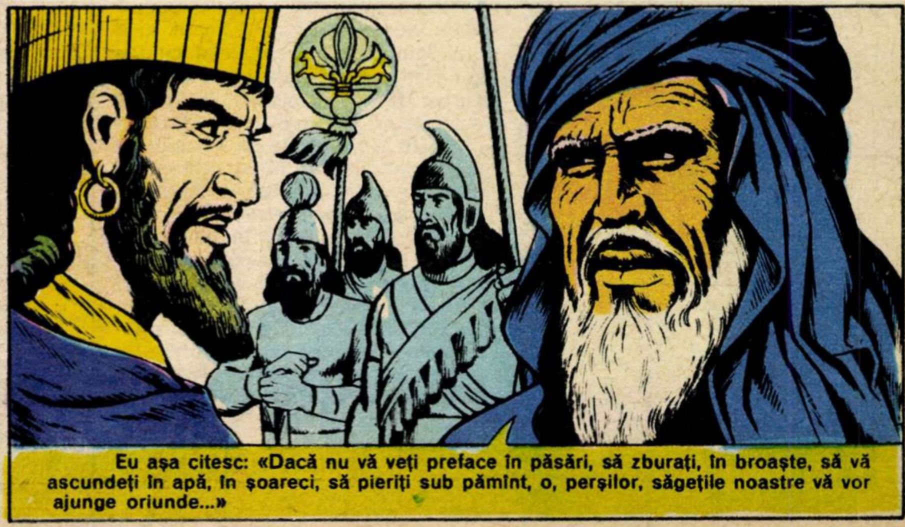
Eu aşa citesc: «Dacă nu vă veţi preface în păsări, să zburaţi, în broaşte, să vă ascundeţi în apă, în şoareci, să pieriţi sub pămînt, o, perşilor, săgeţile noastre vă vor ajunge oriunde...»

(VA URMA)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

20

JOI, 18 MAI 1978,
ANUL XII (NR. 555)

Foto: CONSTANTIN POPESCU

Moment al unor emoții adînci: rostirea și semnarea Legămîntului pionierului !

● TROFEELE HĂRNICIEI ● TROFEELE HĂRNICIEI ●

● **Intitulîndu-şi acţiunea pionierească** de muncă patriotică «Sîntem harnici pionieri», purtătorii cravatei roşii cu tricolor împreună cu uteciştii din municipiul **Botoşani,** au participat la amenajarea şi înfrumuseţarea satului lor de vacanţă, care-i va aştepta darnic şi plin de surprize în zilele vacanţei de vară. Asemenea colegilor lor din Botoşani, pionierii din localităţile Reşiţa şi Caransebeş — (judeţul Caraş-Severin) au efectuat noi lucrări pregătitoare la satele de vacanţă de la Rîul Alb — Reşiţa şi Teiuş.

● **Pionierii din oraşul Anina** au cutreierat pădurile din împrejurimi, în alt fel decît obişnuiţii admiratori ai naturii. Ei s-au dovedit vrednici gospodari, culegînd cu minuţiozitate cetina de brad, în cantităţi apreciabile, pe care au predat-o beneficiarului.

● **În comunele, oraşele şi municipiile** judeţului Maramureş pionierii au participat în zilele de 10—13 mai a.c. la acţiuni de înfrumuseţare a şcolilor şi localităţilor, realizîndu-şi angajamentele lor la muncă patriotică pentru acest trimestru în proporţie de 40 la sută.

● **Două mii de puieţi** au plantat pionierii din localitatea **Lunca de Sus,** judeţul Harghita. Acelaşi bilanţ al hărniciei au obţinut şi pionierii din comuna **Arcani,** judeţul Gorj, care au plantat puieţii de stejar pe terenul numit Dealul Mare.

ŞANTIERELE PATRIEI

Pe şantierele patriei
Muncesc uteciştii, fraţii noştri mai mari.
Ei sapă uşi de lumină în munţii de piatră
Prin care trec trenuri albastre.
Ei aduc ploaia peste holdele Bărăganului
Şi culeg recoltele bogate,
Ei au construit acele baraje ca nişte mări
Din care lumina ajunge în oraşe pe roţi de aur.
Apoi, în şcoli, facultăţi, în uzine şi sate
Învaţă că viitorul
Creşte ca o floare din palmele lor puternice!

MARA NICOARĂ

CORESPONDENŢII NOŞTRI — ÎN MIJLOCUL FAPTELOR!

ŞTIRI ŞI FOTOGRAFII TRIMISE DE SUBREDACŢIA «ECOURI PIONIEREŞTI IEŞENE».

Vom face parcul mai frumos! Instantaneul, realizat de **Bogdan Rusu, de la Liceul nr. 4 din Iaşi,** *i-a surprins pe pionieri îngrijind parcul Copou.*

DETAŞAMENTUL CU CARE NE MÎNDRIM

Unitatea noastră de pionieri se mîndreşte, pe drept cuvînt, cu detaşamentul clasei a V-a, pe care-l puteţi vedea în fotografie

Acest detaşament a promovat ultimul trimestru şcolar fără nici un corigent. Efectuînd peste 600 de ore de muncă patriotică, pionierii acestui detaşament şi-au realizat integral angajamentul pe anul 1978.

MIHAELA ARHIRE,
Şcoala generală Gorban

RITMURI PIONIEREŞTI ÎN «CÎNTAREA ROMÂNIEI»

Aceştia sîntem noi, membrii echipei de dansuri populare.

În prima ediţie a Festivalului Naţional «Cîntarea României» am obţinut două succese îmbucurătoare: locul I la faza judeţeană şi locul II la faza interjudeţeană. Pentru cea de-a doua ediţie a «Cîntării României» dorim să facem paşi înainte. Ne-am întărit echipa cu noi dansatori (în prezent sîntem 28 de perechi), am învăţat jocuri noi culese din zona Moldovei şi am prezentat numeroase spectacole, bucurîndu-ne întotdeauna de aplauze şi aprecieri elogioase.

Echipa de dansuri populare,
Şcoala generală nr. 11, Iaşi

Aveţi în faţă un aspect din timpul spectacolului dat de şcoala noastră. Pe scenă evoluează pionierii clasei a VIII-a cu montajul «Columnă de eroi», selecţionat pentru faza comunală a Festivalului Naţional «Cîntarea României». În prim-plan, recitatoarea Milica Ciocoiu, cl. a VIII-a.

FESTIVALUL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

O bună impresie au făcut şi celelalte numere din program: corul, dansurile populare, montajul «În lume nu-s mai multe Românii».

CĂTĂLIN BUGA
Şcoala generală Stoiniceni

SEMNAL

Pentru iubitorii de numismatică anunţăm că în cadrul Şcolii generale nr. 4 din Bucureşti (Bd. Ilie Pintilie nr. 27) funcţionează un club de această specialitate al Societăţii numismatice române. Poate fi frecventat în fiecare miercuri de la orele 16 la 19.

●

O nouă apariţie a Editurii «Ion Creangă»: «Mă gîndesc la tata». Cel care a fost poetul Traian Lalescu, în această ultimă carte a sa aşterne amintiri despre tatăl său, marele matematician Traian Lalescu. Reînvie astfel momente, fapte, întîmplări din viaţa marelui om de ştiinţă român; pasaje pline de gravitate, sau străbătute de veselie, dar toate luminate de un lirism tandru. O interesantă prefaţă semnată de prestigiosul profesor Edmond Nicolau fixează locul pe care-l ocupă matematicianul român în istoria ştiinţei universale.

Cenaclul literar al pionierilor «Mihai Eminescu» care fiinţează în cadrul Muzeului literaturii române şi-a ţinut recenta şedinţă de lucru, la Galaţi. Întîlnirea cu colegii lor din oraşul dunărean a constituit un interesant schimb de păreri despre problemele de limbă şi stil ale creaţiei poetice. După şedinţa de cenaclu a urmat o plăcută excursie cu vaporaşul pe Dunăre.

●

Organizate de Consiliul judeţean Constanţa al Organizaţiei Pionierilor şi Inspectoratul şcolar judeţean Constanţa, Consfătuirea interjudeţeană şi Expoziţia — concurs «Rolul jocurilor şi al jucăriilor în educarea multilaterală a copiilor», au prilejuit un valoros schimb de experienţă între pionierii din judeţele participante; Bacău, Buzău, Cluj, Constanţa, Dîmboviţa, Ialomiţa, Iaşi, Tulcea, Vîlcea şi municipiul Bucureşti.

●

«România în timp şi culoare» este titlul comun a două expoziţii de filatelie ce au fost deschise simultan la Vedea şi Costeşti, judeţul Argeş. Este interesant de menţionat că cele două expoziţii, care s-au bucurat de-un larg interes, au fost primele expoziţii de acest fel, deschise pînă acum, în aceste localităţi.

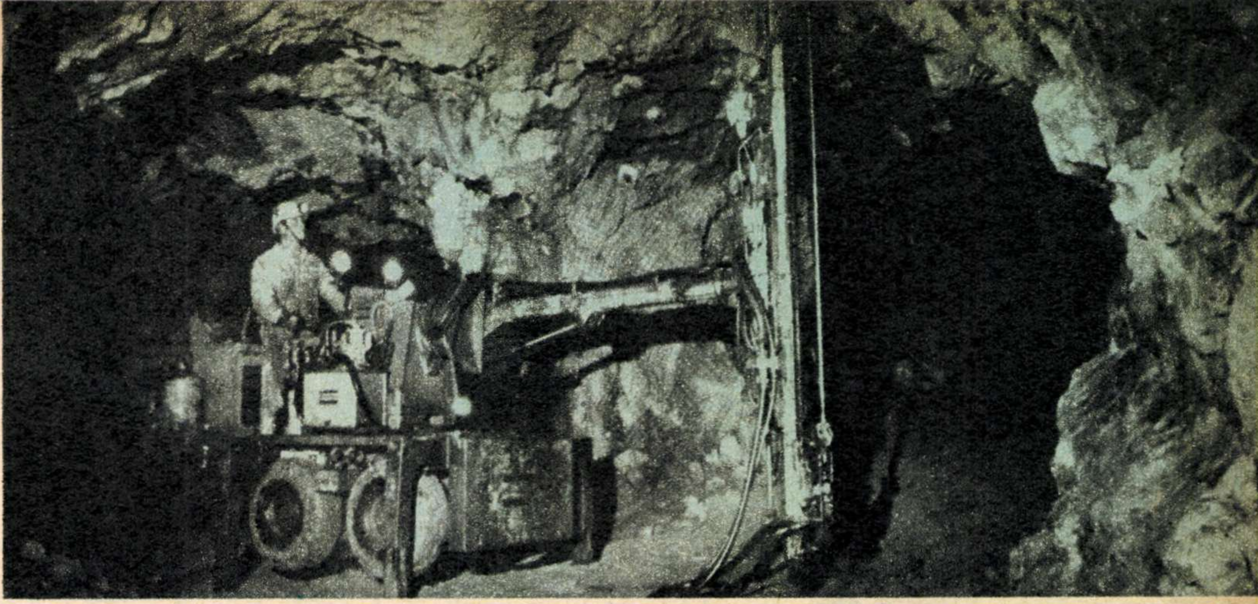

MAGISTRALELE MUNCII

FILE DINTR-O ENCICLOPEDIE A MESERIILOR

MINER

Arie de utilitate socială. Munca minerului se răsfrînge asupra întregului univers al realității, de la grafitul creionului la cocsul și minereurile siderurgiei, de la metalul rar al filamentului de bec electric la produsele clorosodice pentru agricultură.

Dezvoltare. Mineritul are tradiții milenare pe teritoriul patriei noastre. Industrializarea socialistă a sporit an de an însemnătatea aportului oamenilor muncii din acest sector la produsul național. România valorifică în prezent circa 40 de substanțe minerale. Caracteristice pentru acești ani sînt dezvoltarea minelor, a carierelor, prin deschiderea de noi exploatări miniere în subteran și la suprafață.

Modernizare. Sporirea continuă a producției miniere se realizează prin introducerea în ritm rapid a tehnologiilor celor mai avansate, a utilajelor de mare capacitate și productivitate. Mecanizarea operațiilor grele și cu mare volum de muncă, introducerea largă a forezelor și combinelor speciale, a benzilor rulante, a excavatoarelor și a altor echipamente de randament superior determină reducerea continuă a efortului fizic, sporirea productivității muncii. Dacă în 1965,în minele de cărbuni încărcarea era mecanizată în proporție de 5,2 la sută, în prezent,peste 50 la sută din cărbunele excavat în abataje este încărcat mecanic. Mereu noi abataje sînt susținute cu complexe mecanizate și stîlpi hidraulici, sistem în care se extrage 75 la sută din producția de cărbune subteran. În sectorul minereurilor, circa 80 la sută din producție se realizează prin metode moderne de cea mai mare productivitate.

Orizont profesional și școlar. Printre profesiile de bază ale acestui sector se numără cele de miner, mecanic mașini și utilaje miniere, electrician de mină, preparator cărbune și minereuri etc. Unitățile școlare care asigură pregătirea teoretică și practică a cadrelor pentru industria extractivă funcționează în 29 centre miniere, dintre care le menționăm pe cele de la Lupeni, Petroșani, Brad-Criscior, Baia Mare, Vatra Dornei, Zlatna și Deva. Absolvenții acestor școli primesc diploma cu indicarea specialității pe care au urmat-o, putînd să se încadreze de îndată în producție.

Elevii din rețeaua școlilor miniere beneficiază, pe baza legislației în vigoare, de burse de stat sau de întreprindere. La dispoziția lor se află cămine, cantine, săli și terenuri de sport, cluburi etc.

METALURGIST

Arie de utilitate socială. Civilizația noastră este o civilizație a metalului. Industrializarea din ce în ce mai pronunțată, revoluția științifică și tehnică contemporană se bazează pe o metalurgie foarte diversificată, capabilă să producă aliaje cu proprietăți superioare. Industria metalurgică este o industrie-cheie pentru țara noastră.

Dezvoltare. Industrializarea socialistă a României s-a produs în ritmuri dintre cele mai avansate. Producția de 17—18 milioane de tone oțel-lingou, ce se va realiza în 1980, va situa țara noastră la un nivel comparabil cu al țărilor cu industrie dezvoltată. În cursul acestui cincinal, vetrelor metalurgice de la Hunedoara, Galați, Reșița și Tîrgoviște li se vor alătura noi platforme metalurgice, amplasate în cinci județe ale țării. La Călărași se va realiza unul dintre cele mai mari combinate metalurgice românești.

Modernizare. Înalta mecanizare și automatizare a proceselor de producție dau un profil modern întregii noastre industrii metalurgice. Profesiunea de metalurgist pretinde astăzi nu robustețe, întrucît în oțelăriile noastre efortul fizic a fost aproape cu totul înlăturat, ci precizie. Nu este de mirare, de vreme ce în domeniul producției de oțel se pune un accent deosebit pe oțeluri aliate și înalt aliate, a căror pondere va reprezenta în 1980 peste 13 la sută din producția noastră totală de oțel. Pentru a fi oțelar în România de astăzi,trebuie să cunoști procesele complexe care intervin în tehnologia de elaborare a oțelului, să dirijezi cu promptitudine și eficiență utilajele și instalațiile de înaltă tehnicitate, asigurînd dozajul, puritatea și toate celelalte caracteristici ale oțelurilor, necesare în epoca zborurilor spațiale.

Orizont profesional și școlar. Cele patru profiluri de bază ale liceelor din rețeaua Ministerului Industriei Metalurgice sînt: meta-

(CONTINUARE ÎN PAG. 11)

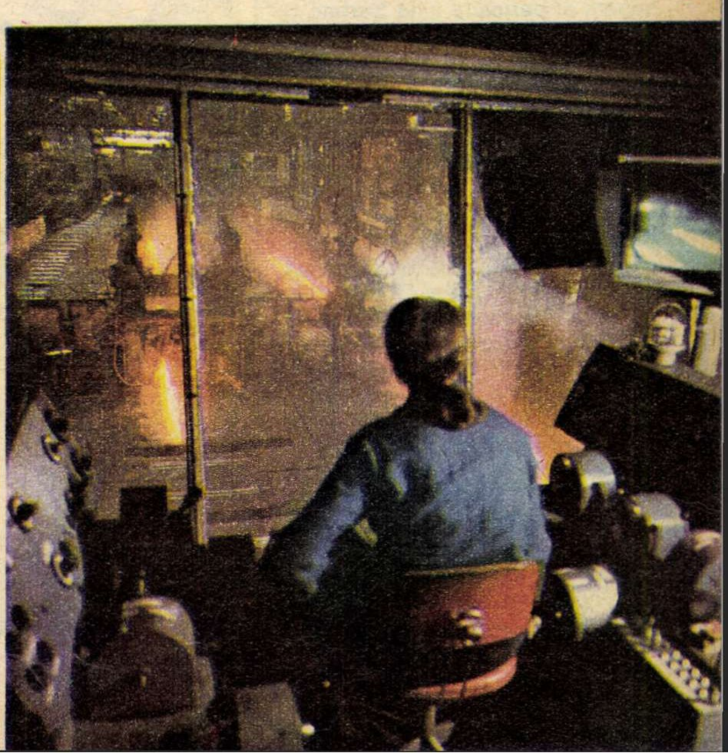

SEMAF

„CUTEZĂTORII“

O MUTARE FĂRĂ RĂSPUNS

Vă place şahul?

Lui Şerban Alexandru din comuna Dobra, judeţul Dîmboviţa, îi place foarte mult. Adică, **îi plăcea** — acum un an, doi — fiindcă în ultima vreme nu credeam că mai are poftă. «Pofta vine... jucînd» — ar spune careva dintre voi; da, dar tot jucînd şi aşteptînd şi din nou tot aşteptînd, Şerban s-a trezit singur în faţa tablei de şah. Or, chiar şi într-un concurs de şah prin corespondenţă partenerul nu este decît într-un anumit fel... absent. Concursul se numea «Cupa Independenţei» —iar titlul vă poate sugera şi perioada cînd Şerban şi colegii săi de echipă au luat startul cu entuziasm la atrăgătorul concurs: vara anului 1976. Şi dă-i şi gîndeşte, şi mută şi din nou gîndeşte... Şi nimic. Adică n-a cîştigat? Tocmai că nu se ştie. Nu ştie el, nu ştiu colegii lui, nu ştie nici tovarăşul profesor din şcoală care s-a ocupat de acţiunea aceasta şi nu ştie nici Consiliul judeţean Dîmboviţa al Organizaţiei Pionierilor care înscrisese echipa în concurs şi avea mai multe posibilităţi spre a se informa. Dar rezultatele oficiale au existat şi au fost cunoscute, concursul s-a finalizat în tabăra de la Bucşoaia (1977) aşa cum prevedea regulamentul. Cîştigătorii grupelor au fost prezenţi acolo şi s-au simţit bine.

Poate că Şerban şi colegii săi nu s-au numărat printre cîştigători şi-atunci ei n-au fost chemaţi la Bucşoaia. Poate — aşa cum ni s-a sugerat de către organizatori —a anunţa pe cineva că n-a cîştigat un concurs nu e la fel de important cu a-l anunţa că l-a cîştigat! Dar el sportivul, el **copilul** — voia să ştie ce a făcut!

Poate că undeva pe traseul telefoanelor şi hîrtiilor vestea către prietenii noştri din Dobra, Mărceşti (şi ceilalţi componenţi ai echipei reprezentative a judeţului) — mai ales dacă nu era una prea veselă — s-a oprit!

«Cred că am pierdut — dar mie nu mi-e ruşine de-o înfrîngere. Nu mi-e ruşine să spun colegilor mei că n-am cîştigat un concurs republican la care comuna mea a dat aproape jumătate din concurenţii ce reprezentau judeţul. Voiam să ştiu rezultatele care mi-ar fi folosit în pregătirea mea de şahist».

Da, Şerban şi prietenii săi aşteptau răspunsul şi nu neapărat vestea că sînt cîştigători.

Aşteptau poate, ca în final, după luni de emoţii, eforturi, mutări frumoase, calcule şi mişcări tactice, să vină totuşi cineva şi să le spună: «Băieţi şi fete! În finală n-am reuşit să ne calificăm. Dar pentru seriozitatea cu care aţi concurat pe tot parcursul întrecerii, eu vă felicit în numele unităţii şi şcolii noastre şi vă doresc să perseveraţi astfel, încît la viitorul concurs să reprezentaţi şcoala şi judeţul nostru chiar pînă în finala republicană».

Aceasta s-ar fi cuvenit să fie cu adevărat ultima mutare a concursului!

ILIE TRAIAN

●●●●●●●●●●●●●●

CORESPONDENŢII NOŞTRI — ÎN MIJLOCUL FAPTELOR!

— Alo, aici subredacţia «Înainte» Hunedoara.

— Alo, aici subredacţia «Cutezătorii» Prahova.

— Alo, aici Constanţa, subredacţia.

Astfel de mesaje telefonice sosesc aproape zilnic la revistă. Preţioşii noştri colaboratori din ţară, pionierii corespondenţi, ne comunică prin scris sau telefonic despre o nouă iniţiativă dintr-un detaşament, despre succese obţinute la învăţătură sau despre o frumoasă activitate culturală. Ştirile, reportajele, interviurile adeseori sînt întovărăşite de fotografii. Ei au învăţat să scrie scurt, la concret, să înfăţişeze faptele în esenţa lor. Recent am primit la redacţie o foaie volantă cu titlul **«Şoimii patriei»** *pe care au alcătuit-o corespondenţii noştri din judeţul Constanţa. Ei au ales ca temă a publicaţiei lor prietenia, colaborarea dintre pionieri şi şoimi ai patriei. Încă din primele coloane, se evidenţiază rubrica* **«Azi şoimi ai patriei, mîine pionieri»**. *Din titlurile* **Hărnicie, Voioşie, Sănătate**, *aflăm despre pionierii de la Cernavodă, Hîrşova, Medgidia care-i invită adeseori pe colegii lor mici, şoimii patriei, în atelierele din şcoală şi îi învaţă să facă felurite împletituri, să confecţioneze jucării, să realizeze colaje. Alteori, merg împreună şi îngrijesc pomii şi florile din jurul şcolii. Tot împreună organizează serbări şi expoziţii de desene.*

În alte coloane ni se înfăţişează cîteva portrete de pionieri instructori. Aflăm cu plăcere că pionierele Liliana Ciocan (Medgidia) Monalisa Serbănescu şi Călălin Lazăr (Constanţa) au dobîndit o experienţă foarte interesantă în activităţile organizate cu grupele de şoimi ai patriei. Liliana a fost cu prietenii ei mai mici să viziteze fabrica de pîine din localitate şi tot cu ei a mers la un spectacol de teatru de păpuşi. Ba mai mult, Liliana şi-a propus să meargă la vară cu grupa ei de şoimi ai patriei în tabăra de la Timiş.

Cătălin îi pregăteşte pe şoimii patriei de care se ocupă să participe la concursul de creaţie tehnică, iar Monalisa îi pregăteşte să participe alături de pionieri la cea de-a doua ediţie a Festivalului Naţional «Cîntarea României».

Aşadar, aplauze pentru aceşti activi pionieri instructori.

*

De la corespondenţii din comuna Băneasa, am primit şi un interesant fotoreportaj. Autorii sînt pionierii Dănuţ Dancu, Marius Vasile, Doina Mihai şi Tudoriţa Stoian. Ei povestesc despre o frumoasă activitate de la cercul lor de agrobiologie: creşterea puilor de găină.

Pionierii au surprins în fotografie momentul emoţionant al scoaterii primei «şarje» de pui (1000 de pui) de care se bucură tot satul. La incubator se află acum o nouă «recoltă» de pui (foto 1).

Corespondenţii, ca de obicei, vor fi din nou pe fază!

Subredacţia «Înainte» — Hunedoara ne trimite secvenţa **Ritmuri pionereşti în Cîntarea României:** *o formaţie muzicală care a participat la o şezătoare pe scena Casei pionierilor şi şoimilor patriei din localitate (foto 2).*

Corespondenţii de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei de la Rădăuţi au surprins în imagine un moment de lucru pentru finisarea unui navomodel (foto 3).

B. CARAGIALE

UN MILION DE PRIETENI

Astăzi, despre demnitate și rivalitate, despre flori și cascadori!

● **«CU TREI ANI** în urmă — îmi scrie **Iuliana Comănici,** cl. a opta, Șc. gen. 2, Cotești, Vrancea — **a venit în clasa noastră un nou coleg, Daniel, pe care în foarte scurt timp am început să-l antipatizez: Lua numai note mari, ceea ce mă făcea să-mi văd... amenințată poziția de cea mai bună elevă a clasei, și deci să depun eforturi mai mari decît înainte. Nici el nu mă... asalta cu dovezi de prietenie întrucît vedea în mine — pe bună dreptate — o adversară. Ne-am izolat, între noi s-a așternut o pînză de tăcere bănuitoare. La sfîrșitul anului, eu — locul întîi, el — locul al doilea. Pe urmă, s-a reîntors la Șc. gen. nr. 1, de unde venise. Au trecut trei ani, amîndoi ne dăm seama că vechea antipatie reciprocă n-a avut nici un rost, dar nici măcar acum, cînd ne întîlnim pe stradă, nu reușim să ne dăm un simplu bună ziua. E un lucru trist si în acelasi timp caraghios, nu-i așa?»** Bineînțeles. Îți mulțumesc că mi-ai scris, dîndu-mi astfel posibilitatea să supun cititorilor un foarte semnificativ fapt de viață, din care cred că fiecare poate extrage concluzii folositoare, fără să mai fie nevoie de comentariul meu. Reintorcîndu-mă la dumneata, mă gîndesc că zicala «în tot răul e și un bine» a acționat pînă la urma și aici, pe viitor, atît voi cît și Daniel, în relațiile pe care le veți stabili cu oamenii, veți fi — sînt convins — prieteni de nădejde, care știu că munca strălucită, competitivă, în orice domeniu s-ar desfășura ea — producție, studiu, artă, sport etc. — are sorți de izbîndă **cu atît mai mari cu cît partenerii sînt mai buni!** Singură ai spus, de altfel, că apariția lui Daniel te-a determinat să depui eforturi **mai mari** la învățătură decît **înainte de** sosirea lui.

● **VĂ ROG** să poftiți la o plimbare în parcul din Perișoru-Ialomița. E frumos și e curat și poartă «marca» efortului multor pionieri ai Școlii generale nr. 1. De ce nu a tuturor? Pentru că — îmi scrie mîhnită Maria Ungureanu din cl. a șasea — **«unii chiulesc de la această activitate. Ce ne sfătuiți?»** Dacă cineva absentează de la ora — florilor — încîntătoare și de la ora — pomilor — înmiresmați e, în primul rînd, paguba lui! Se lipsește singur de o mare bucurie. Evident, însă, putem vorbi și altfel: fiecare avem datoria să contribuim la înfrumusețarea localității. Sfaturi pentru îmblînzirea acestor neiubitori ai frumosului? Se pot da multe, unele rostite — cu adresă precisă — la careul unității... Eu, cunoscînd însă fericita dorință a fiecărui elev de a nu fi mai prejos decît altul, aș instala în parc tăblițe pe care să scrie: «Acest rond de flori e îngrijit de pionierii... (urmează numele lor), «De acești pomi se ocupă...». «Acești arbuști sînt crescuți de...». «De această alee răspund...» Mă gîndesc că, nimerind prin parc, elevii despre care ne povestești s-ar putea să se întrebe dacă nu le-ar sta și lor bine să aibă numele la vedere. Mai este de prevăzut și reacția fericită pe care o pot avea părinții lor.

● **CAȘCADORUL!** Așa visează **Virgil Enușcă** de la Liceul industrial de chimie din Năvodari-Constanța să spună lumea despre el, cu admirație: E cascador! **«Aș dori să-mi spuneți ce liceu pot urma, după absolvirea treptei întîi, ca să pot deveni cascador, așa cum sînt cascadorii din filme, ba chiar mai bun, ca să nu-i mai invidiez».** În primul rînd, dacă vrei să-ți fie bine în viață, isprăvește dumneata ceea ce ai început, și anume acest liceu industrial de chimie! Apreciez respectul dumitale pentru curajul cascadorilor și dorința de a-i întrece. Te rog însă să mă crezi — și sper să nu-i supăr pe cascadorii de la Buftea cu această afirmație — că un chimist reputat, de mîna întîi, n-are de ce-i invidia pe cascadori. În altă ordine de idei: cascadoria este practicată de un număr foarte restrîns de oameni — în majoritate foști sportivi — care, de altfel, au și ei diferite meserii. Așa că, deocamdată, dragă Virgile, **toată** atenția pentru **meserie, carte, sport** și o **comportare ireproșabilă.** Ce-o mai fi, om mai vedea.

DE ACEST POMULEȚ MĂ OCUP EU!

Pe joia viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

«Cristina Bostan l-a crescut de mic, l-a îngrijit, l-a învățat cam tot ce trebuie să știe un cîine care se respectă, iar acum e rîndul lui Rex s-o însoțească, protector, la plimbare». *Foto:* **Iulia Pînzariu,** *clasa a X-a, Liceul de matematică și fizică, Dorohoi-Botoșani.*

FOTO

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

prezintă
SANDU ALEXANDRU

«Sîntem sau nu sîntem harnici?.» *Foto:* **Boris Țușcă,** *clasa a VIII-a, Costești-Argeș.*

«Pămîntul care cîntă sau... în vizită la cercul de ceramică al Casei pionierilor și șoimilor patriei, unde tinerii artiști pun într-o nouă valoare motivele artistice tradiționale ale cunoscuților olari din Deleni. comună de lîngă localitatea noastră». *Foto:* **Beatrice Vichiriuc,** *clasa a VIII-a, Școala generală Hîrlău.*

*

«Ultimele indicații înainte de concurs». *Foto:* **Dan Cristea Chivu** *și* **Vadim Vijeu**, *Casa pionierilor și șoimilor patriei, Breaza-Prahova.*

«Noi înșine, în acțiune!» *Foto:* **Ioana Pap,** *cercul foto de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Oradea.*

LABORATORUL FOTOCRONICII

● Să vă spun ce n-am prea primit încă pînă acum și așteptăm: **imagini din «culisele» unor activități, mai precis: în materie de sport — antrenamentul; în ceea ce privește învățătura — studiul individual, frecventarea bibliotecii,** consultarea unor colegi etc.; relativ la activitățile culturale **și artistice** — repetiții, confecționarea **decorurilor, desenarea afișelor ș.a.; privitor la timpul liber — cum vă jucați. «Lista» activităților despre care am vrea să primim imagini din munca pentru pregătirea lor e mult mai lungă; completați-o voi ● Nu uitați că vă așteaptă 200 de PREMII, între care televizorul portabil ● Pe plicuri, alături de adresa redacției veți preciza:** «Pentru Fotocronica pionierească».

BUDUREASCA— STRĂVECHE VATRĂ DE ISTORIE

Budureasca — loc minunat în microdepresiunea Carpaților de curbură, acoperit de întinse păduri, vatră milenară a așezărilor omenești, a constituit încă din primii ani ai puterii populare obiectul unui studiu arheologic amănunțit care avea să scoată la iveală urme incontestabile ale locuirii din cele mai vechi timpuri în această parte de țară.

Sînt aici îndepărtate vestigii care datează din epoca pietrei cioplite, (circa 120 000 de ani,continuînd apoi din toate marile epoci ale istoriei străvechi și vechi ale patriei noastre, neolitic, epoca bronzului tracic, epoca fierului traco-geto-dacic, inclusiv epoca lui Burebista și Decebal, apoi din vremea stăpînirii romane în Dacia, cînd romanizarea a pătruns adînc, masiv și ireversibil pe pămîntul multimilenar getodac; mai apoi din următoarele secole, IV—VII e.n., la capătul cărora îi aflăm pe proto-români, descendenți ai daco-romanilor. Iată o adevărată carte de istorie ale cărei file de aur le păstrează straturile succesive din adîncurile pămîntului strămoșesc. Iată o carte de istorie ale cărei file pionierii din Mizil le parcurg ori de cîte ori dau o mînă de ajutor specialiștilor, devenind ei înșiși cercetători ai comorilor arheologice de la Budureasca.

Aici, întreaga zonă ascunde o imensă arhivă de documente din piatră sau lut, din bronz sau fier, mărturii ale unei vechi civilizații care atestă continuitatea neamului nostru pe aceste meleaguri. În secolele V—VII e.n. pe aceste locuri a existat un important centru meșteșugăresc protoromân, cu o avansată metalurgie a fierului, a altor metale. Numeroase mărturii, scoase la iveală chiar de pionieri, vorbesc despre aceasta.

Budureasca oferă specialiștilor numeroase mărturii care luminează drumul spre conturarea cît mai completă a vieții și muncii strămoșilor noștri începînd cu etape foarte îndepărtate, urmînd cu dezvoltarea metalurgiei bronzului la traci și apoi a fierului la traco-geto-daci, uneltele lor mai spornice ajutîndu-i să dezvolte agricultura, să răspîndească meșteșugurile.

Aici pionierii n-au găsit, încă, vreo brățară de aur, dar au descoperit un lucru mai de preț: adevărul că munca a împodobit întotdeauna, din cele mai vechi timpuri, brațele harnice ale strămoșilor noștri.

prof. **VICTOR TEODORESCU**
directorul Muzeului de istorie și arheologie Prahova

SÎNTEM NEPOȚI DE DACI ȘI DE ROMANI

Cutezători la izvoarele istoriei

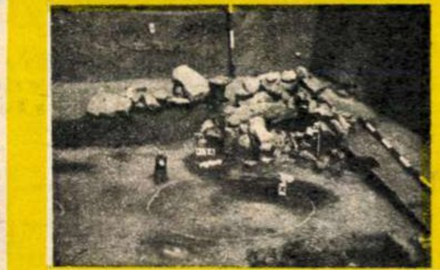

● Atelier meșteșugăresc cu cuptor (pietrar) pentru reducerea minereului de fier din așezarea daco-romanică de la Budureasca.

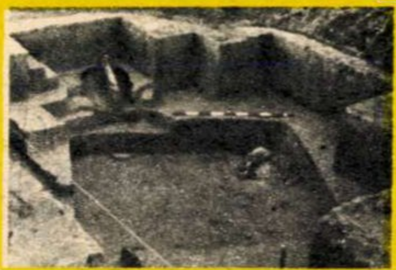

● Așezare semiîngropată din complexul de locuire al meșteșugarilor de la Budureasca (sec. VI—VII).

La început, oamenilor le păruse curioasă acea pasiune a pionierilor de a scormoni și a scormoni mereu pămîntul. Prin grădini, prin curți, pe oriunde se săpa cu vreun scop oarecare, își făceau și ei apariția. Ca să nu mai vorbim de șantierele de construcții din oraș. Acolo soseau întotdeauna odată cu excavatoriștii. Ba, adesea, înaintea lor.

—Vă rugăm să luați cu atenție primele straturi de pămînt, atrăgeau ei atenția muncitorilor.

—S-ar putea să găsim urme de vechi așezări ale strămoșilor noștri, se grăbea cîte unul să dea explicații.

Privirile interesate, uimirea pe care o citeau pe fețele noilor și — știau ei bine — viitorilor prieteni și colaboratori îi încurajau să continue.

—Aici, în zona Mizilului și în împrejurimi, neîndoios, a existat în secolele VI—VII o așezare daco-romanizată de meșteșugari care reduceau minereul de fier în cuptoare de piatră...

— S-au găsit urme ale existenței tracilor datînd cu mult înainte de era noastră.

Unor astfel de argumente, oferite cu atîta competență și convingere nu li se putea răspunde altfel decît tot cu atîta... înțelegere. Așa că pionierii, împărțiți pe diferite zone ale orașului, puteau să-și facă în voie cercetările, observațiile. Adesea, ora de istorie se termina cu o incursiune într-unul dintre aceste locuri, profesorul de istorie, Gheorghe Panait, de fapt îndrumătorul lor, însoțindu-i. Pasiunea elevilor — mai mari sau mai mici — pentru istorie, pentru trecutul patriei, l-a convins pe dascălul lor să le acorde, poate, una dintre cele mai mari dovezi de încredere, făcîndu-i părtași la...

● Fiecare monedă, fiecare obiect nou descoperit este cercetat cu multă atenție. La întîlnirea cu specialiștii, pionierii sînt pregătiți să prezinte observații interesante.

...MISIUNEA «PE URMELE STRĂMOȘILOR»

Pădurea Budureasca se află la numai opt kilometri de oraș. Pătrunzînd însă în adîncul ei te afli, deodată, parcă, în altă lume. Dealurile line care o împrejmuiesc străjuind-o, gorunii înalți, firicelele de apă care ies din pămînt, foșnetul lin al merilor sălbatici, ceața care adesea învăluie pădurea, totul îi dă un aer misterios, de nepătruns. Sau, cel puțin, așa s-ar putea crede. Pentru că cei veniți aici — pionieri constituiți într-o tabără de cercetare —nu se dovedesc intimidați de nimic. Poate, doar, de ceea ce le spusese tovarășul profesor, și anume că se află pe un teren deosebit de interesant, o zonă arheologică de importanță națională aflată sub observația și cercetarea Muzeului de istorie și arheologie Prahova.

Primele zile trec greu. Nerăbdarea de a porni imediat la săpături trebuie ținută în frîu. Adevărații cercetători dovedesc în acțiunile lor gîndire, chibzuință, bună organizare. Deci, mai întîi corturile, amenajarea bucătăriei, a întregii lor așezări... gospodărești. Apoi, studiul, măsurătorile. Și — competent organizate — căutările!

—Cîte puțin, cu grijă! Nu săpați adînc! Măturați ușor pămîntul, își atrăgeau mereu atenția, unii altora.

Într-o bună zi, însă, observară, la masa de prînz, că Marian lipsea.

— Cine l-a văzut ultima oară? întrebă neliniștit profesorul.

— Lucra în luminiș. L-am chemat, dar s-a făcut că nu mă aude. Sau poate chiar nu mă auzea, era foarte preocupat...

Răspunsul lui Florin îi puseseră pe gînduri, astfel că mîncarea dispăru repede de pe masă și cu toții plecară în luminiș. Îl găsiră pe Marian șezînd neclintit lîngă o ridicătură de pămînt — popic, în limbajul arheologilor — în jurul căreia săpase un culoar adînc. Privirea lui radia bucuria reușitei. Pe acel piedestal de pămînt se odihnea un cuțitaș! Deși nu strălucea la lumina soarelui, pentru tinerii cercetători, iubitori pasionați ai istoriei neamului, însemna mai mult decît un metal prețios, însemna încă o dovadă a existenței unei vechi civilizații pe aceste pămînturi.

Și dovezile de acest fel, și chiar de mai mare importanță —atestate de specialiști — au continuat să iasă la iveală în urma muncii atente a pionierilor, fete și băieți de la diferite școli din orașul Mizil, îndrumați și ajutați de profesorul Gheorghe Panait, de istorici și arheologi ai Muzeului din Ploiești. Se-nțelege, această muncă de cercetare cere nu numai interes deosebit pentru istorie, dar și tenacitate, răbdare, pricepere. Calități ce se dobîndesc în timp. Calități cu care se pot mîndri pionieri ca Marian Coman, Marin Cretoi, Călin Panait, Radu Florin, Luminița Josan, Mirela Panait.

— Pentru vara care se apropie, planurile sînt mult mai largi, întrucît tot mai mulți sînt aceia care se dovedesc interesați de istorie, care vin la mine cu rugămintea să-i «iau în misiune», ne spune tovarășul Panait.

Și o spune cu vădită mîndrie, cu bucurie. Așa cum și noi consemnăm toate acestea.

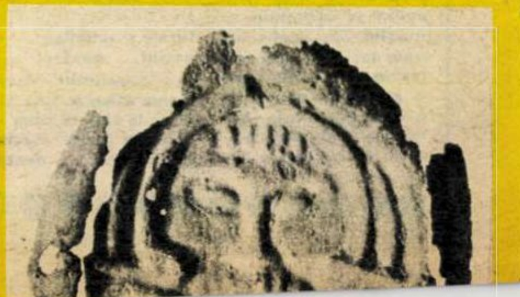

● Piesă din metal presat reprezentînd un chip de om (sec. VI—VII e.n.)

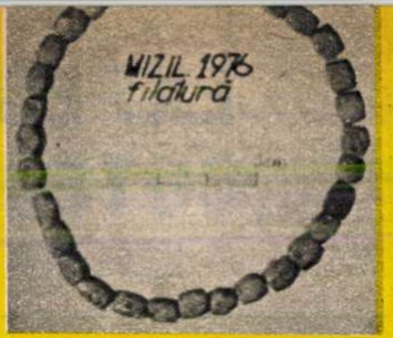

● Mărgele poliedrice,galbene,provenind dintr-un mormînt (prima parte a sec. V e.n.).

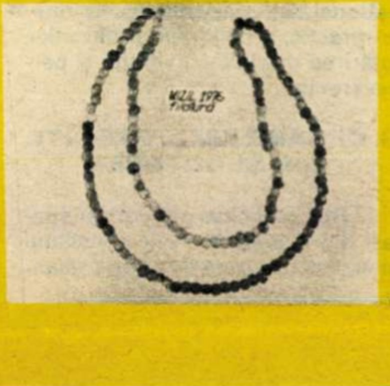

● Mărgele mici, rotunde, de diferite culori — albe, albastre, verzi, roșii, gălbui etc. — provenite dintr-un mormînt din sec. V e.n.

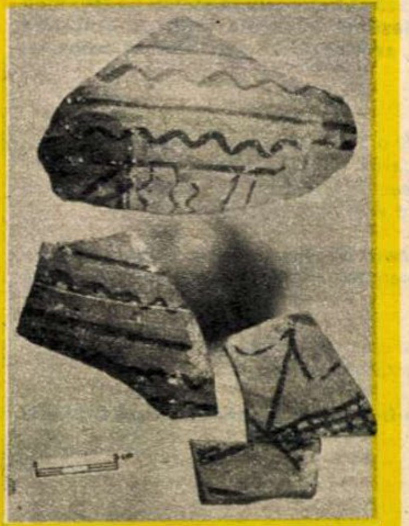

● Fragmente de ceramică pictată, daco-romană (sec. VI—VII e.n.).

●

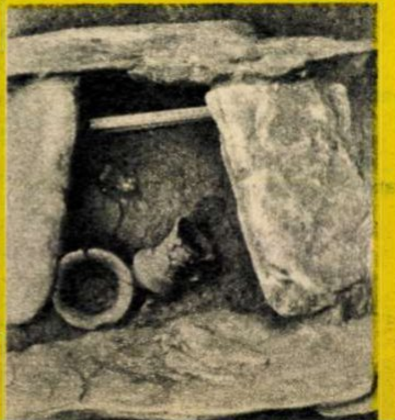

●Complex tracic de incinerare în cutie de piatră, din perioada anilor 2200 î.e.n.

ÎN CLASA A CINCEA E SĂRBĂTOARE

De data aceasta unii dintre eroii reportajului nostru, și anume pionierii detașamentului clasei a V-a A de la Școala generală nr. 1 din Mizil, trăiesc un moment cu totul deosebit: rostirea și semnarea Legămîntului pionierului. Un moment solemn, pregătit cu multă grijă, cu dragoste. Și chiar dacă despre detașamentul lor se spune că pășește întotdeauna cu un pas înaintea celorlalte din unitate, că sînt mereu primii la învățătură ca și în activitățile pionierești, de data aceasta au fost de acord că... se poate și mai bine.

Pentru că nu le era deloc indiferent dacă Burlacu Constanța continua să învețe numai «din cînd în cînd» sau era consecventă, conștiincioasă. Și nu putea fi lăsată la voia întîmplării nici tendința lui Vasile Călin de-a lua în glumă disciplina, prezența și atenția la ore. Nimic nu le era indiferent pionierilor dintr-a V-a. Rostirea și semnarea Legămîntului trebuia să-i găsească nu numai împreună dar și mîndri de reușitele lor în autodepășire.

«Voi învăța și voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele — Republica Socialistă România...» au rostit ei, emoționați, cu mîna pe drapel, în acea zi de sărbătoare. Erau Marius Jipescu, Manea Samir, Gena Duță, Constantin Dragomirescu, Călin Vasile, Monica Stănescu...

Pionieri care, în acele momente, s-au simțit mai mari, mai puternici, cu mai multe răspunderi față de părinți, de societate, de ei înșiși. Desigur, niciodată cuvintele acestea nu vor putea fi uitate. Întipărite adînc în mintea și sufletul lor ele vor deveni imboldul succeselor viitoare.

Pagini realizate de
ELENA MĂNESCU

Concursul

„EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ!”

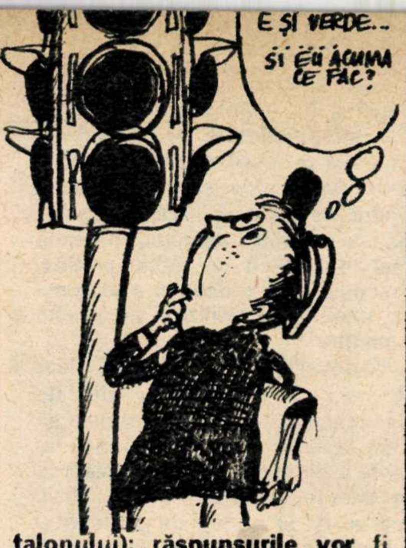
E ȘI VERDE...
ȘI EU ACUMA CE FAC?

Conform regulamentului apărut în nr. 18/1978 al revistei noastre începem publicarea întrebărilor, în seturi de cîte două. Vă reamintim: **fiecare întrebare poate fi însoțită de unul sau două răspunsuri corecte și unul sau mai multe incorecte: participanții la concurs trebuie să stabilească răspunsurile corecte prin marcarea lor cu un X în spațiul special rezervat (pătrățelele din stînga talonului): răspunsurile vor fi trimise pe adresa redacției în termen de cel mult 15 zile** de la data **publicării lor; taloanele care vor depăși acest termen (a 15-a zi va fi socotită după data din ștampila poștei) nu vor fi luate în considerare; participarea la concurs obligă prezentarea tuturor răspunsurilor, prin trimiterea tuturor taloanelor de participare.**

Vă dorim tuturor deplin succes!

EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ

TALON NR. 1

1. **ÎNTREBARE: Un elev se angajează în traversarea străzii pe trecerea marcată pentru pietoni, semaforul destinat acestora fiind pe culoarea verde. Cînd ajunge la mijlocul străzii, semaforul se schimbă pe culoarea roșie. Cum va proceda elevul?**

Răspunsuri:

☐ *a) dacă strada are numai cîte o bandă pe sens — deci în total două benzi — va continua traversarea, avînd timp să ajungă pe trotuar, deoarece pe semaforul pentru dirijarea circulației vehiculelor a apărut culoarea galbenă și vehiculele nu au încă voie să pornească;*

☐ *b) dacă strada are cîte două benzi pe sens — deci în total patru benzi — se va opri și va aștepta pe marcajul cu linie continuă apariția culorii verzi a semaforului;*

☐ *c) va continua să traverseze strada în fugă, indiferent de numărul benzilor, respectiv de lățimea părții carosabile.*

2. **ÎNTREBARE: Cu care dintre brațe trebuie să semnalizeze un biciclist intenția de a opri?**

Răspuns:

☐ *a) cu brațul drept;*

☐ *b) cu brațul stîng;*

☐ *c) cu oricare dintre brațe.*

Adresa participantului . . . .

Numele . . . . prenumele . . . .

școala . . . . localitatea . . . .

strada . . . . nr. . . . . sectorul . . . .

județul . . . . codul . . . .

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII“

–EDIȚIA A X-A–

Regulament

Concursul Expedițiile «Cutezătorii» este organizat anual, în perioada vacanței de vară (cu fază republicană odată la doi ani) de către revista «Cutezătorii» cu sprijinul Consiliului Național al Organizației Pionierilor și în colaborare cu Ministerul Educației și Învățămîntului. Ediția a X-a, jubiliară, a Expedițiilor «Cutezătorii» se desfășoară sub semnul sărbătoririi a 2050 de ani de la formarea statului dac centralizat și independent.

A. EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII» URMĂRESC:

1. Cunoașterea și studierea locurilor ce oglindesc istoria multiseculară a poporului român, a frumuseților și bogățiilor patriei, a realizărilor de astăzi ale oamenilor muncii care, sub conducerea partidului, făuresc societatea socialistă multilateral dezvoltată pe pămîntul României.

2. Cunoașterea și ocrotirea naturii, a mediului înconjurător prin efectuarea de investigații privind poluarea, depistarea unor elemente floristice și faunistice rare, a unor monumente ale naturii și luarea de măsuri pentru protejarea acestora, remarcarea sau marcarea unor trasee turistice, amenajarea izvoarelor, întreținerea potecilor și refugiilor montane.

3. Cultivarea spiritului de observare, de cercetare și analiză a unor procese naturale, economice și istorico-sociale din zonele străbătute, stimularea interesului pionierilor și școlarilor pentru descoperirea și explicarea științifică a unor elemente mai puțin cunoscute ale realității înconjurătoare.

4. Stimularea practicării de către pionieri și școlari a turismului în vederea petrecerii în mod recreativ, instructiv și educativ a timpului liber în mijlocul naturii, pentru călirea lor fizică și morală.

5. Dezvoltarea și consolidarea spiritului de echipă, a aptitudinilor necesare autoconducerii și autogospodăririi, a prieteniei dintre pionierii și școlarii români și de alte naționalități, dezvoltarea spiritului practic, a curajului și dîrzeniei, întărirea disciplinei, voinței și perseverenței.

B. ORGANIZAREA, PREGĂTIREA ȘI DOTAREA

1. Pot participa pionieri și școlari din clasele V—VIII constituiți în echipaje avizate de către comandamentul unității de pionieri și de către conducerea școlii respective. Echipajul, avînd o denumire și o emblemă proprie, se constituie din 10—15 membri, elevi din aceeași școală sau casă a pionierilor și șoimilor patriei, din rîndul cărora pot face parte 1—2 elevi uteciști, foști pionieri expediționari, cu condiția ca aceștia să nu îndeplinească funcția de comandant, căpitan sau secund.

2. Echipajul este condus de către un comandant — cadru didactic — care poartă întreaga răspundere a pregătirii și desfășurării expediției în condiții de deplină securitate a copiilor. Conducătorul echipajului va fi ajutat de un căpitan și un secund. Ceilalți membri ai echipajului vor avea sarcini precise, în funcție de scopul expediției, înclinațiile și preferințele lor (geograf, istoric, geolog, folclorist, etnograf etc.).

3. Zona aleasă spre cercetare se va afla la o altitudine medie de cel puțin 500 m, excepție făcînd expedițiile nautice în Delta Dunării și de-a lungul unor rîuri, iar itinerarul străbătut pe jos, de la punctul de pornire și pînă la cel de încheiere a expediției propriu-zise va fi de minimum 100 kilometri. Nu se admit în concurs expediții ciclo-turistice, acestea făcînd parte din altă acțiune pionierească republicană.

4. Toți membrii echipajului trebuie să obțină confirmarea perfectei lor stări de sănătate prin aviz medical scris; fiecare echipaj va fi dotat cu truse medicale și va fi temeinic instruit de către un medic în ceea ce privește: alimentația, dozarea efortului fizic, evitarea accidentelor, acordarea primului ajutor, prevenirea și tratarea mușcăturilor de viperă.

5. Birourile consiliilor comunale, orășenești și municipale ale Organizației Pionierilor, conducerile școlilor vor verifica cu toată exigența și vor aproba obiectivele expedițiilor, traseele propuse, componența și denumirile echipajelor care doresc să participe la acțiune. Fondurile necesare expediției se obțin prin: subvențiile bugetare destinate excursiilor școlare, autofinanțare — valorificarea deșeurilor de hîrtie, a sticlelor și borcanelor, a metalelor feroase și neferoase, prestarea de muncă în C.A.P.-uri, I.A.S.-uri sau în alte întreprinderi, prin «CEC de excursie», prin contribuția familiilor etc.

(CONTINUARE ÎN NUMĂRUL VIITOR)

UN DRUM NOU PRIN taiga

De la stația de cale ferată Lena, din Siberia, în luna ianuarie 1974 a fost dat startul în construirea Magistralei feroviare Baikal-Amur, cel mai important obiectiv al actualului cincinal din U.R.S.S. care va atrage în circuitul economic al țării noi teritorii, însumînd o suprafață de peste un milion kmp. Atunci a fost înălțată și Zveozdnîi — prima așezare de pe ruta magistralei Baikal-Amur, destinată constructorilor sosiți aici din cele mai diferite localități ale Uniunii Sovietice. Centrala electrică și prima casă — căminul constructorilor — au fost aduse, piesă cu piesă, cu elicopterul. Astăzi, Zveozdnîi a devenit o așezare modernă unde funcționează o școală, grădinițe de copii, un club spațios, o bibliotecă, magazine etc. Tot aici s-a construit și o stație-releu de televiziune care funcționează prin satelit. În Zveozdnîi locuiesc 5 000 din cei peste 80 000 de constructori ai magistralei transsiberiene.

Pe traseul magistralei Baikal-Amur, în timpul iernii, clima este aspră, cu geruri năprasnice, iar vara aduce aici călduri ca în zonele subtropicale. De aceea pentru constructori au fost create modele speciale de haine de lucru, potrivite fiecărui sezon. Din cei 3 000 km, cît va măsura în final întregul traseu al magistralei, au fost construiți peste 600 km,(împreună cu șoselele de acces și alte șosele ce merg paralel cu linia magistralei). Se poate spune că uriașa întindere cuprinsă între fluviile Lena și Amur — adică aproximativ a douăzecea parte a teritoriului U.R.S.S. — a devenit un mare șantier de construcții. Pentru că Magistrala Baikal-Amur nu înseamnă doar construcția căii ferate, ci și apariția unui vast complex industrial pe întinsul teritoriu al Siberiei de răsărit. Regiunile care vor fi traversate de calea ferată vor fi supuse unui proces de industrializare accelerată. Vor apărea întreprinderi de exploatare a bogățiilor forestiere ale taigalei, mine de cărbune, fier și cupru, uzine și fabrici de prelucrare ale bogățiilor subsolului precum și mari unități energetice.

Paralel cu magistrala se construiesc noi așezări, se ridică fabrici. Orașul Tînda, de pildă, ce se va înălța pe vatra unei mici comune, situată la jumătatea distanței dintre lacul Baikal și orașul Komsomolsk, a început să prindă contur.

Drumul de fier înaintează kilometru cu kilometru, paralel cu valorificarea bogățiilor uriașelor întinderi siberiene. Pînă la plecarea primului tren din centrul Siberiei spre Oceanul Pacific au mai rămas doar cinci ani.

PĂMÎNT CUCERIT DIN ape

Pînă în urmă cu zece ani Thuy Țan nu figura pe hartă. Pe locul său se aflau apele Golfului Tonkin. Cei ce au smuls mării, palmă cu palmă, teritoriul de azi al Thuy Țan-ului au fost tinerii. La început au îndiguit marea, forțînd apele să se retragă. Pentru a construi primul dig, lung de 5 km, au trebuit să se lupte cu forțele dezlănțuite ale naturii — taifunuri și maree — cărora li se adăugau bombardamentele inamice. Cu ajutorul populației din alte districte, în anul 1968 la Thuy Țan au fost încheiate lucrările la sistemul de diguri iar pe noile terenuri a început edificarea unei vieți stabile.

Astăzi, în noua localitate trăiesc 3 258 de locuitori, din care 1 400 sînt agricultori. Thuy Țan dispune și de o fabrică de cărămizi cu o capacitate de două milioane de cărămizi pe zi. Cele 20 de creșe și grădinițe de copii, școala elementară cu o capacitate de 1 000 de locuri și cele patru dispensare completează zestrea social-culturală a localității. Paralel cu cultura intensivă a stufului, localitatea Thuy Țan și-a intensificat exploatarea resurselor maritime și creșterea animalelor.

ANIVERSAREA CUCERIRII EVERESTULUI

În acest an, în Nepal va fi sărbătorită cucerirea celui mai înalt pisc din lume — Everestul (8848 m) — realizată cu 25 de ani în urmă, la 29 mai 1953, de către alpinistul neozeelandez Edmund Hillary însoțit de șerpașul (membru al tribului Șerpa) Tenzing Norgay. Evenimentul va fi marcat prin organizarea, timp de o săptămînă (25—31 mai), a unor expoziții și simpozioane pe teme alpine, precum și prin excursii ce se vor efectua în partea nepaleză a munților Himalaia. Cu acest prilej, autoritățile nepaleze au invitat la festivități pe toți cei 56 de alpiniști (între care și două femei) care au reușit de-a lungul celor 25 de ani să atingă punctul cel mai înalt al Terrei.

PIETRELE PREȚIOASE DE PE MALUL PACIFICULUI

Însemnări de **IULIU RAȚIU**

Purtarea ciudată a lui Vasile m-a cam supărat: îi venise s-o facă pe alchimistul, cînd toți din tabără dormeau, iar eu, din prudență, trebuia, mai bine-zis eram obligat, să veghez ca «operația pietrelor semi-prețioase» să se desfășoare în cele mai bune condiții. Și cînd te gîndești că totul pornise de la... Castelul din sticle! Da, da, n-am greșit, nu este vorba de Castelul de sticlă din cel puțin o duzină de povești (uneori i se mai spune și Palatul de cristal), ci despre Castelul din sticle, de pe șoseaua care leagă Orașul Victoria de Insula Vancouver, de uluitorul Muzeu forestier de lîngă orășelul Duncan și de lîngă Portul Nanaino, înălțat pe locul unde, cu vreo sută de ani în urmă, își aveau așezările indienii din tribul cu același nume.

Așadar, ne sculasem în zori și bucuroși că în acea zi aveam să facem prima baie în valurile Pacificului, aproape că nici nu ne-am atins de masa de dimineață: cîrnăciori cu fasole și fulgi de porumb cu lapte. Mai tîrziu, am cam regretat toți că n-am acordat atenția cuvenită micului dejun, dar cum parcă intuiam că în fața avem perspectiva descoperirii unei... comori, foamea, care la un moment dat, începuse să ne încerce rezistența, ne-a dispărut ca prin minune. Noi însă am rezistat cu bărbăție acestei meschine încercări de a fi abătuți de pe drumul temerar pe care pornisem: 50 de copii din toată lumea descoperiseră... Dar, să lăsăm acea formidabilă descoperire mai la urmă, pentru că, mai întîi am descoperit Castelul din sticle.

La început, cînd am zărit acea explozie de lumină, răspîndind un evantai de raze de toate culorile, mi-am zis că cineva a pus, pentru școlarii mai mult sau mai puțin silitori, o prismă de cristal, ca să le facă zilnic «demonstrația cu refracția luminii» sau a felului cum se poate obține, la margine de drum, «spectrul solar». Cînd, mai apoi, ne-am trezit cu toți în fața unui adevărat castel construit din sticle de bere, de coca-cola, de vin și de bulion de roșii, interesul nostru estetic, științific și utilitar a crescut din nou: castelul era, într-adevăr, construit cu multă fantezie; cele cîteva zeci de mii de banale sticle, folosite la înălțarea lui, erau, toate, vizibil ciobite la gură; nu puteai — oricîtă bunăvoință ai fi avut — să te joci prin coridoarele, sălile și turnurile lui, pentru că nu aveai pe unde intra! Eram, așadar, din păcate, în fața unui surogat de joc al fanteziei, pentru că oricîtă bunăvoință am fi avut, pentru a intra într-o poveste ai nevoie măcar de o ușă!

...Ne aștepta însă acel plonjon (cît un vis dintr-o poveste!) în apa Pacificului și la 11 ani, ca,de altfel, și la 40, nu poți fi mult timp supărat pe faptul că ți-a fost închisă în nas poarta unui castel din sticle ciobite de oțet, de limonadă sau de lapte...

* * *

Oceanul Pacific ne-a întîmpinat, ca și Marea Neagră la Năvodari, cu valuri albastre și înspumate, cu depărtări misterioase care ascundeau privirilor noastre rotunjimea pămîntului, cu zbuciumul acela viu, etern care și pentru oameni înseamnă viață, neliniște fertilă și — de ce nu? — enigmele unor începuturi ce reprezintă noi căutări, noi biruințe sau înfrîngeri. Dar copiii sînt întotdeauna victorioși, mai mult chiar, atunci cînd te aștepți poate cel mai puțin, ei descoperă și în nisip, pietre prețioase.

Le-au găsit printre scoici, scormonind nisipul plajei, căutînd crabi să se joace cu ei, urmărind labirinticele tunele săpate de viermii acvatici. Era un întreg «depozit», dăinuind acolo de milenii sau, poate, cine știe, adus de un val enigmatic din fundul oceanului, chiar în acea dimineață. Primul l-a descoperit Mateo, un băiețel italian care, cu generozitatea caracteristică vîrstei, l-a pus la dispoziția tuturor. Erau... pietre albastre, verzi, roșii, albe, galbene, de mărimi diferite, ce-și dezvăluiau adevărata strălucire abia atunci cînd erau spălate în apa oceanului. Neașteptata descoperire i-a uluit pe toți, dar mai ales pe localnici, care nu știau ce să facă: să lase pe copii să-și umple buzunarele cu acele pietricele — sau să anunțe autoritățile, pentru a pune la adăpost acea mină de suprafață de pietre semiprețioase, dacă nu chiar prețioase, descoperită — din pură întîmplare în Canada de un... italian. Dar cum entuziasmul copiilor e ca un torent de munte ce nu poate fi stăvilit, Yolanda, conducătoarea taberei la care fuseseră invitați și patru pionieri din România, n-a luat nici o măsură, chibzuind că mai întîi trebuie să se intereseze cum se procedează în astfel de cazuri. Și-apoi, peste tot în lume și mai ales în Canada, care pe vremuri a fost un «Eldorado» al căutătorilor de aur, iar mai recent al căutătorilor de jad, primul descoperitor are și el anumite drepturi!

Și astfel, 50 de copii favorizați de o fericită întîmplare, au ajuns să-și umple buzunarele cu zeci de pietricele colorate, deocamdată neșlefuite care, fără îndoială, puteau fi rubine, safire, smaragde... sau, în cel mai rău caz, semiprețioasele agate, ametiste și opale...

Era un vis ciudat, ciudat dar frumos ca toate visele, pe care toți doream să-l trăim din plin, măcar și pentru incredibilitatea lui.

De aceea, m-a iritat și m-a intrigat purtarea nefirească a lui Vasile care, procedînd în mod paradoxal, voia să devină alchimistul ce urmărea să anihileze strălucirea minunatelor pietre descoperite pe malul Pacificului.

— Nu pot fi pietre prețioase! — încercase el să mă lămurească, pe drumul de înapoiere în tabără.

— De ce?

— Nu pot fi!

— Adică de ce? am repetat eu întrebarea, contrariat și de-a dreptul iritat. Spune, Vasile, ție nu-ți place de loc să visezi?

— Ba da... m-a asigurat el, sincer, copilărește. Dar acestea nu sînt pietre prețioase. Nu-i științific să fie!

Ei, dacă peste zburdălnicia caracteristică vîrstei se prăbușise meditația și peste vis — știința, atunci Vasile trebuia — cît de cît — luat în serios.

— Și cum ai de gînd să demonstrezi ipoteza ta? l-am luat eu mai serios.

— Voi încerca să topesc aceste pietricele...

L-am privit uluit:

— Adică tu vrei să topești safirele și agatele! Tu nu știi că asta-i aproape imposibil? Și unde vrei să faci minunea?

— Pe plită!

Simplu și concis: alchimistul Vasile, din clasa a V-a a unei școli generale din Baia Mare, nu avea nevoie de temperatura de zeci și zeci de mii de grade a plasmei pentru a putea dezintegra carbonul pur din rubine, ci de o modestă plită din bucătăria taberei! În fața unei asemenea hotărîri eram, bineînțeles, obligat să las la o parte planificarea programului pe a doua zi, precum și somnul și să merg, pas cu pas, pe urmele modernului alchimist, care în entuziasmul lui științific putea să arunce în aer recipientul cu butan sub presiune ce era folosit la preparatul mîncării. Și iată-mă, așadar, urmărind cum, pe marea plită din bucătărie, Vasile ținea, cu un clește, deasupra flăcării, o bucată de tablă pe care se... prăjeau cîteva pietricele roșii, albastre, verzi... La început, pe tabla care, în scurt timp se înroșise de căldură, nu s-a petrecut, spre satisfacția mea — mărturisesc — răutăcioasă, nici un fenomen notabil. Apoi, deodată, cînd parcă și Vasile începuse să-și piardă răbdarea, pietricelele deveniră incandescente și începură să sară și să trosnească la fel ca floricelele din boabele de porumb...

— Sticlă! exclamă Vasile cu seriozitate. Ipoteza mea s-a adeverit! Bucăți de sticlă, șlefuite de mișcarea continuă a valurilor oceanului... Și, cu bucuria omului animat de vigoarea pură a adevărului, pe care nu-l mai emoționa sfîrîitul floricelelor de sticlă, recviem nostalgic al visului pe care îl spulberase cu încrederea lui fertilă în știință adăugă:

— Acum mă duc să mă culc... Mi-e tare somn!

Rodul Patriei

Din toate părțile luminii urcă grîul
Dînd glas de bucurie muncii noastre,
Deasupra cerurile ni-s albastre,
Și-i ca un suflet printre holde rîul.

Un stol de stele pîlpîie-n fîntîna
Din pragul casei; ele cîntă lin,
Li-i glasul de miresme și de rouă plin
Iar eu le-aș tot culege, într-un vis, cu mîna.

Începe vara să-și ridice-n umeri
Tot sporul rodului din pămîntirea țării,
Din Caraiman și pîn' la geana mării
Lumina muncii are pașii tineri —

Intreaga patrie-i pe zborul împlinirii,
Iar din grădini se-aud cum cîntă trandafirii.

ION CRÎNGULEANU

FRUMOSUL ÎN ACȚIUNE ȘI... O PARADĂ A MODEI!

Parada modei destinată sezonului cald, desfășurată,nu de mult, la Magazinul bucureștean «Romarta copiilor» a dovedit încă o dată ingeniozitatea, fantezia, bunul gust, dragostea pentru frumos a pionierilor, din cadrul cercului de creație estetică industrială de la Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei condus de profesoara Stela Rizescu. Dintre modelele prezentate, destinate colegilor mai mici și mai mari, s-au bucurat de aprecieri unanime: o frumoasă pelerină de stofă roșie cu aplicații, o bluză cu fusta bleumarin, a cărei originalitate provenea dintr-un joc de dungi al materialului. Cîte ceva din tainele realizărilor prezentate în Parada modei le-am aflat chiar de la pionierii creatori.

Mihaela Crăciun — Noi lucrăm cu deșeuri textile, bucăți de material care par inutilizabile.

Elena Vincu — Așa par numai, dar după multă chibzuință devin îmbrăcăminte, așa cum s-a văzut. În jurul unei bucăți de diolen, tricot sau stofă se încing adevărate dezbateri între noi, membrii cercului. Facem zeci de schițe, tipare și abia apoi trecem la croit.

S-a observat, cred, că modelele noastre, fustele, rochiile, pantalonii, deși concepute ca măsuri mici, sînt destinate celor de vîrsta cutezătorilor.

Interesîndu-ne de preocupările membrilor care alcătuiesc acest ingenios cerc de creație, aflăm că sînt elevi foarte buni, unii dintre ei matematicieni și fizicieni pasionați, cărora le place activitatea de creație în domeniul modei.

Mariana Stoica — Venim cu interes la cerc și, de fapt, si cu mult folos. Învățăm să gîndim, să inventăm să ne formăm o concepție estetică. Acum nu ne mai place să ne îmbrăcăm oricum, ne potrivim culorile, știm ce ni se potrivește. Într-un cuvînt, cercul nostru este și o școală a bunului gust...

Liliana Gheorghiu — Și de economie. Zilele trecute am lucrat pentru mama o fustă de vară, dintr-un material ușor. A ieșit foarte bine. Mamei i-a plăcut și m-a felicitat. Dar dorința mea cea mai fierbinte este ca unul dintre modelele create de noi să intre in producție.

N.R. Și a noastră, Liliana, precum și a cititorilor noștri.

CRONICAR

● ● ● ● ●

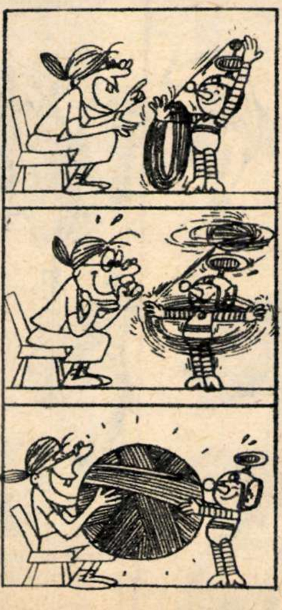

FĂRĂ CUVINTE
de SIMION ALEXANDRESCU

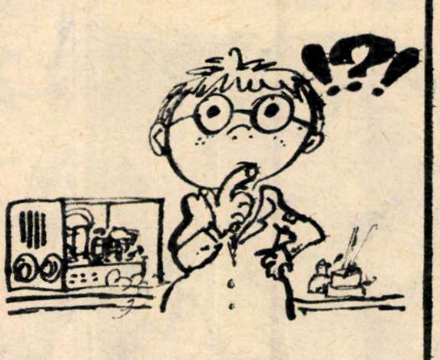

Harnic, priceput, dar cam uituc, Ionică a pierdut din nou ceva, și anume șurubelnița cu care se pregătea să lucreze la aparatul său de radio.

Șurubelnița se află ascunsă într-un... desen din acest număr al revistei.

Îl puteți ajuta pe Ionică s-o găsească?

Numismatică

Înainte de inventarea monedei (în legătură cu aceasta, vezi Atelierul fanteziei nr. 11/1978), metalul începe să joace un rol tot mai mare ca echivalent de schimb. Avantajele sînt evidente: volumul mic, maleabilitatea, inalterabilitatea. Obiectele de bronz și fier (securi, căldărușe, inele, spirale) au devenit obiecte-monedă. În țara noastră aria de răspîndire a acestora a fost determinată prin studierea numeroaselor depozite descoperite la Țufalău-Covasna, Perșinari-Dîmbovița ș.a. Ulterior obiectelor-monedă li s-au dat greutăți fixe, în special după descoperirea balanței. Astfel o turtelă de fier din Sparta cîntărea 628 de grame. Cu timpul, rolul obiectelor-monezi l-au preluat metalele prețioase (aurul și argintul), care au caracteristici fizice superioare (divizibilitate lesnicioasă, omogenitate ridicată, volum și greutate mică la o valoare mare).

Moneda propriu-zisă, bazată pe utilizarea etalonului 2 ponderal-monetar, apare la caldeeni, apoi trece la egipteni, la greci și la romani. În prima jumătate a secolului al VII-lea î.e.n. o aflăm simultan în Asia Mică și Grecia centrală, confecționată la început din electrum (aliaj natural de aur și argint). Monedele se prezentau sub forma unor pastile rotunde sau ovale, neregulate, bombate neuniform, ornate pe avers de zgîrieturi longitudinale sau figuri geometrice neregulate făcute cu ciocanul. Pe revers apărea semnul caracteristic al monedei arhaice: unul pînă la trei pătrate.

I. PENESCU

* * *

MAGISTRALELE MUNCII

(URMARE DIN PAG. 3)

lurgie, mecanică, construcții, electrotehnică. Absolvenții treptei întîi a liceului pot să urmeze treapta a doua sau școala profesională pentru a se califica în meseriile de furnalist, oțelar, laminator, metalurgist metale neferoase, operator la fabricarea produselor refractare, operator la fabricarea țevilor sudate etc. Absolvenții celei de-a doua trepte a liceului își pot însuși următoarele specialități: siderurgist, mecanic pentru mașini și utilaje, electromecanic, prelucrări prin așchiere, laminator și tratament termic, metalurgist pentru metale neferoase, electronist pentru automatizări construcții, instalator pentru construcții etc. Liceele industriale cu profil metalurgic, funcționează la Aiud, Beclean, Brăila, Buzău, Călan, Călărași, Cîmpia Turzii, Galați, Hunedoara, Iași, Oțelul Roșu, Roman, Slatina, Șimleul Silvaniei, Tecuci, Tîrgoviște, Vlăhița.

Și încă o precizare: toți elevii care urmează o școală cu profil metalurgic pot beneficia de bursă de stat sau de întreprindere. La dispoziția lor se află cămine și cantine, spații destinate activității culturale și sportive.

PRIMUL NOSTRU CINEMATOGRAF

La 28 decembrie 1895, inginerul francez Louis Lumière a prezentat la Paris primele fotografii mișcătoare din lume, proiectate cu un aparat inventat de el și denumit **cinématographe.** *La mai puțin de zece luni de la această premieră mondială, unul dintre aparatele lui Lumière era adus la București și instalat în imobilul ziarului «L' indépendance Roumaine», pe Calea Victoriei, vizavi de actualul palat al telefoanelor. La 28 mai 1896 a avut loc prima reprezentație, cu zece filme de cîte... 15 metri. Ziarele de atunci ne comunică și o parte din titlurile acestor filme:* **Copii și jucării; Artileria spaniolă; Masa pisicilor; Furtună pe mare; Curse în saci; Tigri; Trenul Paris-Lyon; Stropitorul stropit.**

La 2 iulie 1897 au fost vizionate și primele filme românești, făcute «de domnul Manu, operatorul». Iată titlurile acestor producții, care măsurau nu 15, ci 30 de metri fiecare: **Inundațiile din Galați; Flotila de pe Dunăre; Exercițiile Flotilei; Terasa cafenelei Capșa; Bufetul de la Șosea** *și* **Tîrgul Moșilor.** *Inundațiile de la Galați avuseseră loc doar cu o lună mai înainte — era deci vorba de un jurnal cinematografic de actualități, primul realizat la noi.*

În fotografie: imobilul unde, la etajul I, s-a organizat prima reprezentație de cinematograf din România.

ION MUNTEANU

● ● ● ● ●

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scinteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scinteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresindu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

index 41033

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN şi CLAUDIA STĂNESCU

8

DIN ZORI DE ISTORIE

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: În fruntea unei puternice expediţii, regele persan Darius cotropeşte pămînturile geto-dacilor. Dar armata invadatoare nu intîlneşte in cale decît pustiul. Odrix, căpetenia geţilor, îi trimite lui Darius un mesaj ciudat, plin de tîlc.

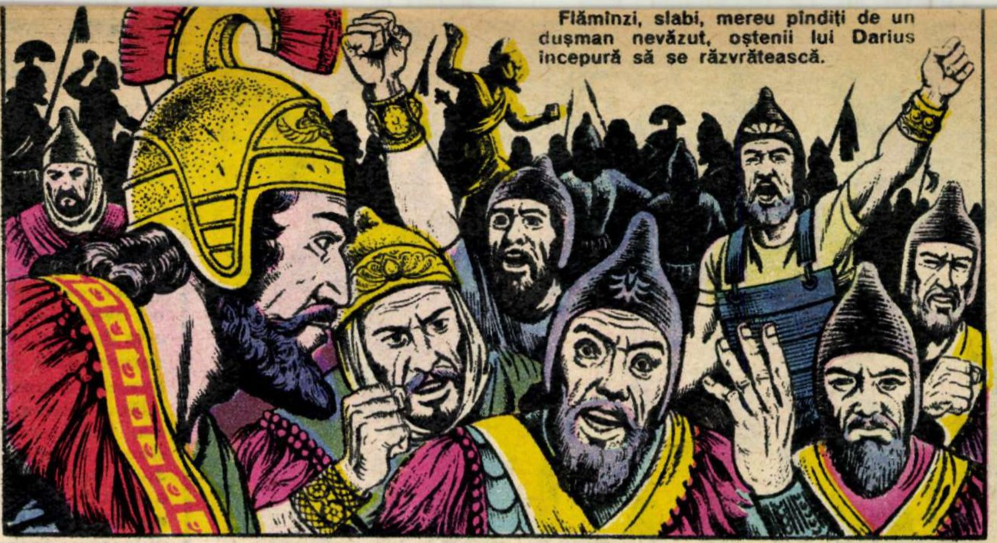
Flămînzi, slabi, mereu pîndiţi de un duşman nevăzut, oştenii lui Darius începură să se răzvrătească.

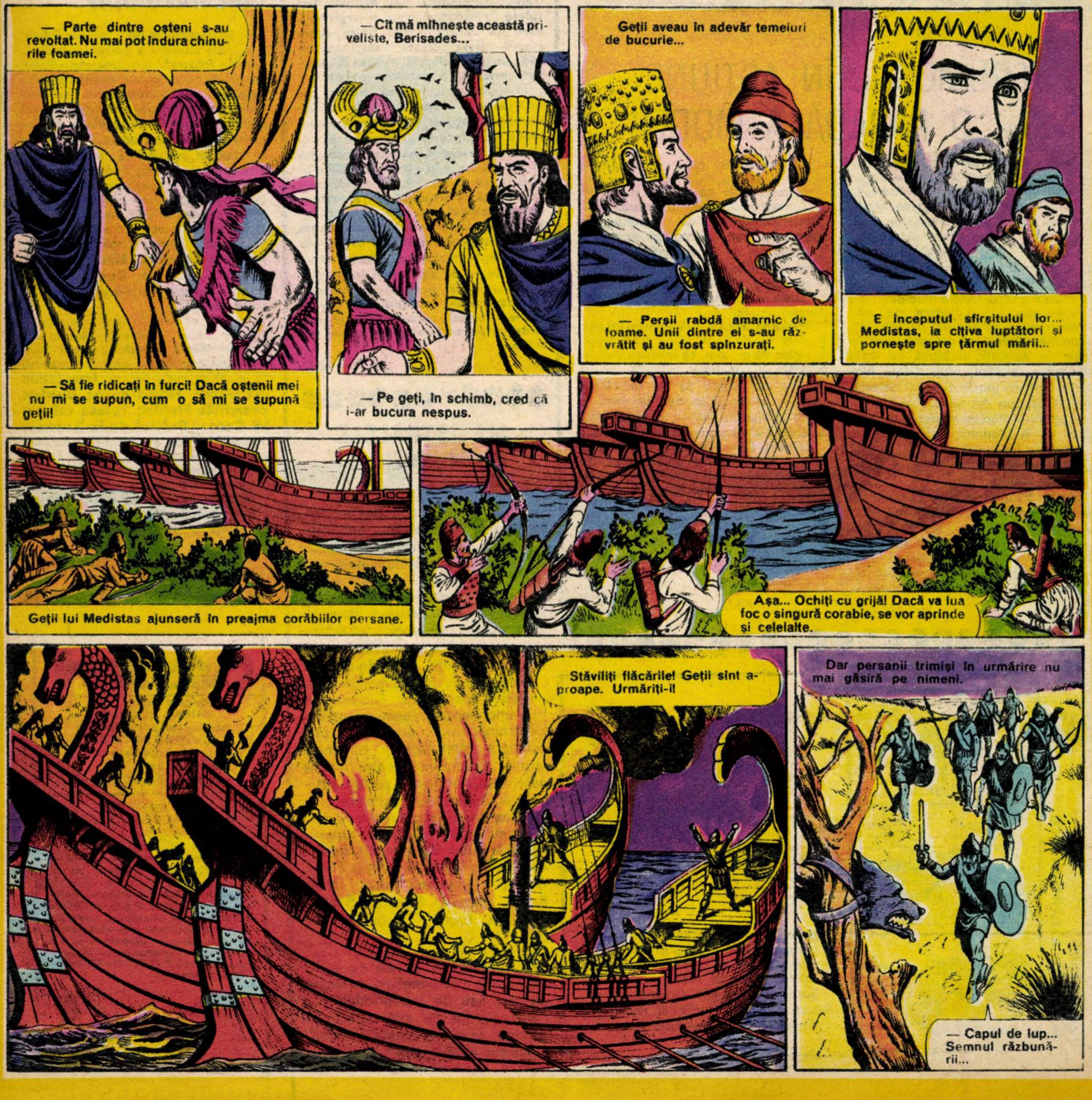
— Parte dintre oşteni s-au revoltat. Nu mai pot îndura chinurile foamei.
— Să fie ridicaţi în furci! Dacă oştenii mei nu mi se supun, cum o să mi se supună geţii!
— Cît mă mîhneşte această privelişte, Berisades...
— Pe geţi, în schimb, cred că i-ar bucura nespus.
Geţii aveau în adevăr temeiuri de bucurie...
— Perşii rabdă amarnic de foame. Unii dintre ei s-au răzvrătit şi au fost spînzuraţi.
E începutul sfîrşitului lor... Medistas, ia cîţiva luptători şi porneşte spre ţărmul mării...
Geţii lui Medistas ajunseră în preajma corăbiilor persane.
Aşa... Ochiţi cu grijă! Dacă va lua foc o singură corabie, se vor aprinde şi celelalte.
Stăviliţi flăcările! Geţii sînt aproape. Urmăriţi-i!
Dar persanii trimişi în urmărire nu mai găsiră pe nimeni.
— Capul de lup... Semnul răzbunării...
— Va urma —

La Teatrul «Ion Creangă», pionierii în mijlocul actorilor îndrăgiți.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

21

JOI, 25 MAI 1978,
ANUL XII (NR. 556)

Moment din «Recreația mare» cu Alexandrina Halic și Ion Arcudeanu.

Foto: GR. PREPELIȚĂ

Vizita oficială de prietenie pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a efectuat-o în Republica Populară Chineză la invitația tovarășului Hua Kuo-fen, președintele Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, premierul Consiliului de Stat al R.P. Chineze, se înscrie ca un moment de cea mai mare însemnătate în cronica raporturilor de solidaritate dintre partidele și popoarele celor două țări. Desfășurată într-o ambianță de caldă prietenie, înaltă stimă și prețuire reciprocă, recenta vizită constituie o importantă contribuție la dezvoltarea și adîncirea în continuare a relațiilor multilaterale dintre poporul român și chinez, în interesul construcției socialiste din cele două țări, al cauzei generale a socialismului, colaborării și păcii.

La închiderea ediției revistei noastre, vizita oficială de prietenie a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, și a tovarășei Elena Ceaușescu, în unele țări ale Asiei, continuă în Republica Populară Democrată Coreeană, unde înalții soli ai poporului român sînt oaspeții tovarășului Kim Ir Sen, secretar general al Comitetului Central al Partidului Muncii din Coreea, președintele Republicii Populare Democrate Coreene, și a tovarășei Kim Săng E.

RADAR PIONIERESC

ANGAJAMENT ASUMAT — ANGAJAMENT DEPĂȘIT!

Harnici și inimoși, asemeni părinților și fraților lor mai mari, pionierii din municipiul **Satu Mare** *raportează un frumos bilanț: pe trimestrul I al anului, angajamentul de muncă patriotică a fost depășit. Un bilanț care vorbește despre o bună mobilizare a tuturor comandamentelor pionierești, a tuturor pionierilor. Un bilanț trimestrial care anunță un an pionieresc rodnic și la capitolul «munca patriotică».*

CÎȘTIGĂTORII ÎI APLAUDĂ PE... CÎȘTIGĂTORI!

Deși s-au întrecut în a construi jucării, concursul n-a fost deloc o... joacă. Aceasta pentru că cei mai îndemînatici și mai pasionați pionieri tehnicieni din **Adjud, Homocea, Ruginești, Păunești** *și* **Corbița** *(județul* **Vrancea)** *și-au dat întîlnire pentru a-și «adjudeca» întîietatea la inventivitate și pricepere. Locul desfășurării: Casa pionierilor și șoimilor patriei din Adjud. Cîștigătorii? Prietenii mai mici ai pionierilor, șoimii patriei, cei cărora le-au fost destinate frumoasele jucării.*

O INVITAȚIE PE DEPLIN ONORATĂ

In răgazul de după muncile cîmpului, sătenii din **Hălăucești, (**județul **Iași)** *și-au făcut timp, zilele acestea, să treacă și pe la căminul cultural, răspunzînd astfel invitației insistente a pionierilor. Surpriza a fost deosebit de plăcută: o interesantă și bogată expoziție de creație tehnică și științifică (radioreceptoare, construcții cu caracter didactic, dispozitive din domeniul automatizării etc.) le-a încîntat ochiul și sufletul. Mai ales pentru că autorii erau chiar fiii lor:* **Petru Bejan, Francisc Ciobanu, Alois Tălmăcel....**

LECȚIE VIE DE ISTORIE

O inițiativă bună găsește repede adepți entuziaști. Așa s-a întîmplat și în privința concursului **«Civilizația dacică pe teritoriul județului Harghita»** *la care au participat toate cele opt școli din* **Miercurea Ciuc.** *Dedicat aniversării a 2050 de ani de la făurirea primului stat dac centralizat și independent, concursul a presupus o temeinică pregătire, în care pionierii au primit sprijinul și îndrumările specialiștilor de la Muzeul județean de istorie, al tovarășilor profesori.*

✽

În cadrul celei de a II-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României», zilele acestea în municipiul Hunedoara s-a desfășurat faza pe localitate a concursului formațiilor corale. Juriul a avut o misiune dificilă, întrucît toți pionierii au dovedit o foarte bună pregătire, prezentînd un repertoriu bogat, valoros.

ELISABETA SÎRBU
și MANUELA BUCULEI
Subredacția «Tot înainte»,
Hunedoara

(Aceste știri au fost redactate pe baza informațiilor transmise de consiliile județene ale Organizației Pionierilor. «Radarul» rămîne pe recepție!)

CÎNTAREA ROMÂNIEI

ȘTAFETA CUTEZANȚEI

AUTOCONDUCEREA MUNCITOREASCĂ- LECȚIE VIE DE COMPETENȚĂ ȘI CUTEZANȚĂ

O expresie de mare actualitate, o idee care și-a cîștigat prin fapte limpezimea, o practică ale cărei roade și-au dovedit pe deplin puterea de convingere: autoconducerea muncitorească, **realitate de prim-plan a vieții noastre economico-sociale care constituie traducerea în viață a politicii științifice a partidului, a indicațiilor clarvăzătoare, revoluționare ale tovarășului Nicolae Ceaușescu.**

Este o realitate cunoscută vouă, prețuită de voi toți; o realitate ale cărei temeiuri adînci se cer necontenit analizate, scoase la lumină, transformate în noi surse de acțiune.

În cadrul consultațiilor politice pentru pionieri și școlari, la dezbaterea dedicată temei de astăzi am invitat un tovarăș muncitor cu înaltă calificare și o statornică cititoare a revistei noastre.

Din convingerea că, deși subiectul discuțiilor pare a fi diferit în cele două teme — autoconducerea muncitorească și autocon-

(CONTINUARE ÎN PAG. 4)

Între 27 mai — 2 iunie 1978 se va desfășura în întreaga țară, sub egida Consiliului Național al Organizației Pionierilor, Centralei editoriale și Editurii «Ion Creangă» manifestarea anuală «Zilele cărții pentru copii».

UN VAST ȘI EDIFICATOR UNIVERS AL CĂRȚII

În sala Dalles din Capitală s-a deschis «Expoziția de carte și mijloace de informare și educare a oamenilor muncii», ilustrare vie a dezvoltării puternice a literaturii și artei românești, a capacității de creație spirituală a poporului român, a oamenilor de artă și cultură — români, maghiari, germani și de alte naționalități.

Vizitatorul este informat că în perioada 1976—1977 editurile noastre au oferit cititorilor 7 505 titluri într-un tiraj de peste 160 de milioane de exemplare — volume publicate în limba română și în limbile naționalităților conlocuitoare.

Standuri speciale prezintă operele tovarășului Nicolae Ceaușescu și scrierile dedicate personalității sale, publicate în țară și peste hotare, în semn de înaltă apreciere și considerație față de contribuția sa remarcabilă la dezvoltarea și înflorirea României socialiste, la cauza păcii, la promovarea unor noi principii și norme de relații în viața internațională, a colaborării și prieteniei între popoare. Cele 57 de volume, cuprinzînd biografii și selecții din vasta operă a tovarășului Nicolae Ceaușescu — ce au apărut pînă acum în 25 de țări — reprezintă o dovadă elocventă a marelui interes al oamenilor de pe toate meridianele globului față de viața, activitatea și gîndirea președintelui României, a înaltei aprecieri de care se bucură în lume contribuția sa deosebită la rezolvarea, în interesul popoarelor, a problemelor majore ale contemporaneității.

Sînt expuse, de asemenea, numeroase lucrări legate de aniversarea unor mari evenimente din istoria poporului nostru. Astfel au apărut 139 de lucrări dedicate Centenarului Independenței de stat a României, răscoalei din 1907 și aniversării republicii.

Cartea beletristică originală, care ocupă prin volumul său — 1 317 titluri în peste 23 milioane de exemplare — un loc însemnat în cadrul producției noastre editoriale, este ilustrată în expoziție prin volume de versuri, proză, critică și istorie literară, dramaturgie, cărți semnate de îndrăgiți autori contemporani.

În expoziție este prezentată bogata activitate editorială în limbile naționalităților conlocuitoare. Anii 1976 și 1977 au înregistrat apariția în limbile maghiară, germană și ale altor naționalități a 1 063 titluri, în peste opt milioane exemplare, din toate domeniile activității editoriale, reflectînd și pe această cale condițiile de deplină egalitate în drepturi de care se bucură toți cetățenii țării, fără deosebire de naționalitate, posibilitățile largi de afirmare continuă a culturii proprii și a limbii lor materne.

Noutăți ale cercetării românești în știință și tehnică sînt sintetizate de cele 1 347 de lucrări de profil care au văzut lumina tiparului în 23 milioane de exemplare.

În peisajul editorial al expoziției — care se distinge prin grafica sa originală, prin coloritul viu și atrăgător — cartea pentru copii și tineret reprezintă o mărturie grăitoare a grijii permanente a partidului și statului nostru pentru destinele tinerei generații. Efortul de a răspunde exigențelor crescînde în direcția instruirii și educării acesteia sînt vizibile în sectorul manualelor școlare și al cursurilor universitare, din care au apărut, în perioada 1976—1977, 1 898 titluri, într-un impresionant tiraj de peste 55 milioane de exemplare.

Este concludent și faptul că țara noastră întreține la ora actuală relații pe linia exportului de carte cu 869 firme străine. Cărțile din producția națională, purtătoare ale mesajului spiritualității românești, sînt publicate în peste 50 de țări ale lumii.

În același timp, cititorilor noștri le-au fost oferite în ultimii doi ani peste 750 de traduceri din literatura universală, într-un tiraj ce depășește 27 milioane exemplare.

ȘTAFETA

CUTEZANȚEI

AUTOCONDUCEREA MUNCITOREASCĂ - LECȚIE VIE DE COMPETENȚĂ ȘI CUTEZANȚĂ

(URMARE DIN PAG. 3)

ducerea pionierească— veți observa cu ușurință că cei doi interlocutori, în fapt, s-au completat reciproc.

CONDUCEREA E TOT UN MOD DE-A MUNCI

Interlocutorul nostru, Eroul Muncii Socialiste **Vasile Niță,** secretarul Comitetului de partid al Reviziei de vagoane Grivița, avea, în 1948, anul naționalizării, 18 ani.

— «...eram lăcătuș, lucram tot aici. Deși tînăr, înțelegeam totuși că, odată cu naționalizarea, se vor petrece mari schimbări în viața socială,dar și în gîndirea oamenilor, în viața lor. Problema cea mai urgentă care se punea era aceasta: cine să conducă fabricile, uzinele? Patronii, vechii conducători capitaliști, fuseseră alungați. Dușmanii de clasă voiau să ne intimideze și lansaseră teoria conform căreia muncitorul nu știe să conducă, el știe doar să muncească.

Noi, aici, am pus director un muncitor foarte priceput. Omul a mai întrebat și el pe alții, a mai învățat și s-a descurcat! Ne-am descurcat cu toții! Mai apoi, lucrurile au mers mai bine decît pe vremea patronilor. Din ce în ce mai bine.

Muncitorul cunoaște ca nimeni altul uzina lui, munca lui. Pornind de-aici, el poate lua hotărîrile cele mai potrivite pentru mersul producției. Conducerea «din birou» este adesea dăunătoare dacă e ruptă de conducerea «la fața locului». Am putea spune că cine vrea să conducă munca nu poate reuși aceasta decît muncind efectiv. Cînd muncește bine, omul **învață de fapt să conducă!** Iată între altele de ce clasa muncitoare este clasa cea mai revoluționară și prin aceasta clasa conducătoare a societății noastre.»

«UNDE-S DOI, PUTEREA CREȘTE» — DAR MAI ALES SOLUȚIILE DEVIN MAI BUNE!

Prin hotărîri de partid și de stat s-au creat în toate sectoarele de activitate organisme colective care asigură o participare activă și permanentă a maselor largi populare la conducerea tuturor sectoarelor de activitate, a întregii societăți: consiliile oamenilor muncii și adunarea generală a oamenilor muncii.

De curînd, consiliile oamenilor muncii — constituite la toate nivelurile în toate domeniile vieții sociale — au fost reorganizate spre a se asigura o participare tot mai mare a reprezentanților clasei muncitoare. Spre a întări forța de decizie muncitorească, revoluționară a acestui organism, secretarul comitetului sau organizației de partid îndeplinește și funcția de președinte al consiliului oamenilor muncii. Totodată, în consiliile de conducere ale ministerelor și ale altor organisme centrale, partidul a hotărît să se întărească participarea reprezentanților clasei muncitoare, ai oamenilor muncii care lucrează direct în producție.

«La una din adunările generale ale oamenilor muncii, un tînăr — vă rog să rețineți: un tînăr — a făcut o propunere în ceea ce privește aprovizionarea cu piese de schimb. Era o opinie justă, limpede; poate de aceea oamenii n-au considerat necesar s-o susțină în mod special. Lucrurile însă nu s-au îndreptat simțitor. Ba mai mult: lipsit inițial de un sprijin mai larg, tînărul care, între timp insista cu propunerea lui, începuse să le apară unora drept un... sîcîitor! Vedeți? El dăduse însă **un sfat spre binele tuturor!** Ulterior, și-a cîștigat încrederea și prețuirea oamenilor, dar a trebuit să treacă ceva timp. Mai important însă e faptul că însăși propunerea lui, odată ce a fost îmbrățișată de ceilalți, a primit îmbunătățiri și a devenit și mai utilă: s-a ajuns la crearea unui întreg sistem de recuperare și recondiționare a pieselor. Și efectele n-au întîrziat să apară, fie și sub forma beneficiilor. Am putea conchide deci: **gîndirea tuturor — produsele muncii tuturor — spre folosul tuturor!"**

Red.: Aceasta s-ar chema autogestiune?

Vasile Niță: Exact! Așa cum face orice gospodar în propria-i gospodărie. Cu deosebirea că, într-o uzină, autoconducerea muncitorească presupune o concepție mai cuprinzătoare și de perspectivă: la noi, oamenii muncii hotărăsc cifrele de plan (efectuează planificarea științifică, deci), bugetul etc.

«ÎN ZIUA ACEEA NE-AM SIMȚIT FORMIDABIL!»

Nu puțini copii acceptă ideea că sarcina lor este să fie doar «cuminți și ascultători» — celor mari revenindu-le grija de-a hotărî cum și ce au de făcut copiii. Tot mai mulți pionieri progresează însă pe zi ce trece în convingerea că **activitatea lor** devine tot mai rodnică atunci cînd e **gîndită de ei înșiși.** Autoconducerea grupelor, detașamentelor, a unităților — expresie pionierească a democrației societății noastre, **replică pionierească a autoconducerii muncitorești a cărei lecție de cutezanță o urmează** — devine pe zi ce trece o realitate tot mai convingătoare prin rodnicia ei.

FLORINA HEDEA — pionier-comandant al unității Școlii generale nr. 166 din București, a avut, din clasele mici, în permanență, atribuții în activul pionieresc. Florina a acumulat

---

UN MILION DE PRIETENI

Cavalerii fără glorie

CEEA CE NU ÎNȚELEGE EUGENIA...

Zilnic auzim, primim sau adresăm invitații:

— Hai să vedem un film.

— Hai să-ți dau cartea pe care mi-ai cerut-o.

— Hai să facem schimb de timbre.

— Hai să jucăm fotbal.

Invitații frecvente, normale și, evident, profitabile de ambele părți.

Eugenia Dumitrescu (cl. a șaptea) din București, str. Emil Racoviță nr. 21, nu-și poate însă explica deloc următoarea «invitație» pe care cîte un coleg o adresează altuia:

— Hai să ne batem!

Dar și mai mult uluiește răspunsul:

— Haidem!

...Cavaleri fără glorie!

FAPTELE

În corespondența sa, Eugenia ne relatează — cu un remarcabil spirit de observație — și un caz real, rugîndu-vă să vă spuneți părerea.

E vorba despre doi băieți din clasa ei cărora eu, din discreție, am să le modific numele, spunîndu-le Dan și Aurel.

Jucau șah în curtea școlii — povestește Eugenia. **La un moment dat, Dan ar fi făcut o mutare greșită. Aurel i-a atras atenția. Dan l-a contrazis. Aurel a insistat. Dan a rămas pe poziție. Brusc, Aurel, mai nervos din fire, i-a adresat «cuvintele magice»:**

— Atunci, hai să ne batem!

Încăierarea a avut loc. Cei doi colegi care, pînă atunci jucaseră foarte liniștiți șah, s-au pocnit reciproc, care cum s-a priceput, oferind un «spectacol» înjositor după părerea Eugeniei dar, după părerea unor băieți, atractiv și... normal!

«EXPLICAȚIA»...

Aurel și-a închipuit, ca și alți colegi de-ai săi în împrejurări asemănătoare, că autoritatea și demnitatea fiindu-i în pericol, trebuie apărate cu orice preț, prin orice mijloace. La rîndul său, Dan tot ca alți colegi în împrejurări asemănătoare — a răspuns **«Hai!»** fără să șovăie. Nu s-a gîndit nici la absurditatea bătăii în sine, nici la urmările ei; **pare-se că s-a gîndit la onoarea lui, temîndu-se că, dacă va refuza provocarea, va fi considerat laș.**

CONSECINȚELE

O nesocotire a disciplinei, colegialității, omeniei.

O prietenie sub semnul întrebării.

Un schimb de învinuiri reciproce între părinții celor doi.

Drumuri pe la cancelarie.

O nouă problemă pentru tovarășii profesori: Cine e principalul vinovat? Ce sancțiune merită? Cum poate fi ajutat (sau cum pot fi ajutați amîndoi) ca pe viitor să nu mai comită astfel de abateri?

...În vreme ce alt coleg, dornic să-și arate «vitejia», îi aruncă, înfumurat, cine știe cui, cine știe pe unde, provocarea: **«Hai să ne batem!»**

STIMAȚI CITITORI, AVEȚI CUVÎNTUL!

In finalul acestei povestiri adevărate, există și doi oameni... liniștiți: Dan și Aurel! Motivul? L-ați aflat ceva mai sus: **fiecare este convins că are dreptate; că a procedat bine; că altă cale de a ieși din impas nu există.**

Voi ce părere aveți? Eugenia și cu mine vă rugăm să vă spuneți părerea în cadrul rubricii de față, **analizînd** faptele prezentate și prezentînd **soluțiile** pe care le socotiți cele mai indicate. Ne-ar interesa, de asemenea, să aflăm **ce episoade asemănătoare ați cunoscut (sau le-ați trăit voi înșivă, ca personaje principale!)** și **în ce fel ați reacționat atît voi cît și colectivul pionieresc.**

Bineînțeles, corespondențele cele mai interesante, **mai bogate în fapte și în idei** vor fi publicate, autorii primind **Diploma specială** a redacției. Totuși, vă rog să fiți conciși, nedepășind o filă de caiet. Menționați pe plic **Pentru ancheta «Cavaleri fără glorie»**

Pe joia viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni».**

deci experiență atît în ceea ce privește conducerea cît și autoconducerea. Orice pionier știe însă că în familie apar, cel mai evident, problemele de acest fel. Acolo, mai ales, copilul tinde să accepte fără rezerve conducerea sa de către altul. «Nu mai eram mică — povestește Florina — dar mama continua să facă lecțiile cu mine, să-mi dicteze chiar. Începusem, din cauza aceasta, să greșesc. Atunci am rugat-o să mă lase singură. Dacă a văzut că notele mele nu scad, ba merg chiar mai bine, m-a lăsat în continuare. Astăzi, învățătura este în întregime, vă dați seama, grija mea. Părinții s-au convins că mă pricep să-mi desfășor **propria muncă.**».

Rep.: Dar aici, la școală, în activitatea pionierească,a fost mai greu sau mai ușor?

Florina: Nu știu dacă mai greu sau mai ușor, precis însă, altfel. Fiindcă autoconducerea nu înseamnă să faci tu singur ceea ce crezi, ci să **acționezi împreună** cu colegii tăi așa cum considerăm **împreună** că trebuie! Am înțeles că așa procedează oamenii muncii peste tot. Or, acordul acesta nu e întotdeauna ușor de realizat; odată izbutit însă, satisfacțiile sînt deosebit de adînci.

Rep.: Gîndește-te la o întîmplare și am să te înțeleg mai bine.

Florina: Da, aceasta, de pildă. Într-unul din anii trecuți, trebuia să realizăm noi, detașamentul, o emisiune pentru stația de radioamplificare a școlii, dedicată zilei de 24 ianuarie. Tovarășa comandant-instructor, care pînă atunci ne îndruma mai îndeaproape, ne-a lăsat să o realizăm singuri. Dintr-o dată am simțit că e foarte greu să hotărîm noi ce poezii, ce cîntece trebuie alese, cum trebuie alcătuit programul, cine să se ocupe și cum etc. Se consideră uneori că autoconducerea pionierească înseamnă doar stabilirea în comun a propunerilor pentru programul de activitate. Unii colegi de-ai mei începuseră să «se ascundă». Pînă la urmă, un nucleu mai curajos dintre noi a împins acțiunea înainte și ceilalți... au venit după noi! Am realizat programul — dar totodată ceva și mai prețios: autoconducerea în fapt! În ziua aceea, cum să vă spun eu, **ne-am simțit formidabil!**

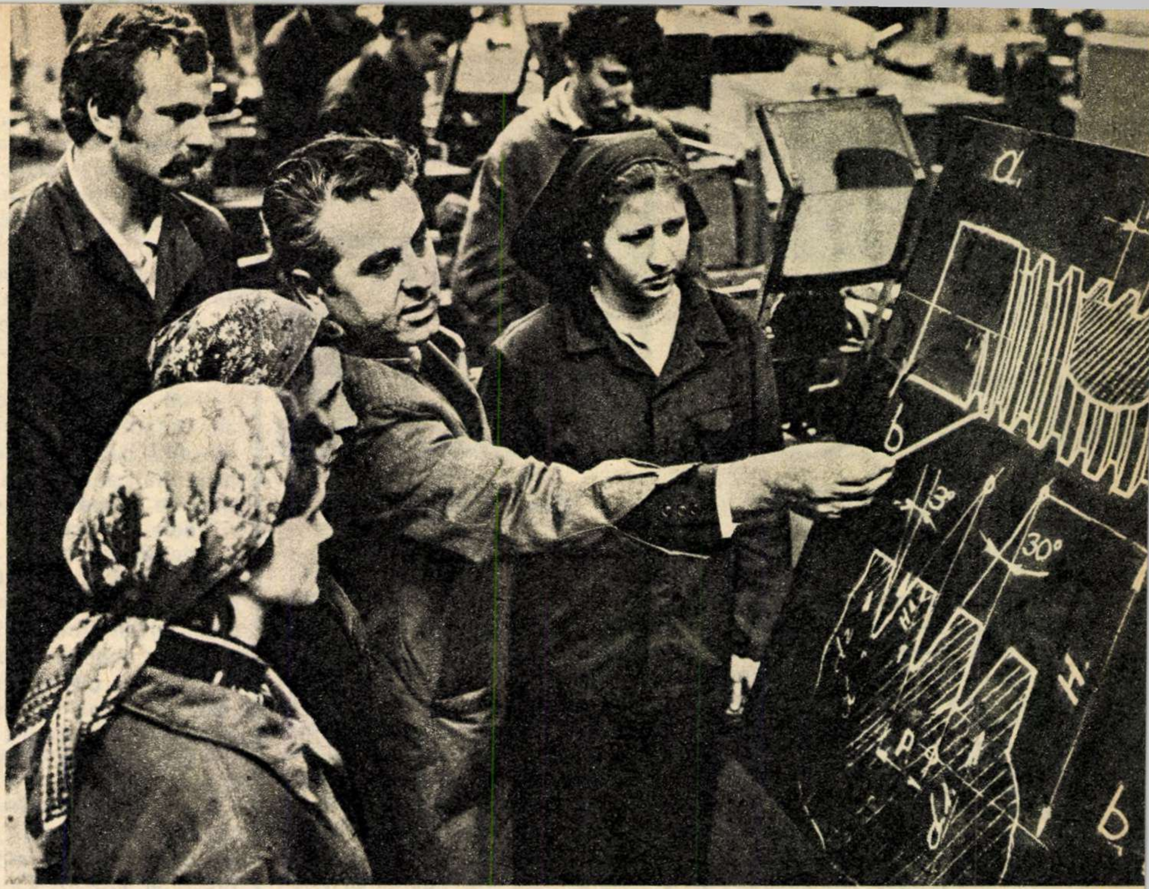

Muncim împreună, hotărîm împreună!

Acum 30 de ani, în iunie 1948, ca urmare a actului revoluționar al naționalizării, clasa muncitoare din România s-a aflat în fața unei răspunderi noi, de importanță istorică: conducerea, în dubla calitate de proprietar și beneficiar, a unei industrii în cadrul căreia o întreagă perioadă istorică ocupase poziția executantului exploatat. Acest examen, muncitorii, cei care știuseră să ducă la victorie lupta politică a întregului popor, l-au încununat cu izbînzi. De-atunci, știința și forța de-a conduce a celor care produc bunurile materiale a căpătat noi carate. Democrația muncitorească, nucleu al democrației întregii noastre societăți, înregistrează astăzi, într-o țară care se dezvoltă într-un ritm vertiginos, un nou salt calitativ: **autoconducerea muncitorească, forța motrice a mersului nostru înainte.**

ILIE TRAIAN

FOTO

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

prezintă
SANDU ALEXANDRU

«Chimiștii». *Foto: Cercul foto al Casei pionierilor și șoimilor patriei din Giurgiu.*

«Sculptură modernă? Ecologie? Design ? Prefer o explicație obișnuită: *cum au întîmpinat colegii mei din clasa a VI-a primăvara!»* *Foto:* **Boris Țușcă,** *clasa a VIII-a,* **Costești-***Argeș.*

*

«Monicăi îi place să fie frumoasă». *Foto:* **Anca Lehotsky,** *Casa pionierilor și șoimilor patriei. Nădlac-Arad.*

VIAȚA ȘI LUMINILE RAMPEI

Dintre toate poveștile lumii mie îmi place cel mai mult povestea teatrului... S-a născut cu mii de ani în urmă, pentru că oamenii voiau să-și vadă gîndurile lor prinzînd viață aievea. Și din străvechea Eladă, teatrul a cucerit lumea, s-a arătat privitorilor în amfiteatre care cuprindeau cîte o sută de mii de spectatori și în care reprezentațiile durau din zori pînă noaptea tîrziu...

Voi știați că teatrul în limba română pe cuprinsul țării noastre l-au făcut mai întîi școlarii? Acum 200 de ani, pe pămîntul Transilvaniei, jucau echipe de elevi... Tot școlarii, de la Liceul Sf. Sava din București, ca și elevii lui Gheorghe Asachi la Iași, au dat glas mai întîi limbii române pe scenă.

Teatrul nostru poartă numele unui mare povestitor, Ion Creangă. Ce e drept nu a scris nici o piesă, dar fiecare din basmele sale e o minunată reprezentație pe care o poți urmări cu ochii minții.

S-au temut unii că teatrul va fi mai puțin iubit din pricina filmului și televizorului. Nu este așa! La teatru, cei de pe scenă și spectatorii stau suflet lîngă suflet. Teatrul este viața înțeleasă în luminile rampei. Vrem să jucăm pentru voi piese care să vă arate așa cum sînteți, piese pentru voi și despre voi. Să ne spuneți ce vă place și ce nu... Să ne aplaudați și să ne criticați cînd e cazul...

ALECU POPOVICI

Directorul Teatrului «Ion Creangă»

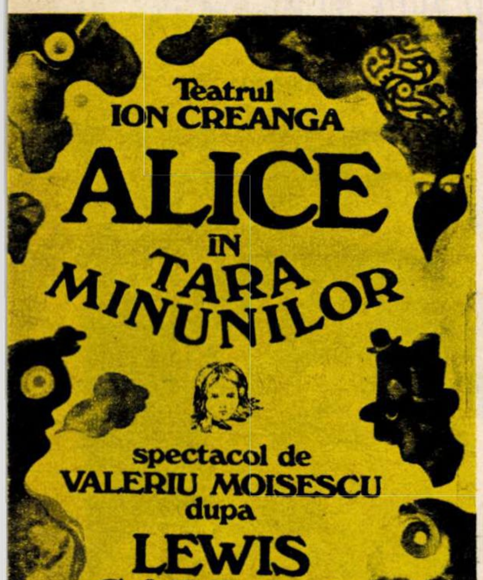

PE AFIȘUL TEATRULUI

Cine vine la Teatrul «Ion Creangă» și se oprește în elegantele sale foaieruri, într-o zi de spectacol, își dă seama că aici domnește o animație deosebită, cu o notă distinctă. Pentru că aici spectatorii sînt copii de cele mai diferite vîrste. Ei urmăresc fiecare piesă cu atenție, participă cu sinceritate la necazurile sau bucuriile eroilor, aplaudă, se amuză, rîd, își manifestă bucuria ceva mai zgomotos decît o fac oamenii mari. Și actorii sînt parcă altfel. Cît ai bate din palme, ei realizează personaje din cele mai diverse. Acum sînt doar niște puștani de-o șchioapă, ca peste puțin să devină personaje de fabulă sau feți-frumoși și mîndre crăiese. Recită, cîntă, dansează, se dau uneori de-a tumba sau joacă fotbal. Și, în tot ce fac, pun atîta dăruire, atîta talent și fantezie, își joacă rolul cu atîta plăcere, încît tinerii spectatori sînt cuceriți fără nici o rezervă. De aceea copiii vin cu plăcere la teatrul lor. Ei vin să-i întîlnească pe actorii care le sînt prieteni. De altfel, mulți dintre tinerii actori au fost chiar ei pionieri și mai păstrează într-un colț al sufletului ceva din farmecul acestei vîrste.

Aflîndu-ne zilele trecute în culisele teatrului, am rugat-o pe actrița Genoveva Preda să recomande cîteva din spectacolele care se adresează celor de vîrsta cutezătorilor. Cu obrajii rotunzi, îmbujorați, cu părul prins în două codițe. Genoveva arată ca o fetiță care tocmai se întoarce de la joacă (de altfel, chiar un asemenea rol interpretase). Ne-a răspuns cu spontaneitate:

— Recomand «Recreația mare», o adaptare scenică după cîteva cunoscute schițe ale lui Mircea Sîntimbreanu în care pionierii se regăsesc în întîmplări din școală, din clasă și recreații, din tabere sau de pe terenul de sport. Hazul unor momente este de-a dreptul cuceritor. Mă bucur că mă număr printre interpreți. Un alt spectacol care atrage un public numeros este «Alice în țara minunilor», o dramatizare după acea extraordinară carte a lui Lewis Carroll, care rămîne o lectură atrăgătoare pentru toate vîrstele.

Peripețiile fetiței care ajunge din întîmplare pe un tărîm al minunilor, întîlnirile ei miraculoase, adevărurile pe care în mod firesc le descoperă, umorul și ironia care însoțesc toată povestea, se constituie într-un autentic mesaj plin de actualitate. Alice este interpretată, fără cusur, de colega mea Alexandrina Halic. De pe afișul teatrului, cei de vîrsta cutezătorilor își mai pot alege «Acțiunea Codalbul» (autor Ion Ochinciuc), o pasionantă dezbatere despre patriotism, în cadrul unei acțiuni vii, plină de suspens, care se petrece în zilele istorice ale anului 1877. Și, de asemenea «13+1» (autor I. Gîrmacea), o reinterpretare originală, bogată în semnificații a basmului lui Ion Creangă, «Harap Alb».

Pentru spectatorii de vîrstă mai mică avem cîteva spectacole pe care le consider fermecătoare: «Sfîrlă Năzdrăvanul», «Hocus-pocus și o găleată», «Pinochio», «Poveștile de aur».

— Îți mulțumim, Genoveva, pentru recomandări și ne face plăcere să-ți amintim o întîmplare pe care poate ai uitat-o. Cînd interpretai rolul principal din «Motanul încălțat», la „Giulești", un puști de-o șchioapă te-a așteptat la ieșire și ți-a întins din pumnul deschis o bomboană, pe care o păstrase anume «pentru tine, Motanule».

— Țin foarte bine minte întîmplarea. Numai un copil este în stare de un gest atît de pur. Poate că de aceea m-am dăruit teatrului adresat spectatorilor foarte tineri.

TEATRUL ȘI ȘCOALA

Nu numai pionierii vin cu plăcere la Teatrul «Ion Creangă», dar la rîndul lor și actorilor le place să vină în mijlocul purtătorilor cravatei roșii cu tricolor. Atît la trecuta ediție a Festivalului Național «Cîntarea României», cît și la prezenta ediție, numeroase școli din București au beneficiat de îndrumarea artistică a unor cunoscuți interpreți ai Teatrului «Ion Creangă».

Actori ca Ion Arcudeanu, Val Lefescu, Vasile Menzel, Florina Luican, Manea Enache, Daniela Anencov, Natalia Lefescu, Janina Stavarache, Andra Teodorescu pot fi adeseori găsiți în mijlocul pionierilor de la școlile generale nr. 134, 186, 15, 19, de la Casele pionierilor și șoimilor patriei.

— In ce constă sprijinul pe care-l acordați școlilor?

Ne răspunde Val Lefescu:

— De obicei începem cu selectarea textelor; versuri, scenete, momente vesele pentru brigadă. La Școala generală nr. 134 am terminat de curînd, pînă la ultimul punct, un spectacol plin de vervă legat de realitățile de acolo, cu titlul «De prin școală adunate și elevilor cîntate». Pionierii Sorin Iacob și Andrei Ludușan s-au remarcat nu numai ca recitatori, dar au contribuit la conceperea decorurilor, a afișelor,

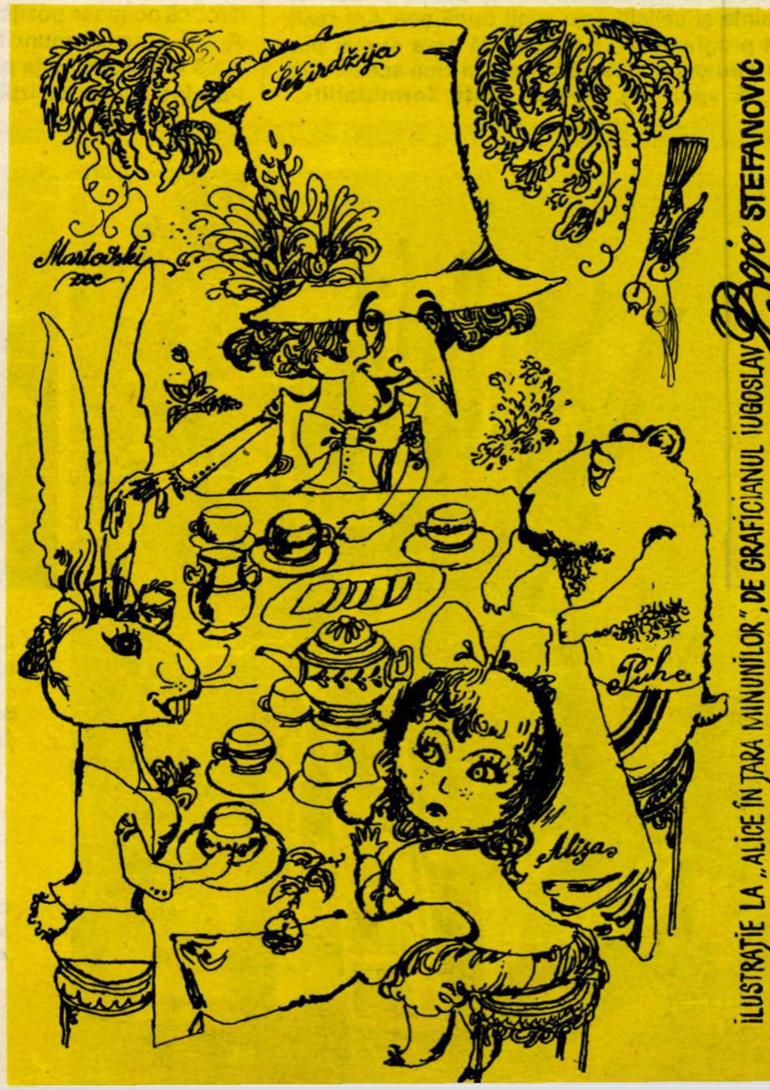

ILUSTRAȚIE LA „ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR", DE GRAFICIANUL IUGOSLAV Bojo STEFANOVIĆ

La orizont — vacanța mare! Din dorința de-a vă face cîteva recomandări de lectură, ne-am adresat tovarășului profesor universitar **Ion Dodu Bălan** care ne-a oferit o suită de tablete pe această temă.

O întrebare pe care orice cititor trebuie să și-o pună:

CE ȘI CUM CITIM? (1)

Cartea, bine aleasă și serios citită, este unul dintre cei mai buni prieteni și sfetnici ai tînărului în procesul de formare a personalității. Prin carte tînărul stă de vorbă cu marile spirite creatoare ale tuturor timpurilor, fără ca să se simtă stingherit de bogatele lor cunoștințe și de gloria lor strălucitoare. Deschide cartea, citește și dacă nu înțelege dintru început gîndurile, revine asupra lor și nimeni nu va zîmbi dacă n-a priceput totul de la prima lectură. Cartea e bună, discretă și răbdătoare. E un prieten generos, fără pereche. De aceea, alături de munca perseverentă și bine organizată, de voința dîrză, de imaginația creatoare, suplă, lectura asiduă, făcută după reguli științifice și călăuzită de scopuri clare, este o condiție esențială în efortul de însușire a științei și culturii, de formare a personalității tînărului. Vine o vîrstă, iubiți cititori, și voi sînteți pe crestele ei, cînd lectura nu mai poate fi o simplă delectare sau o îndeletnicire întîmplătoare. O vîrstă la care trebuie **să alegi** *cu grijă ceea ce citești în funcție de anumite scopuri și interese, fiindcă nimeni nu poate citi toate cărțile care s-au scris.*

Tînărul e dator să extragă din gîndirea umană, exprimată în cărțile pe care le citește, teorii generale, să găsească sensuri și interpretări noi, ascunse de obicei în miezul lucrurilor, și să le stabilească utilitatea în funcție de nevoile sale, de interesele societății, ale neamului său și ale omenirii, în genere. Cultura activă, vie, trebuie să fie ca agricultura modernă **intensivă** *și* **extensivă.** *Mai bine să studiez un an o carte fundamentală (poeziile lui Eminescu, Goga, Blaga, Arghezi, romanele lui Rebreanu, Sadoveanu, Camil Petrescu sau Hortensia Papadat Bengescu) decît să frunzărești la întîmplare o sută de cărți nesemnificative. Lectura trebuie să ne ajute să gîndim cu mintea proprie, să deliberăm cu îndrăzneală și cu răspundere în orice împrejurare a vieții. Cultura formată prin lecturi nu e o modă ușoară și nici snobism. E rodul unei stăruințe și-al unei munci asidue. Tînărul cu adevărat cultivat este acela care poate privi realitatea dintr-un mare număr de puncte de vedere. Tînărul cultivat cu ajutorul lecturilor e acela care știe* **multe** *dar e și capabil să înțeleagă, să judece singur, să discearnă valoarea de nonvaloare. Interesat de mișcarea ideilor din cultura universală, tînărul va urmări cu predilecție cunoașterea temeinică a domeniilor în care dorește să devină un specialist. Timpul de lectură de specialitate va fi și mai minuțios, și mai susținut, și mai bine organizat, folosindu-se notele, fișele, caietele de însemnări. Tînărul trebuie să învețe nu numai* **ce** *să citească, ci și* **cum** *să citească pentru a folosi, pentru a reuși să gîndească profund și să se exprime corect și frumos. Cultura formată prin lectură presupune seriozitate, trudă, jertfă de sine. E o jertfă nobilă care compensează absența oricărei distracții. Prin lectură tînărul devine cu fiecare zi tot mai stăpîn pe sine și pe legile naturii întregi. În acest efort tînărul trebuie ajutat și îndrumat de profesori, de părinți și de oamenii de specialitate pentru că lectura nu-i o chestiune facultativă, ci vitală pentru formarea lui ca tînăr cu temeinice convingeri și cunoștințe, ca fiu al României socialiste.*

---

a programelor. La Școala generală nr. 15 sceneta umoristică «Ziua lui Mirel» a fost un adevărat succes. Au venit să ne vadă părinți, bunici, frați, colegi. Pionierii învață astfel să recite frumos, să înțeleagă nuanțele unui text pe care-l interpretează, să-i pătrundă semnificațiile, să-și afirme talentul. Și aș adăuga, intervine actorul Ion Arcudeanu, că teatrul ajută școlii la lărgirea orizontului de cunoaștere al elevilor, contribuie la formarea personalității lor.

EI AU FOST PIONIERI

Alexandrina Halic. O actriță sau mai bine o șansă unică a teatrului destinat purtătorilor cravatei roșii cu tricolor. Pentru că ea este, rînd pe rînd, Alice, Sfîrlea, Pinochio sau simplu — băiatul cu părul bălai. Cînd ridică spre tine privirile limpezi, încărcate de uimire sau își înclină ușor capul, îți pare că a strîns în ființa ei delicată toată sfiala, toată candoarea lumii.

În ipostaza unui băiat neastîmpărat sau a unei fete cuminți, a unui pionier pus pe fapte mari sau a unei domnițe din lumea legendelor, Alexandrina Halic se prezintă ca un actor cu un foarte larg registru de exprimare. De unde vine vraja care îi dă posibilitatea să ia atîtea diverse chipuri? De unde își trage izvorul tandrețea, unda de visare, de poezie pe care le aduce apariția pe scenă a Alexandrinei Halic și pentru care tinerii spectatori o îndrăgesc atît?

Poate că izvorul vine din adîncul gîndurilor, al sentimentelor, al trăirilor ei. Poate că dintr-un gest, o mișcare a mîinii sau din inflexiunile inimitabile ale vocii, din statura ei fragilă, aproape copilărească. Sau poate că din întreaga ei alcătuire, din acel ceva unic și particular care-i dă o dimensiune nouă, conturîndu-i precis personalitatea.

A fost pionieră într-un orășel bănățean. Și ca orice pionier a trăit clipe care nu se pot uita: peripețiile unei excursii, un cîntec intonat la flacăra focului de tabără. Ca orice pionier a sădit pomi în parcul orașului, a îngrijit florile din grădina școlii. A fost foarte bună la învățătură. Poate că Alexandrina Halic a rămas, printr-o minune, și azi pioniera de odinioară. Sau poate că este o pasăre măiastră dăruită visului de a lumina copilăria.

B. CARAGIALE

Se împlinesc 25 de ani de activitate neîntreruptă a acelei instituții de cultură pe care o reprezintă Teatrul german de stat din Timișoara. Tuturor celor care timp de două decenii și jumătate au trudit fiecare clipă strălucitoare dăruită oamenilor, «Cutezătorii» le urează: La mulți ani!

APLAUZE PENTRU TEATRUL GERMAN DIN TIMIȘOARA

— V-am ruga, tovarășe director Ioan Linder, să ne vorbiți despre semnificația acestei aniversări.

— Teatrul german de stat din Timișoara a luat ființă în 1953 cu un grup de oameni de artă entuziaști (dr. Friedrich Wolf, Andreas Lillin, Frantz Lieohardt, Johann Szeikler, Rudolf Shati și a unor actori ca Margot Göttlinger, Irengard Schatti și Rudolf Shati). S-a montat atunci spectacolul «Emilia Galotti», de Lessing. Desfășurîndu-și activitatea neîntrerupt, teatrul nostru a adus la scenă deschisă, în fața publicului timișorean, 182 de premiere din care 72 din dramaturgia românească iar 15 piese din creația unor autori autohtoni de naționalitate germană, în aproape 6 400 de spectacole susținute în fața unui public însumînd peste două milioane de spectatori, în Timișoara și în alte 150 de localități, inclusiv Bucureștiul.

— Știm că în activitatea teatrului, copiii ocupă un loc deosebit. V-am ruga să ne vorbiți despre această preocupare.

— Firește, afirmația exprimă o realitate. Aproape în fiecare stagiune am pus în scenă și o piesă pentru copii, numărul total al acestora ridicîndu-se la 17. Avem actori care se bucură de o deosebită popularitate în rîndul celor mici: Elisabeth Kölbl, Alice Szabo, Peter Shuln, Hella Sessler, Helga Szandhof, Frantz Gröger ș.a.

Am colaborat apoi cu copiii din școlile timișorene prezenți ca actori în spectacolele noastre și aș menționa aici pe ultimul realizat cu piesa «Frumoasa Elena» de Peter Hacks, la care au participat și 12 elevi din clasa a VII-a, de la Liceul cu limba de predare germană «Nicolaus Lenau»: Doina Mihalca, Florin Munteanu, Andreea Hell, Mihaela Munteanu, Engel Edeltrant, Charlotte Bordon, Lucreția Dogariu, Cristina Reeb, Cristina Lazăr, Claudia Herzug.

Actori ai teatrului (Decker Karin, Ildico Zamfirescu și Robert Jereb) au lucrat efectiv în școli, pentru montarea unor spectacole ale elevilor, sprijinite și material de către noi prin recuzită și decoruri. În perspectivă intenționăm deschiderea unui curs de mimică și dicție pentru o clasă de la Liceul «Nicolaus Lenau» din Timișoara.

ȘTEFAN TIȚĂ

Hanibal

SCHIȚĂ DE Costache Anton

Întîi, printre vîrfurile brazilor am zărit un acoperiș roșcat de țiglă. Apoi, după cîteva sute de metri, la primul cot al drumului, într-o poiană a apărut casa în care stătea unchiul lui Petru Petru. O casă din bîrne, cu un cat, cu verandă și o curte mare.

Petru Petru (care mergea mult înainte) s-a oprit și, așteptînd să ne apropiem, a spus cu un zîmbet tăios:

— Să vedeți că n-o să putem scăpa de unchiul Matei, fără ceaiul înduicit cu miere de brad...

Dia l-a privit mirată:

— Ce ai cu unchiul tău?

— N-am nimic. Ce să am? a bombănit Petru Petru, încercînd să-și retragă țepii. Atîta doar că m-a prins frigul și aș vrea să ajung mai repede acasă.

Dia s-a oprit, a îndreptat spre mine ochii ei mari, albaștri, cu irizări de aur, dar cuvintele pe care le-a rostit erau tot pentru Petru Petru:

— Și eu aș vrea să ajung mai repede acasă, totuși un ceai fierbinte...

— Știu, știu, a bombănit din nou Petru Petru, dar n-a mai spus ce știe. A încremenit cu privirea spre valea acoperită de pădure. Pădurea de ulmi, de stejari și carpeni pe care o lăsasem în urmă. A stat așa cîteva clipe bune apoi, fără să se miște, a întrebat:

— Virgile, tu îl auzi pe Hanibal?

M-am uitat în direcția în care se uita și el și-am înălțat din umeri:

— Aud vuietul vîntului.

Petru Petru a clătinat capul cu hotărîre:

— Nu! Vuietul vîntului e aici, aproape.

Am ridicat ochii spre bolta azurie a cerului, încercînd să mă concentrez. Însă din depărtări, în auz mi-au pătruns țipetele unui cîrd de cocori. Am spus:

— Cred că s-au întors cocorii! Auzi-i cum se cheamă unii pe alții.

— Nu-s cocori, a spus Dia. E telefericul care urcă sus, la șantier.

Petru Petru a mormăit cu necaz dar și cu îngrijorare:

— Eu îl aud lătrînd pe Hanibal. O fi iar careva în primejdie.

În clipa aceea, pe veranda casei, lîngă unul din stîlpii groși de stejar, a apărut unchiul lui Petru Petru. Nu purta nici cojocul lung, mițos, nici căciula înaltă, de miel. Era numai în cămașă și vestă. A întrebat:

— Ce-i cu voi? Și de ce ați întîrziat atîta? Că am pus ceainicul să fiarbă a doua oară.

— S-ar putea să-l mai pui o dată, unchiule Matei, a spus Dia, aruncînd întîi o privire spre Petru Petru.

Unchiul Matei ne-a privit o clipă în tăcere. Și-a trecut apoi palma peste creștetul pleșuv și a întrebat:

— Dar ce s-a întîmplat?

Petru Petru se uita concentrat spre pădure. Avea obrazul alb și neclintit, parcă era cioplit din lemn de brad. Nici nu-l auzise pe unchiul său. A răspuns tot Dia.

— Hanibal a găsit pe careva în zăpadă și cere ajutor.

Unchiul lui Petru Petru a coborît treptele de lemn una cîte una, ferindu-se parcă să facă zgomot. A venit pînă în apropierea porții cu auzul îndreptat spre pădure. La doi sau trei pași s-a oprit și a spus:

— Da, e cineva în primejdie. Mă duc să-mi pun ceva gros și să iau o sticlă cu palincă.

Petru Petru s-a răsucit repede spre el:

— Nu-i nevoie de palincă, unchiule Matei. Am ascultat atent lătratul lui Hanibal. Cel ce se află în primejdie nu-i om.

Unchiul Matei s-a oprit și l-a privit cu severitate.

— Ești sigur?

— Da, unchiule. Îl cunosc bine pe Hanibal și știu cum latră cînd descoperă sub zăpadă un om.

Unchiul Matei a rămas cîteva clipe neclintit, cu urechea îndreptată spre pădure. Apoi, fără să spună nici un cuvînt, a intrat în casă. S-a întors repede. Îmbrăcase un veston de postav, avea pe umăr pușca de vînătoare, cu două țevi, iar la șold cornul de pădurar și o trusă sanitară.

Petru Petru s-a uitat spre trusă și a zîmbit:

— Ai luat și palincă!

Unchiul său nu l-a privit. Era grăbit. A spus:

— Am luat.Dacă te-ai înșelat și-o fi nevoie și de palincă?

Petru Petru a zîmbit iar, dar n-a mai spus nimic.

Am intrat toți patru în pădure și-am început să coborîm în direcția arătată de Petru Petru. Pe sub ulmi și carpeni stratul de zăpadă era subțire, nu ne împiedica, mergeam destul de repede. Petru Petru o luase înainte, era mai sprinten. La cîțiva pași îl urma unchiul său, apoi eu și Dia.

Din cînd în cînd, unchiul lui Petru Petru, fără să se oprească, ne spunea peste umăr:

— Vedeți să nu rămîneți prea mult în urmă. Pădurea e mare și vă puteți rătăci.

Dia îl asigura de fiecare dată:

— Nici o grijă, unchiule Matei. N-o să rămînem în urmă și n-o să ne rătăcim.

Însă Petru Petru mergea prea repede, iar Dia vrînd să-mi povestească unele dintre isprăvile lui Hanibal, uita că trebuie să pășim repede, ba uneori chiar să alergăm. Noroc de unchiul Matei și de cornul lui de pădurar. Cînd vedea că am rămas prea mult în urmă, suna prelung din corn sau ne aștepta.

Dar după fiecare sunet de corn se auzea tot mai aproape și lătratul gros al lui Hanibal.

Cea mai răsunătoare ispravă săvîrșită de Hanibal, pe care Dia nu și-o putea explica în nici un fel, era aceea cu camionul care ducea sus la baraj dinamită. În drum, după a treia sau a patra serpentină, camionul începuse să derapeze. Șoferul a pus frînă, însă înclinarea terenului era destul de mare și roțile din spate au părăsit terasamentul, rămînînd suspendate în aer. Camionul s-ar fi prăvălit în vale dacă nu erau brazii de pe marginea terasamentului. Cei doi brazi de care s-a lovit spatele camionului erau groși și rezistenți, l-au oprit pe buza prăpastiei. Șoferul a văzut că e gata să se prăbușească și a rămas nemișcat la volan. Hanibal cobora liniștit dinspre șantier. Cînd a văzut camionul, s-a oprit, a lătrat de două ori — șoferul a povestit mai tîrziu că aproape a înțeles ce-i spune — apoi a pornit-o glonț, înapoi spre șantier. S-a dus la tatăl lui Petru Petru și l-a adus la fața locului. Între timp, veniseră și alte camioane, se opriseră, dar nu se putea face nimic. Tatăl lui Petru Petru a hotărît atunci să aducă macaraua. Numai legînd și ridicînd camionul de pe buza prăpastiei putea fi salvat șoferul și încărcătura și, bineînțeles, evitată distrugerea șoselei. Cinci ore a stat camionul pe buza prăpastiei. Apoi macaraua manevrată de tatăl lui Petru Petru l-a pus ca pe o jucărie pe șosea, iar Hanibal a început nu să latre, ci să schiaune ușor, a bucurie...

Cornul începuse iar să sune, dar altfel — mai lung, mai subțire. Și tot altfel lătra parcă și Hanibal.

Dia s-a oprit și a spus:

— L-au găsit!

— Pe cine? am întrebat.

— Pe Hanibal, a spus Dia și a pornit-o la fugă printre ulmii cu trunchiuri groase. A trebuit s-o urmez. Dar n-am alergat mult, cam la o bătaie de pușcă i-am găsit pe toți. Pe Petru Petru, pe unchiul Matei și, bineînțeles, pe Hanibal, care ne-a întîmpinat, nu bucuros, ci serios și grav. Conștient parcă de noua lui ispravă. Iar isprava — un pui de căprioară pe care îl ținea la piept Petru Petru. Un pui alb-alb, care plecase pesemne de lîngă ugerul cald al mamei și se rătăcise. Iar Hanibal, cu de la sine putere, hotărîse să-l ia sub protecția lui. Și era mîndru. Se vedea asta după felul serios și grav cu care ne privea.

Povestea mărului

Rotund e mărul, ca pămîntul,
Copilul îi ascultă cîntul:
— Am fost întîi pe creangă mugur,
Priveam sfios către văzduhuri
Pe munți, cînd se topea zăpada
La pieptu-i m-a-ncălzit livada.
M-a sărutat măritul soare
Și-atunci m-am preschimbat în floare,
O floare gingașă, mlădie.
Și-am fost un fruct micuț și verde
Dar am crescut precum se vede...

...Rotund e mărul ca pămîntul
I-a ascultat copilul cîntul.
Îl duce vesel către casă
Și frățiorului i-l lasă.

Moștenire

Am moștenit de la străbuni
Acest pămînt cu oameni buni
Și dragostea de pace și
Măiastra sete de-a zidi.

Străbunii — vitejia lor —
Lăsat-au zestre la feciori,
Dar ea se-nalță și-n nepoți
În șoimii patriei, în toți.

Garoafa

Garoafa cu miros de scorțișoară
Îi dă binețe soarelui din zori
Și îmbrăcată-n proaspete culori
Surîde pe tulpina ei ușoară.

Apoi, oftînd adînc, din rădăcină
Îi spune unui fluture ghiduș;
— Eram în vis, azi noapte, balerină
Pe scena unui teatru de păpuși...

Vrednicie

— Tii, ce mai voinică fată!
Ține zdravăn de lopată.
— A căzut?
— De ce să cadă?
Știe ea cu vrednicie
Șoim al patriei să fie.

BIOLOGIA ÎN SECOLUL REVOLUȚIEI TEHNICO-ȘTIINȚIFICE

— Întrucît cititorii noștri cunosc științele ce se ocupă de studiul florei și faunei sub denumirea de științe ale naturii, v-aș ruga să precizați dacă există vreo deosebire între această denumire tradițională și aceea mai recentă, de biologie, respectiv fiziologie?

— Esențială nu e denumirea, deși denumirile amintite oglindesc importante schimbări de viziune, care au apărut încă la începuturile carierei mele și se desăvîrșesc în prezent. Metoda de cercetare tradițională, folosită de-a lungul secolelor de către științele naturii, a fost observarea și descrierea fenomenelor naturii și a viețuitoarelor. Eu, de pildă, m-am ocupat de sistematică, adică de gruparea animalelor și plantelor pe baza însușirilor exterioare, vizibile ale acestora. Fiziologia sau biologia, în schimb, cercetînd esența fenomenelor, mecanismul lor intern, ajunge la elementul constitutiv al materiei vii, la celulă, și mai departe, la studiul rolului pe care-l joacă molecula, atomul, electronul în interiorul acesteia.

— Cititorii noștri învață la orele de fizică și de chimie despre moleculă, atom, electron etc. Schimbările revoluționare pe care le-ați amintit în biologie sînt legate de marile descoperiri din domeniul fizicii și chimiei, care au determinat revoluția tehnico-științifică contemporană?

— La drept vorbind, biologia a progresat întotdeauna în urma unor descoperiri importante în celelalte domenii ale științei, care studiază și ele legile naturii. Descoperirea microscopului, de pildă, a permis cunoașterea viețuitoarelor ce nu pot fi văzute cu ochiul liber; cunoașterea compoziției aerului, a oxigenului ne-a dat explicația respirației și a fotosintezei; razele x, spectroscopia, izotopii radioactivi duc la descifrarea tainelor metabolismului, ale mecanismelor intime ale celulei.

— Înseamnă că biologii trebuie să cunoască îndeaproape fizica și chimia?

— Un laborator de cercetări fiziologice nu poate fi conceput azi fără cercetători specializați în mai multe ramuri științifice, capabili să mînuiască o complexă aparatură de cercetare. Una dintre descoperirile cele mai de seamă ale biologiei moderne — structura ADN-ului (gene purtătoare ale eredității), este rodul activității comune a fizicienilor, chimiștilor și biologilor. Noi ramuri ale științei — biofizica, biochimia etc. vin să demonstreze că universul nostru este un tot unitar, că între lumea vie și cea neînsuflețită, între biosferă, litosferă, atmosferă etc. nu există o graniță foarte precisă, că fenomenele se leagă între ele și se presupun reciproc și că sistemul acesta pe care-l numim univers funcționează cu precizia unui mecanism de ceasornic, în conformitate cu legile generale ale materiei.

— Biologia ca știință se află, deci, în strînsă legătură cu tehnica și cu celelalte științe, cărora le datorează dezvoltarea sa rapidă. Biologia, în schimb, ce a oferit tehnicii, științei în general?

— Am putea începe cu faptul că, la drept vorbind, aproape toate descoperirile tehnice imită într-un fel sau altul mecanismele perfecte ale lumii vii: avionul imită zborul păsărilor, navele — înotul peștilor, calculatoarele electronice — funcționarea sistemului nervos. Biologia modernă însă nu se mulțumește cu încercarea de a cunoaște și a descrie lumea vie. Dezvăluind legile funcționării celulei, omul e în stare să intervină, să schimbe, să dirijeze dezvoltarea organismelor vii, caracterele acestora. Prin selecție artificială, de pildă, putem crea noi soiuri de cereale, cu valori nutritive superioare, fructe care să reziste intemperiilor; utilizarea insecticidelor limitează dezvoltarea dăunătorilor...

— Aveți în vedere faptul că această știință, învățîndu-ne să intervenim în procesele biologice, va oferi omenirii mijloace suplimentare de dezvoltare?

— Într-adevăr, societatea așteaptă din partea biologilor un ajutor în soluționarea problemelor de nutriție, în combaterea bolilor. Se întîmplă totuși ca unele strădanii să aibă efecte contrare. Dezvoltarea tehnicii, cerințele și efectele acesteia — mai ales în țările dezvoltate din punct de vedere industrial — au provocat asemenea distrugeri în natură încît va fi nevoie de o muncă asiduă și de întregul arsenal științific al biologiei moderne pentru a recîștiga ceea ce nu s-a bucurat de prețuirea cuvenită. În țara noastră Comitetul pentru ocrotirea naturii al Academiei avizează în prealabil fiecare construcție industrială, stabilind unde, ce și cum se poate construi fără a dăuna mediului, și ce metode preventive de ocrotire trebuie aplicate.

In primăvara aceasta, s-a stins din viață cunoscutul savant și om politic, acad. ȘTEFAN PÉTERFI. Printre ultimele pagini pe care le-a redactat se află și răspunsurile la întrebările adresate de redacția noastră. Prieten al tineretului, al pionierilor, cărora le-a adresat în repetate rînduri îndrumări pline de căldură și înțelegere, distinsul savant oferă un luminos exemplu de slujire a științei, a societății, a omului.

— Un domeniu de cercetare de care v-ați ocupat îl constituie algologia. Ce importanță prezintă pentru noi algele — aceste plante aparent neînsemnate?

— Cea mai mare parte a suprafeței este acoperită de apă, în care, fără intervenția omului și fără nici un fel de cheltuieli, are loc — doar prin utilizarea energiilor și a materiilor prime naturale — o masivă producție de proteine. Algele, căci despre ele e vorba, cresc extrem de repede, au un mare conținut de proteine și de săruri minerale, astfel încît pot înlocui, printr-o prelucrare corespunzătoare, o gamă foarte variată de alimente. Nu există la ora actuală nici un mecanism tehnic în stare să valorifice energia solară într-un mod atît de economic ca algele. În condițiile nevoilor crescînde de proteine și de energie, aceste plante neînsemnate, care valorifică gratuit energia solară, vor căpăta o importanță uriașă. O altă proprietate a algelor este aceea că sînt capabile să absoarbă cantități uriașe de materii anorganice — chiar și izotopi radioactivi —, anumite minerale (iod, brom) putîndu-se obține mai avantajos din alge decît prin alte metode. Capacitatea de absorbție a algelor este folosită în instalații de purificare a apelor reziduale și, ceea ce-i mai interesant, pot fi cultivate specii de alge care absorb anumite substanțe chimice, în funcție de uzinele ale căror ape reziduale urmează a fi purificate.

— Ce recomandări ați adresa pionierilor preocupați de biologie?

—Cercetarea tainelor naturii nu constituie doar un izvor de muncă, ci și unul de destindere. În cercetarea științifică, timpul de lucru nu se sfîrșește niciodată, nu există «zi liberă», iar excursia duminicală nu este decît continuarea observațiilor și a frămîntărilor din cursul săptămînii. Tainele naturii sînt mai captivante decît orice film de aventuri, satisfacția descoperirii compensînd orice efort. Cel care vrea să se dedice biologiei trebuie să știe că această știință se află în pragul celei mai spectaculoase dezvoltări. Dar cunoașterea naturii e o necesitate vitală și pentru cei care își aleg alte profesii, care vor deveni muncitori, tehnicieni sau ingineri. Omul este el însuși parte a naturii, care participă la tot ce făurește — fie vorba și de cea mai nouă minune a tehnicii moderne — furnizînd materia primă, sursa de energie. Rămîne deci o datorie a fiecăruia dintre noi să cunoaștem, să respectăm și să ocrotim natura, a cărei bogăție nu este inepuizabilă, așa cum s-a crezut pînă de curînd. Și încă ceva — o constatare pe care am verificat-o o viață întreagă: cunoașterea naturii formează oameni de omenie.

ȘTEFANIA HORVATH

Leagănul

Ține-te în leagăn bine
Te înalți și te cobori,
Rîzi și rîd și eu cu tine
Ești copil? Ești fulgușor?

Te-aș da huța pînă-n stele:
Dar te dă bunicul jos.
Nu mai plînge, băiețele,
Că și mîine-i timp frumos.

Poezii de
ELENA DRAGOȘ-BUMBAC

LA EBLA O CIVILIZAȚIE DE PESTE 4000 de ani

În cel de-al III-lea mileniu î.e.n., pe malurile Nilului domneau faraonii dinastiei a VI-a (2350—2182). Epoca în care genialii constructori înălțaseră aici piramidele se estompa încet, iar diferitele presiuni interne și din afară antrenau statul într-o lentă decădere. În același timp, la sute de kilometri de Nil, pe teritoriul sumerian, în Mesopotamia urca spre apogeu Akad-ul, fondat de Sargon cel mare, stat a cărui existență va dura pînă în secolul al XVIII-lea î.e.n. cînd îi va lua locul Babilonul lui Hamurabi. Ce se petrecea, însă, în decursul acestor secole pe teritoriile dintre Nil și Mesopotamia? Geografia acelor timpuri nu înregistra în acest spațiu deșertic decît un teritoriu izolat, sărac și neînsemnat care despărțea splendorile mesopotamiene de măreţiile faraonice.

Dar iată că explorînd istoria celui de al III-lea mileniu î.e.n. din această parte a lumii, oamenii de știință ai zilelor noastre au făcut descoperiri care vin să îmbogățească tezaurul cunoașterii cu noi și bogate date. Dovezile materiale de care dispun aceștia sînt în măsură să demonstreze că pe întinderile Siriei de astăzi a existat un stat cu o civilizație comparabilă cu cea a Egiptului și Akad-ului și să permită adăugarea unui nou capitol la istoria civilizației Orientului apropiat antic. Descoperirea, considerată de unii specialiști ca una dintre cele mai mari, se datorează unui grup de arheologi italieni aflați sub conducerea profesorului Paolo Matthiae, de la Universitatea din Roma. Din anul 1964, timp de peste zece ani, ei au efectuat săpături pe teritoriul Siriei. În peisajul lipsit de relief, situat nu departe de Alep, pot fi întîlnite cîteva mici grupuri de coline în formă de conuri trunchiate, care în limba localnicilor poartă numele de «tell», ascunzînd vestigiile unor orașe care au fost abandonate de-a lungul secolelor. Pînă în momentul cînd profesorul italian a ales-o ca centru al cercetărilor sale, Tell Mardikh *nu era decît o colină oarecare. In urma săpăturilor efectuate din 1964 pînă în 1972, arheologii au descoperit aici vestigiile unui foarte important oraș antic ce se afla în anul 2000 î.e.n. în plin avînt. Aceasta fusese capitala unui stat care a existat în această parte a lumii mileniului III î.e.n. și al cărei nume era menționat uneori în vechi documente babiloniene sau sumeriene. Pînă la data descoperirilor nu se cunoștea despre el aproape nimic. După zece ani de muncă asiduă și răbdătoare cercetătorii au putut reconstitui, în linii mari, istoria orașului Ebla a cărui dezvoltare considerabilă a avut loc din mileniul III î.e.n. pînă la jumătatea mileniului II î.e.n. Săpăturile au relevat și o perioadă de declin în care orașul-metropolă sfîrșea prin a nu mai fi decît o poziție strategică din drumul de la Alep spre Damasc. Orașul se întindea pe o suprafață de 56 de hectare și era apărat de o incintă cu pereți groși, puternici, din pămînt netezit. În partea mai înălțată există o acropolă. Legătura cu exteriorul se făcea prin patru porți monumentale, fiecare dintre ele avînd 2—3 intrări alăturate, încadrate de stîlpi îmbrăcați în plăci de bazalt și calcar. De la aceste porți porneau în interiorul orașului patru drumuri ce duceau spre acropolă, împărțind orașul în patru mari cartiere de locuințe. În jurul acropolei, unde se înălța și edificiul din piatră șlefuită al monarhului, se aflau și clădirile instituțiilor administrative. In anul 1968 s-a făcut o descoperire care atestă că, într-adevăr, orașul descoperit este Ebla. E vorba de o statuie din bazalt pe care se află o inscripție cuneiformă în limba akadiană, care arată că aceasta este consacrată, de fiul unui*

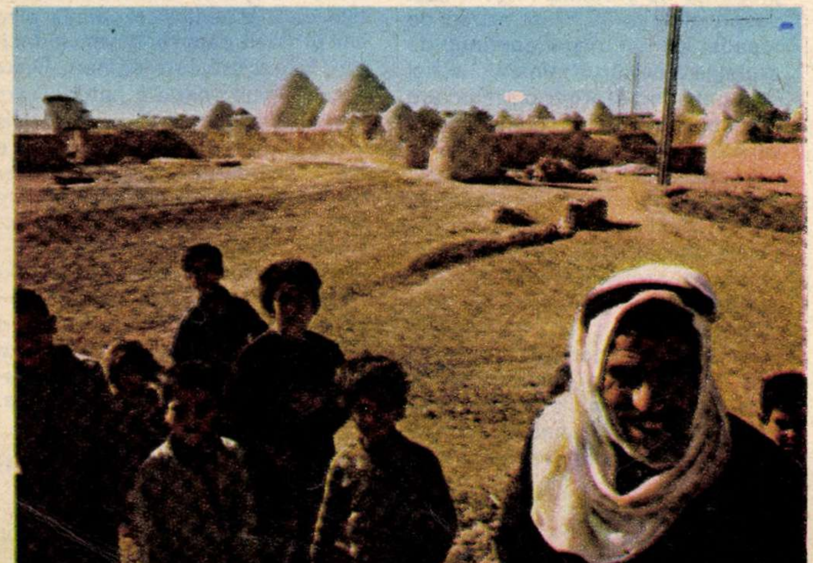

suveran al Eblei, zeiței Iștar. Statuia datează din anul 2000 î.e.n.

Așadar, orașul metropolă îngropat sub nisipurile de la Tell Mardikh era misterioasa Ebla despre care nu se știa aproape nimic. Inscripții mesopotamiene din mileniul al treilea, scrise în limba sumeriană și akadiană semnalau Ebla ca un oraș puternic și prosper care în jurul anului 2300 î.e.n. a trebuit să se supună akadienilor dar care după un timp și-a recîștigat independența. După 2000 î.e.n. textele o menționează mai rar, iar pe la 1500 î.e.n., faraonul Tutmes al III-lea o mai semnalează pe un monument din Karnak, ca o localitate prin care au trecut armatele egiptene, în drum spre Eufrat. După aceea Ebla este acoperită de valul uitării. Arheologii italieni au estimat că în epocile ei de înflorire, Ebla număra o populație considerată extraordinară pentru acea epocă istorică: 20 000—30 000 de locuitori. Descoperirile din această metropolă antică arată că, între 2000—1600 î.e.n., pe teritoriul Siriei de astăzi a înflorit o cultură specifică a cărei organizare urbană, concepție arhitecturală și viziune artistică cuprind elemente cu totul originale. In anul 1973, la Tell Mardikh a fost dată la iveală o parte a marelui palat din Ebla, care a strălucit în perioada 2400—2250 î.e.n. Palatul — realizare arhitectonică extraordinară — dispunea printre altele de o curte rezervată audiențelor oficiale și de săli de ceremonie spre care duceau scări bogat decorate. Curtea audiențelor era considerată ca un centru al vieții publice. In cîteva săli au fost descoperite numeroase obiecte din ceramică, ulcioare, embleme regale, bijuterii și resturi carbonizate din mobilier de abanos sculptat. Cea mai uimitoare descoperire din acest palat o constituie, însă, arhivele scrise într-o limbă pînă acum necunoscută — eblaita — folosindu-se de caracterele cuneiforme. Este vorba de peste 15 000 de tăblițe de lut găsite aproape intacte, în două colțuri diferite ale palatului. Ele au scăpat de distrugerile săvîrșite de soldații care au invadat orașul, pentru că aceștia nu le-au acordat nici o valoare. Pînă atunci tăblițele fuseseră păstrate pe etajere susținute de stîlpi de lemn, asemenea bibliotecilor de astăzi, dar în urma unui incendiu lemnul a ars iar ele s-au prăbușit pe podele. Ce spun aceste arhive? Profesorul de asiriologie Giovanni Pettinato, care se ocupă de interpretarea textelor, arată că, în esență, este vorba de rapoarte comerciale privind negoțul cu țesături și metale. Ebla era renumită în țesăturile cu fir de aur pe care le producea. Tăblițele oferă prețioase informații asupra geografiei istorice din această epocă, datorită numeroaselor nume de orașe în care își trimitea mărfurile și pe care le menționează. In plus, textele de la Ebla au dat la iveală elemente lexicale, liste de cuvinte și expresii sumeriene explicate în limba eblaită, precum și vocabulare bilingve cu exemple de pronunțarea sumeriană (se presupune că acestea sînt primele vocabulare din lume). Au fost găsite prețioase indicații cu privire la organizarea învățămîntului public de atunci și chiar cîteva teme școlare. In același timp, unele tăblițe conțin textele unor documente juridice și diplomatice, date demografice și trei tratate internaționale. Printre numeroasele informații conținute în aceste arhive au fost descoperite și cîteva texte literare printre care un pasaj din epopeea mesopotomiană a lui Ghilgameș, imnuri și legende traduse în limba eblaită.

Prin descoperirea anticei metropole Ebla, a fost deschisă spre cunoaștere una dintre cele mai luminoase pagini din istoria Siriei mileniului III î.e.n.

CONTINUARE DIN NUMĂRUL TRECUT

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII“

EDIȚIA A X-A

- REGULAMENT -

C. DESFĂȘURAREA

1. Înscrierea echipajelor în concurs se va face la consiliul județean, respectiv al municipiului București, al Organizației Pionierilor pînă la 30 mai 1978, pe baza unei «fișe de bord». Echipajele acceptate în concurs vor fi obligatoriu comunicate de către consiliile județene ale Organizatiei Pionierilor pînă la data de 5 iunie a.c. pe bază de tabel centralizator, revistei «Cutezătorii». Redacția va trimite, pînă la 10 iunie a.c., la județe, «oglinzile expedițiilor»,care vor fi completate cu fotografiile expediționarilor (format obligatoriu de 4×4), cu numele acestora, funcția, clasa și vîrsta.

2. Expediția va dura 10—15 zile. Pe traseu, expediționarii se vor deplasa obligatoriu pe jos (respectiv în bărci sau pe plute), vor dormi în corturi și-și vor pregăti singuri mîncarea. Dormitul în cabane, refugii sau internate este admis numai pe timp nefavorabil. Este interzisă parcurgerea unor itinerare montane cu un mare grad de dificultate care ar necesita folosirea unor mijloace și procedee de alpinism. Se interzice, de asemenea, cu desăvîrșire cercetarea de către expediționari a unor peșteri sau caverne necunoscute. Accesul în peșteri, deschise vizitării de către public se va face în mod obligatoriu numai sub conducerea unor ghizi calificați. În cadrul activității complexe desfășurate pe traseu, echipajele pot participa și la refacerea unor marcaje sau chiar la marcarea unor noi trasee turistice cu condiția să fie special dotate și pregătite în acest sens și să obțină pentru asemenea activități aprobarea scrisă (pe «oglinda expediției») a Consiliului județean al Organizației Pionierilor.

Echipajele participante la «Asaltul Carpaților» — la acțiuni de marcare și remarcare de trasee turistice, de ocrotire a naturii — a căror activitate se desfășoară în regim de expediții pot fi înscrise în Expedițiile «Cutezătorii» și au dreptul de a concura la obținerea trofeelor speciale «Chemarea munților» și «Sfinxul Carpaților».

3. Fiecare echipaj va avea un jurnal de formatul unor caiete în care cronicarul va consemna, pe traseu, întreaga desfășurare a expediției, pe zile. În jurnal pot fi inserate, tot în timpul desfășurării expediției, desene, schițe, grafice și alte materiale care vor oglindi activitatea expediționarilor iar ulterior și fotografii de pe teren pentru care se poate rezerva din vreme spațiul respectiv. Nu se admit în concurs mai multe jurnale pentru un singur echipaj și nici jurnale scrise și completate ulterior desfășurării expediției.

4. Dovedindu-se grijă deosebită pentru marile valori ale tezaurului nostru artistic, istoric și documentar, eventualele descoperiri arheologice sau obiectele etnografice de valoare deosebită vor fi numai fotografiate, descrise pe fișe speciale și semnalate organelor de specialitate. Este interzisă colectarea de plante rare, de flori sau formațiuni calcaroase declarate monumente ale naturii, precum și deteriorarea lor. Acolo unde se constată acte de încălcare a normelor de ocrotire a monumentelor naturii, a altor valori din patrimoniul național, expediționarii vor lua atitudine fie prin remedierea acestora, fie prin sesizarea organelor în drept.

5. Nu se va recolta mai mult material decît pot transporta expediționarii cu forțe proprii. Materialele culese nu vor fi supuse nici unei intervenții prin care li s-ar putea știrbi din valoare.

D. TROFEE, DISTINCȚII

1. În mod obligatoriu fiecare expediție se va finaliza la nivelul unității de pionieri prin expoziții cu materialele colecționate, confecționate sau prelucrate în expediții, albume, fotomontaje, hărți, grafice etc.

La nivel comunal, orășenesc, municipal și județean vor fi organizate, în cadrul etapelor competiției sportive naționale «Daciada», expoziții ale Expedițiilor «Cutezătorii». Cu prilejul expozițiilor județene un juriu județean va desemna echipajele distinse în cadrul secțiunii fiecărui trofeu, cărora redacția le va acorda diploma de onoare și medalia Expedițiilor «Cutezătorii»; echipajului cu cea mai reușită expediție la nivel județean i se va acorda placheta de onoare «Busola de aur» iar fiecărui component al acestuia, diploma de onoare și medalia Expedițiilor «Cutezătorii».

La nivel republican, finalizarea se va face din doi în doi ani cînd au loc finalele și la celelalte acțiuni cuprinse în «Daciadă», cu participarea celor mai bune 6 (șase) echipaje din fiecare județ, selecționate 3 cîte 3 din ambele ediții de către Consiliul județean al Organizației Pionierilor și Inspectoratul școlar județean.

2. În cadrul finalei republicane care se organizează din doi în doi ani, un juriu național format din oameni de știință și cultură va acorda următoarele trofee ale revistei «Cutezătorii».

— Marele trofeu transmisibil «BUSOLA DE AUR» — pentru cea mai reușită expediție, pentru cele mai complexe și valoroase investigații și culegeri de material;

«CHEMAREA MUNȚILOR» — pentru cea mai reușită expediție ce și-a propus cunoașterea și ocrotirea naturii patriei;

«CUTEZĂTORII» — pentru dîrzenie și curaj în învingerea greutăților și dificultăților întîlnite pe traseu;

«SCUTUL DACIC» — pentru cercetări deosebite cu profil istoric;

«GENȚIANELE» — pentru cea mai reușită expediție a unui echipaj compus numai din fete;

«MIORIȚA» — pentru colecții și studii deosebite de etnografie și folclor;

«SFINXUL CARPAȚILOR» — pentru marcări și remarcări de trasee turistice;

«CASETA DE CRISTAL» — pentru cele mai valoroase colecții și studii geologice și geografice;

«JÓBARÁT» («Prieten bun») — pentru cea mai reușită expediție a unui echipaj format din cititori ai revistei respective;

«EGRETA DE FILDEȘ» — pentru cea mai reușită expediție în Delta Dunării sau pe rîuri;

«TERMOSUL DE ARGINT» — pentru cele mai frumoase rezultate în domeniul autofinanțării și autogospodăririi, pentru spirit colectiv și autoconducere;

«CORTUL DE MĂTASE» — pentru romantism și voie bună.

3. Fiecărui expediționar, membru al unuia dintre echipajele distinse cu unul din trofeele de mai sus, i se va acorda diploma de onoare și medalia Expedițiile «Cutezătorii». Echipajului cîștigător al marelui trofeu «Busola de Aur» i se va acorda ca premiu o excursie colectivă prin B.T.T. iar celorlalte echipaje, premii.

În cadrul fiecărei secțiuni (trofeu) vor mai fi acordate trei pînă la cinci mențiuni constînd în diploma și medalia expedițiilor. Toate echipajele selecționate pentru faza republicană vor fi distinse cu diploma expedițiilor.

4. Distincții speciale vor fi acordate gazdelor, ghizilor locali și donatorilor de materiale pentru contribuția la reușita Expedițiilor «Cutezătorii».

Conducătorilor de echipaje, unităților de pionieri și caselor pionierilor și șoimilor patriei care au participat la cel puțin șase ediții ale Expedițiilor «Cutezătorii» li se vor acorda medalia și diploma jubiliară Expedițiile «Cutezătorii».

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redacția: Piața Scinteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scinteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

index
41033

9

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU

9

DIN ZORI DE ISTORIE

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: În fruntea unei puternice expediții, regele persan Darius cotropește pămînturile geto-dacilor. Dar armata invadatoare nu întîlnește în cale decît pustiul. Persanii încep să îndure chinurile foamei. Odrix, căpetenia geților, îi hărțuiește fără încetare.

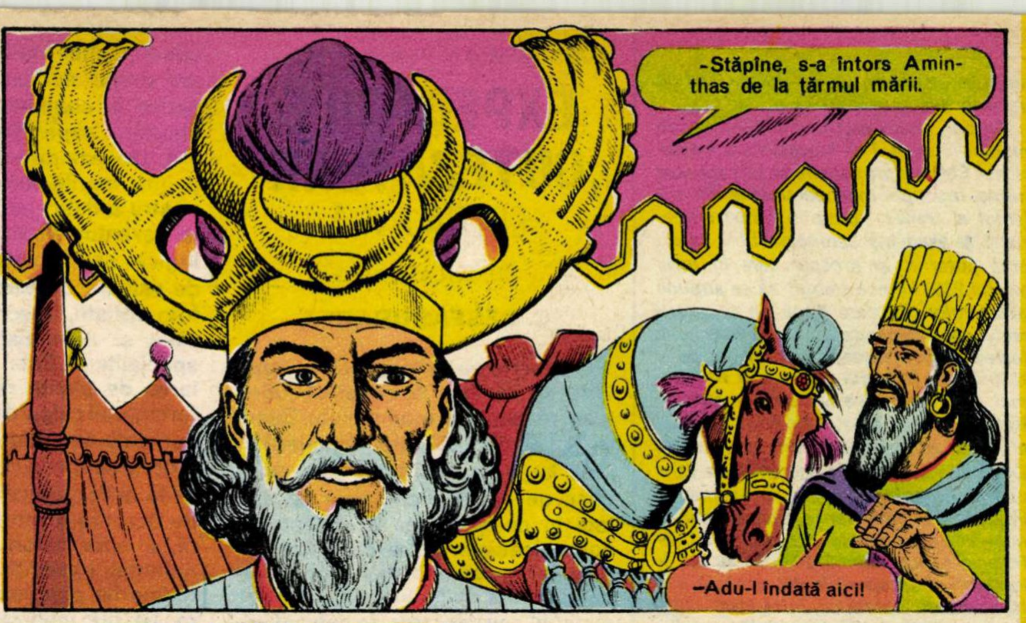
-Stăpîne, s-a întors Aminthas de la țărmul mării.
-Adu-l îndată aici!

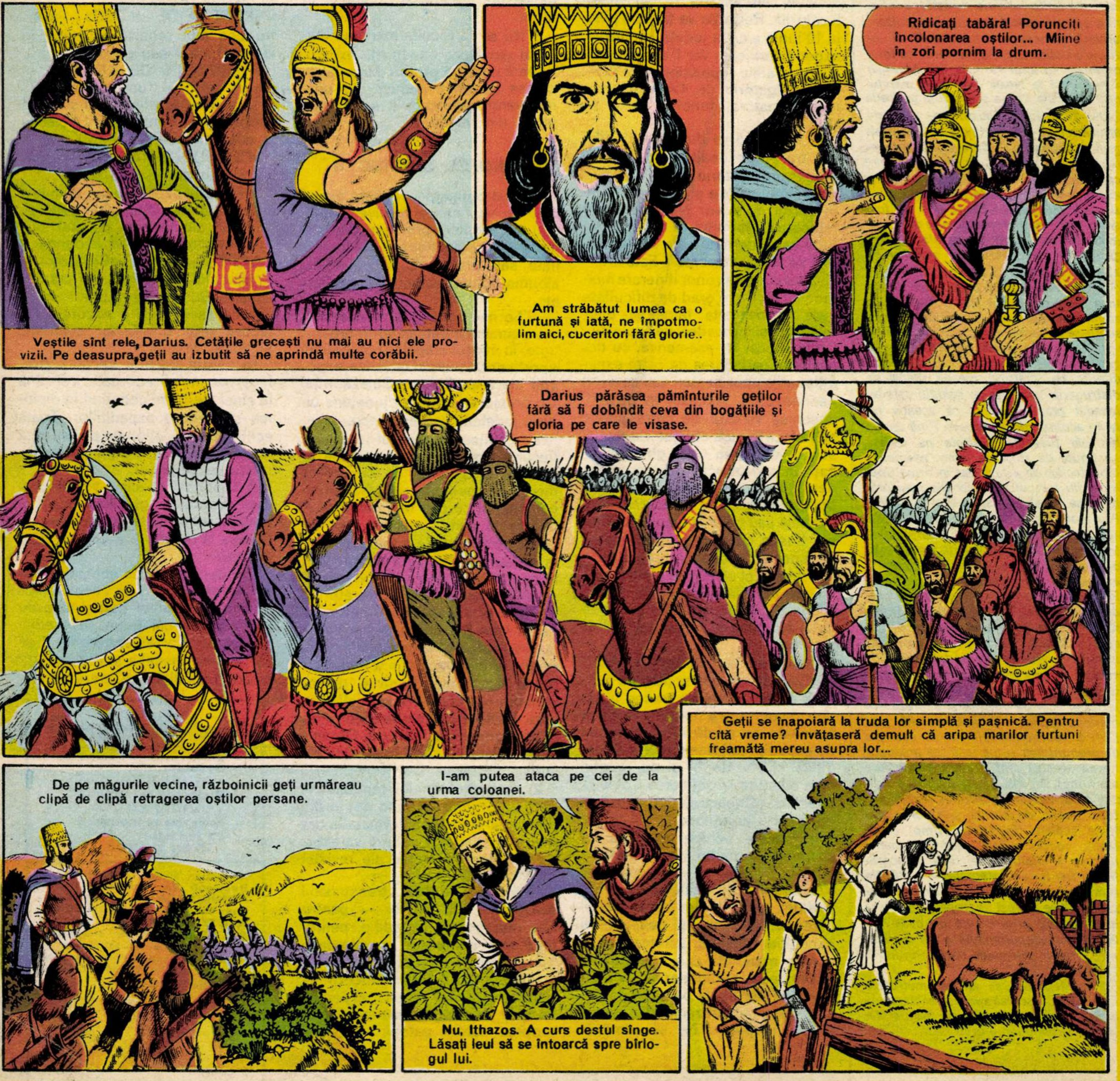
Veștile sînt rele, Darius. Cetățile grecești nu mai au nici ele provizii. Pe deasupra, geții au izbutit să ne aprindă multe corăbii.
Am străbătut lumea ca o furtună și iată, ne împotmolim aici, cuceritori fără glorie..
Ridicați tabăra! Porunciți încolonarea oștilor... Mîine în zori pornim la drum.
Darius părăsea pămînturile geților fără să fi dobîndit ceva din bogățiile și gloria pe care le visase.
Geții se înapoiară la truda lor simplă și pașnică. Pentru cîtă vreme? Învățaseră demult că aripa marilor furtuni freamătă mereu asupra lor...
De pe măgurile vecine, războinicii geți urmăreau clipă de clipă retragerea oștilor persane.
I-am putea ataca pe cei de la urma coloanei.
Nu, Ithazos. A curs destul sînge. Lăsați leul să se întoarcă spre bîrlogul lui.

În acest număr:

- ● ACEL MEMORABIL 11 IUNIE DE ACUM TREI DECENII (pag. 3)
- ● CARATELE RULMENTULUI DE ALEXANDRIA (pag. 3-4)
- ● O EVOCARE ÎN IMAGINI A UNEI ZILE DE NEUITAT DE ACUM 130 DE ANI (pag. 6-7)
- ● REZULTATELE CELEI DE A IX-A EDIȚII, 1977, A EXPEDIȚIILOR „CUTEZĂTORII“ (pag. 12)

23

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 8 IUNIE 1978,
ANUL XII (nr. 558)

Aceste chipuri vesele
le puteți reîntîlni
ca eroi
ai reportajului «33 de zîmbete»
(pag. 4)

FOTO: GRIGORE PREPELIȚĂ

COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETAR GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Mult iubite şi stimate tovarăşe Nicolae Ceauşescu,

Purtătorii cravatelor roşii cu tricolor, toţi copiii ţării, împreună cu comandanţii-instructori şi activiştii Organizaţiei Pionierilor, au trăit, alături de întregul nostru popor, sentimente de adîncă mulţumire şi nespusă mîndrie patriotică urmărind zi de zi desfăşurarea programului vizitei pe care, în fruntea unei delegaţii de partid şi de stat, aţi efectuat-o într-o serie de ţări din Asia.

Strălucita solie românească, la zeci de mii de kilometri de patria dragă, convorbirile la cel mai înalt nivel pe care le-aţi purtat, primirea deosebit de călduroasă şi entuziastă făcută de popoarele ţărilor vizitate, au demonstrat din nou extraordinarul prestigiu de care vă bucuraţi pe plan internaţional, Dumneavoastră, mult iubite şi stimate tovarăşe Nicolae Ceauşescu, eminentă personalitate politică, cel mai de seamă fiu al poporului român.

Sîntem deosebit de mîndri că timp de 15 zile, Dumneavoastră, mult stimate tovarăşe Secretar general, împreună cu tovarăşa Elena Ceauşescu şi cu ceilalţi soli ai poporului român, aţi fost, ca întotdeauna, exponentul cel mai autorizat al sentimentelor de prietenie ale poporului nostru, al dorinţei ferme de a ridica, pe trepte noi, superioare, relaţiile de colaborare cu toate ţările socialiste, cu popoarele care luptă pentru dobîndirea sau consolidarea independenţei şi suveranităţii naţionale, cu toate popoarele lumii.

Prin manifestările sincere ale popoarelor R.P. Chineze, R.P.D. Coreene, R.S. Vietnam, Laosului şi Kampuchiei Democrate, s-au pus noi temelii legăturilor de prietenie tradiţionale dintre România şi ţările vizitate. Sîntem deosebit de bucuroşi că actuala vizită a pus baze şi mai trainice unei largi şi fructuoase colaborări în interesul dezvoltării economico-sociale şi construcţiei socialismului în România şi în ţările respective, al progresului, păcii şi securităţii internaţionale.

Din nou am avut satisfacţia profundă de a vă vedea ca un neobosit şi clarvăzător luptător pentru abolirea definitivă a politicii imperialiste, colonialiste şi neocolonialiste, de asuprire şi dominaţie, pentru instaurarea unor raporturi cu adevărat echitabile între state, pentru statornicirea noii ordini politice şi economice mondiale, pentru asigurarea unui climat de pace, justiţie şi securitate, care să asigure tuturor popoarelor condiţiile necesare unei dezvoltări libere, nestingherite pe calea progresului şi bunăstării.

Ştim că făcînd toate acestea vă gîndiţi la noi, copiii României şi, totodată, la toţi copiii lumii, la viitorul nostru pe care îl doriţi fără războaie, fără foamete şi subdezvoltare, aşa cum poporul nostru ni-l făureşte sub înţeleapta Dumneavoastră conducere — un viitor luminos şi fericit. Sîntem convinşi că de acest lucru şi-au dat pe deplin seama şi miile de copii care, în numele tinerelor vlăstare ale ţărilor respective, v-au oferit flori, v-au ovaţionat, şi-au manifestat ingenios bucuria de a vă avea în mijlocul lor.

Primirea entuziastă pe care v-au făcut-o la întoarcerea în ţară, pe aeroport, pionierii şi şoimii patriei, alături de numeroşi oameni ai muncii din Capitală, semnifică modul în care toţi copiii patriei înţeleg să-şi exprime înaltele lor sentimente de dragoste şi adeziune faţă de mesajul de pace al poporului român pe care l-aţi transmis popoarelor vizitate, lumii, ca pe un adevărat stindard al prieteniei şi solidarităţii internaţionale.

În aceste clipe pline de emoţie, cînd delegaţia pe care aţi condus-o s-a reîntors în ţară cu rezultate deosebit de fructuoase, ne angajăm să militām cu şi mai multă rîvnă pentru înfăptuirea politicii partidului, să învăţăm şi să muncim pentru a deveni, aşa cum ne-aţi îndemnat Dumneavoastră, buni muncitori, buni specialişti, cetăţeni demni ai scumpei noastre patrii.

Acum, în preajma sfîrşitului de an şcolar, toţi pionierii României socialiste, şoimii patriei, sîntem mobilizaţi să obţinem rezultate tot mai bune la învăţătură şi muncă, ne pregătim ca Ziua Pionierilor şi Forumul Naţional al Pionierilor din această vară să prilejuiască un bilanţ fructuos al muncii noastre; sîntem conştienţi că numai aşa putem să răspundem grijii părinteşti cu care ne înconjuraţi zi de zi, Dumneavoastră, iubite tovarăşe Nicolae Ceauşescu, Partidul Comunist Român, întregul popor.

Vă promitem solemn, mult iubite şi stimate tovarăşe Secretar general, ca sub conducerea organelor şi organizaţiilor de partid, nu vom precupeţi nici un efort pentru a ne forma ca destoinici şi demni cetăţeni ai ţării, hotărîţi să ducă scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România, pe noi culmi de progres şi civilizaţie, aşa cum ne învăţaţi Dumneavoastră.

TOT ÎNAINTE!

CONSILIUL
NAȚIONAL
AL
ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

COMISIA
PENTRU
ÎNDRUMAREA
ACTIVITĂȚII
ORGANIZAȚIEI
ȘOIMII PATRIEI

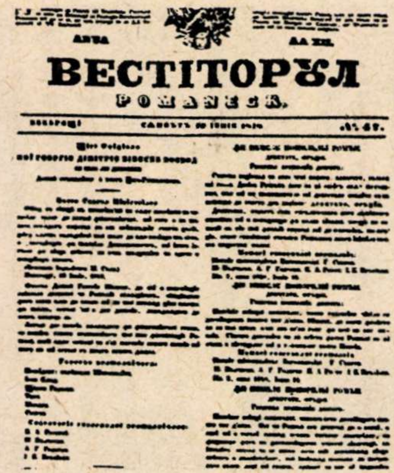

ВЕСТИТОРЪЛ

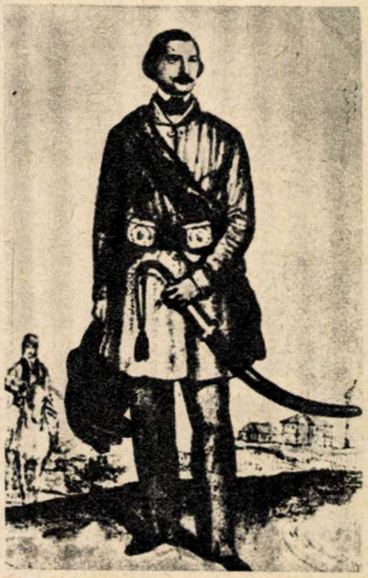

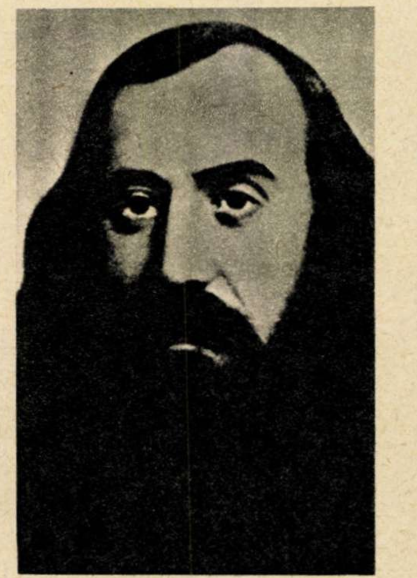

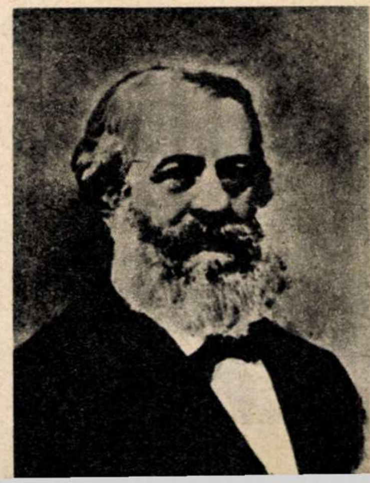

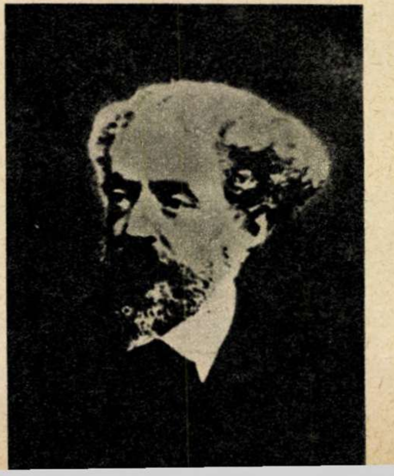

FILE DE ISTORIE

Reproducem cîteva documente legate de mişcarea paşoptistă, care ilustrează unitatea de luptă a poporului român pentru înlăturarea asupririi naţionale şi sociale pe calea construirii unei Românii moderne.

1. Nicolae Bălcescu — mare cărturar, înflăcărat patriot, sufletul revoluţiei din 1848. În lucrarea «Mersul revoluţiei în istoria românilor», a pus pe primul plan făurirea statului naţional unitar al tuturor românilor.

2. Un număr istoric al unei gazete: «Vestitorul românesc» nr. 47 (iunie 1848). În paginile ei s-a publicat Decretul în legătură cu culorile steagului naţional — roşu, galben, albastru — cel privind desfiinţarea rangurilor nobiliare ş.a. În acelaşi timp, ziarele revoluţionare ale vremii arătau în articole înflăcărate necesitatea unirii celor trei ţări române.

3. Generalul Gheorghe Magheru, principal organizator al revoluţiei de la 1848 în Oltenia.

4. Eftimie Murgu — un eminent exponent al spiritului revoluţionar în Banat.

5. Fraţii Eudoxiu şi Alexandru Hurmuzachi — fruntaşi ai mişcării de renaştere naţională din Bucovina.

ȘTAFETA CUTEZANȚEI

CARATELE RULMENTULUI DE ALEXANDRIA

Cu șapte ani în urmă, aici, la marginea orașului Alexandria, era cîmp. Erau ogoare pe care creștea grîul și porumbul și lucerna.

Și azi sînt ogoare. Mănoase, ca-n tot Bărăganul. În mijlocul lor însă se înalță acum siluetele zvelte ale unui mare edificiu industrial: Întreprinderea de rulmenți Alexandria.

Trecînd prin halele vaste ale numeroaselor ateliere și privind la utilajele ultramoderne care merg tot timpul, 24 de ore din 24 de ore, la oamenii în salopete care le mînuiesc sau le supraveghează, la rulmenții de diverse dimensiuni — de la mărimea unui nasture de cămașă pînă la cea a unor farfurii obișnuite — adevărate bijuterii din oțel strălucitor, care apar și «curg» continuu, într-un ritm incredibil de alert, pe benzile transportoare spre secția expediții — mi-au revenit în minte «prezicerile» foștilor patroni care, expropiați în urmă cu 30 de ani, prin actul revoluționar al naționalizării industriei, susțineau că industria românească, atîta cîtă era pe atunci — puțină, cu unul dintre cele mai scăzute niveluri tehnice din Europa — va muri. Va dispare pentru că — ziceau ei — muncitorii nu ar fi capabili să conducă și să organizeze producția, că ei nu ar ști și nu ar putea face altceva decît să muncească, să mînuiască mașinile. Că nu s-a întîmplat așa, că respectivii «prezicători» n-au avut nici o fărîmă de dreptate, au dovedit-o muncitorii noștri de-a lungul anilor luminoși ai socialismului, ani în care industria noastră și producția industrială s-a dezvoltat continuu, înregistrînd constant unul dintre cele mai înalte ritmuri din lume; o dovedesc zecile, sutele de foste ateliere și făbricuțe transformate în mari unități industriale; o dovedesc nenumăratele obiective industriale moderne care au răsărit în acești ani pe întreg cuprinsul țării, printre care și această mare și modernă fabrică de rulmenți de aici, de la Alexandria. Aici, unde acum, pe lîngă grîu și porumb, pe pămîntul acesta mai «crește» și altceva: **«rulmentul de Alexandria»**. Zeci de milioane de rulmenți în fiecare an, de o asemenea calitate încît sînt cunoscuți, apreciați și solicitați în zeci de țări ale lumii, printre care unele — ca Anglia, Franța, S.U.A. — cu vechi tradiții în fabricarea lor.

Unii străini, încercînd — și nereușind — să-și explice vertiginoasa dezvoltare a industriei noastre socialiste au zis — și zic în continuare — că-i vorba de un miracol. Noi însă știm prea bine că nu-i vorba de nici un miracol. Că tot ceea ce am realizat și realizăm și-n acest domeniu de bază al economiei noastre se datorește politicii înțelepte a partidului, de industrializare socialistă, politică tradusă în viață prin sudoarea și prin inteligența, prin îndrăzneala și tenacitatea muncitorilor noștri. Că miracolul acesta a fost și este realizat de oamenii în salopete care au crescut și cresc și se transformă odată cu fabricile, uzinele și combinatele noastre.

Aici, la Întreprinderea de rulmenți din

(CONTINUARE ÎN PAG. 4)

ACEL MEMORABIL

11 IUNIE

DE ACUM TREI DECENII...

Neuitata vară a anului 1948! Întreaga țară trăia uriașul avînt al transformărilor revoluționare ce aveau să marcheze profund mersul înainte al patriei noastre pe drumul de necontenit urcuș al construirii noii societăți.

Naționalizarea principalelor mijloace de producție din 11 Iunie 1948 s-a înscris ca unul dintre evenimentele fundamentale ale noii noastre istorii. Din inițiativa și sub conducerea comuniștilor, clasa muncitoare a luat în stăpînire fabricile și uzinele în care fusese pînă atunci crunt exploatată și jefuită de o mînă de patroni-jecmănitori. Momentul cînd noua conducere muncitorească a preluat, în mîinile ei aspre, bătătorite, deprinse cu efortul, frînele întreprinderilor a însemnat astfel o nouă, luminoasă biruință revoluționară în cronica acelor ani eroici.

Strălucitele roade ale acelui memorabil act revoluționar de acum trei decenii le întîlnești astăzi pe întreg întinsul patriei cuprinsă de înălțătorul elan al înfăptuirii măreţului obiectiv înscris în Programul partidului — făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism. În afară de amplificarea și modernizarea vechilor întreprinderi, care în anii noștri au devenit de nerecunoscut, s-au edificat, de la un capăt la altul al țării, nenumărate noi și moderne centrale electrice, uzine, fabrici, dînd o nouă înfățișare unor zone și localități ce păreau, acum trei decenii, sortite pe vecie anchilozei și stagnării. În fața tinerelor generații s-au deschis porțile unor profesii care, în urmă cu ani, abia puteau fi întrezărite: electronist, automatist, chimist de sinteză, atomist etc. Pe drept cuvînt sublinia secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu: **«Putem spune că în toți acești ani clasa noastră muncitoare a demonstrat prin fapte că știe să conducă mai bine decît clasele exploatatoare, că își îndeplinește în mod minunat misiunea de răspundere pe care și-a asumat-o în fața întregului popor».**

O nouă și însuflețitoare etapă se deschide acum în istoria poporului nostru, sub semnul marilor prefaceri înnoitoare preconizate de Conferința Națională a partidului din decembrie 1977 și ale căror linii directoare au fost elaborate sub conducerea nemijlocită a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Măsurile de deosebită însemnătate ce s-au adoptat pentru lărgirea și aprofundarea democrației muncitorești, pentru introducerea noului mecanism economico-financiar sînt menite să asigure economiei românești, întregii vieți sociale a patriei o nouă și luminoasă înflorire în anii ce vin, o substanțială îmbunătățire a nivelului de trai al celor ce muncesc. Sub semnul acelui sentiment unanim — devenit un inepuizabil generator de energii — care este încrederea neabătută în viitor, privim, de la altitudinea marilor înfăptuiri ce și-au pus pecetea de neșters asupra celor trei decenii care au trecut de la istoricul act al naționalizării, spre înaltele piscuri pe care le vom urca în deceniile următoare.

VICTOR BÎRLĂDEANU